

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE HAWKEYES HOCKEY SERIES

Rough SCORE

A
MARRIAGE OF CONVENIENCE
ROMANCE

KENNAKING

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ROUGH SCORE

KENNA KING

Copyright © 2024 by Kenna King

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için Kenna King Books LLC ile iletişime geçin

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

Kitap Kapak Tasarımı: Yıldız Çocuk

Tasarımları 1. baskı 2024

CONTENTS

[Kitap Sırası Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)
[Sekizinci Bölüm](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Onuncu Bölüm On](#)
[Birinci Bölüm On](#)
[İkinci Bölüm On](#)
[Üçüncü Bölüm On](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[On Beşinci Bölüm](#)
[On Altıncı Bölüm](#)
[On Yedinci Bölüm](#)
[On Sekizinci](#)
[Bölüm On](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Yirminci Bölüm](#)
[Bölüm Yirmi Bir](#)
[Bölüm Yirmi İki](#)
[Bölüm Yirmi Üç](#)
[Bölüm Yirmi Dört](#)
[Bölüm Yirmi Beş](#)
[Bölüm Yirmi Altı](#)
[Bölüm Yirmi Yedi](#)
[Bölüm Yirmi Sekiz](#)
[Bölüm Yirmi Dokuz](#)
[Bölüm Otuz Bölüm](#)
[Otuz Bir](#)
[Sonsöz](#)

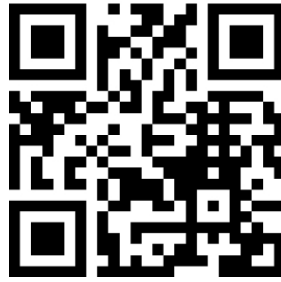
BOOK ORDER

Hawkeyes Hokey Serisi

1. Ukala Skor
2. Kirli Skor
3. Acımasız Skor
4. Kaba Skor

5. Kirli Skor
6. Şanslı Skor
7. Zorlu Skor
8. Yanlış Skor

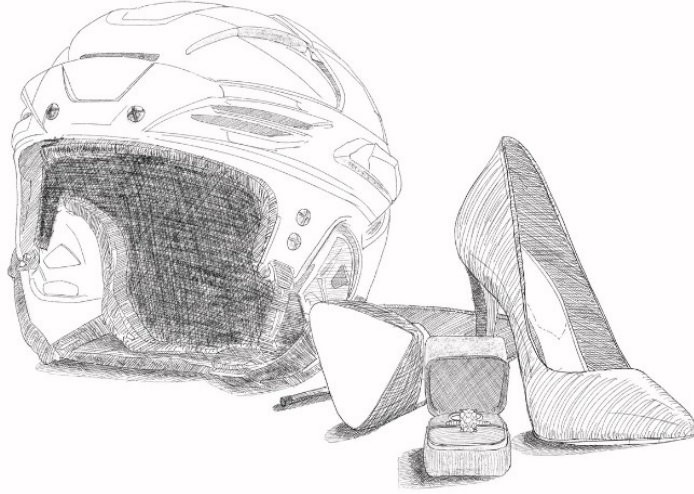
Daha fazla kitap ve bilgi için **www.kennaking.com** adresine göz atın.

□ Bölüm İçi İllüstrasyon Yapım Aşamasında!!! □ Ve
Tasarımcım Bittiğinde Sizinle Paylaşmak İçin Sabırsızlanıyorum!
Bu sanat eserinin hazır olduğu anda size gönderilmesini istiyorsanız,
Kenna King Bültenine www.KennaKing.com adresini ziyaret ederek
abone olabilirsiniz.

CHAPTER ONE

Ryker

"Sakinleşmek mi?" Öfke ve panik göğsümde bir fırtına gibi çarpışırken soruyorum. "İdari asistanınız uzatma başvurumla birlikte çeki göndermeyi unuttuğu için ülkeden atılmak üzereyim ve siz benden sakin olmamı mı istiyorsunuz?"

"Bu bir kazaydı, Ryker. Unutmak istememişti," diyor spor menajerim James Potter masasının üzerinden.

Bakışları keskin ve koyu renk saçları Seattle'daki bir fırtınada bile kıpırdamayacak kadar geriye kaymış.

Bir suşi restoranında wasabi ile avokadoyu karıştırmak ya da ofisteki Noel partisinde bir kadına asılıp onun patronunuzun karısı olduğunu öğrenmek bir kaza olabilir. Bu bir hatadan çok daha büyük bir şey." Kırmızı kodlu bir acil durumdu. Sezon ortasında Kanada'ya geri gönderilemem, elbette bir NFL oyuncusu için yaşlıyım ama kariyerim sadece ben bitti dediğimde bitecek. Hawkeyes ailemi lanet bir idari hata yüzünden hayal kırıklığına uğratmayı reddediyorum. "Ve son on sekiz yıldır NHL kontratımın sana ödediği büyük maaşın beklentisi içinde olduğun için, ikimizin de geçim kaynaklarının risk altında olduğu gerçeğine biraz daha anlayışlı yaklaşacağını düşündüm."

"Anlıyorum, gerçekten. Ama belki de ihtiyacın olan dürtü budur" diyor, gözleri benimkilerden ayrılmadan.

Bu sesi tanıyorum. Çılgınca bir planı var ve çaresizlik içindeyim, can kulağıyla dinliyorum.

Her şey göçmenlik bürosunun gazabına uğramaktan iyidir.

"Hangi dürtmeden bahsediyorsun?" Gözlerim süslü lake masasının üzerinde gezinirken soruyorum.

Arkasında, Seattle silueti uzanıyor, akşam gökyüzüne karşı cam ve çelikten oluşan pürüzlü bir silüet, bu ofisteki kargaşaya kayıtsız.

On sekiz yıllık NHL kariyerim boyunca elde ettiğimiz başarıları göz önünde bulundurursak, bu ofisi üçüncü kontratımdan sonra, yani şimdi bir ömür önceymiş gibi hissettiren bir dönüm noktasından sonra kurdu. Menajerim olmak ona iyi para kazandırıyor... sadece asistanının, çocuklarla birlikte Meksika'da Seven'in kulübesine bir haftalığına gitmeden hemen önce ona verdiğim çeki başvuru zarfının içine nasıl koyacağını bilmesini sağlayacak kadar değil.

Vize uzatma işlemi basit olmalıydı. Her yıl Ocak ayı civarında bir tane gönderiyorum ve daha önce hiç sorun olmamıştı, ancak göçmenlik bürosu katı. Başvuru ve çek aynı zarfta olmalı, aksi takdirde geçersiz sayılıyor. Artan başvuru yığınları nedeniyle işlemler haftalar sürebiliyor ve benim o kadar vaktim yok.

Şehirden ayrılmamalıydım. Bu işi kendim halletmeliydim ama James'in ofisi her zaman zarfı benim için onaylı postayla gönderiyor, böylece postanede kuyrukta beklememe gerek kalmıyor. Bunu yıllardır yapıyoruz.

- Bunca zaman sonra bunu mahvedebileceğini hiç düşünmemiştim.

Göçmenlik bürosunu aradığımda, başvurumun eksik olduğuna dair mektuplarını aldıktan sonra, onlara çekle birlikte yeni bir başvuru gönderip gönderemeyeceğimi sordum. Bana yeni vize başvurusunun vize statüm iptal edilmeden önce muhtemelen zamanında açılmayacağını ve işleme alınamayacağını, çünkü vize ofislerinin geçen ayki Noel tatilinden sonra geride kaldığını ve aşırı yoğun olduğunu söylediler. Geçen ay herkes Noel tatilinden döndüğü için, onlar da vize başvurusu akını görüyorlar.

İnsanlar büyük bir başarı elde ettiğimde yeni bir menajer bulmamı söylediler ama ben bulmadım. Belki ayrılamayacak kadar inatçıyım, belki de çok sadık biriyim ve insanları aşmaya inanmıyorum. Geçmişte benim için harika anlaşmalar yapmadı değil.

Ama onu tutmamın nedeni ne olursa olsun, kötü bir iş kararı olduğu ortaya çıkıyor.

"Son bir yıldır görüştüğün şu sosyal medya fenomeni..." Sanki adını bulmaya çalışıyormuş gibi parmaklarını şıklatıyor. "Altı aydır..."

Düzelteyim. "Amelia."

İnternette bir milyonu aşkın takipçisiyle sosyal medya fenomeni olarak hayatını kazanıyor.

"Doğru...doğru." Sırıtarak başını sallıyor. "Altı ay profesyonel bir sporcu için uzun bir süre, değil mi?"

Bunun konuyla ne alakası var? "Sanırım bu sporcuya bağılı."

Soruyu sormuş olabilir, ancak cevabı görmezden geliyor ve devam ediyor.

"Az önce göçmen bürosundaki bir arkadaşım ile konuştum-"

"Bekle, göçmenlik bürosunda çalışan bir arkadaşın mı var?" diye sordum.

"Şey... daha çok haftada bir poker oynadığım bir erkekler kulübündeki bir tanıdık gibi..." diye itiraf ediyor.

James'in biraz kumar sorunu olduğunu her zaman biliyordum, ancak işini etkilemiş gibi görünmüyordu, bu yüzden beni ilgilendirmez.

"... ve ona kayıp çek durumumuzu anlattım."

Konuşmaya devam etmesi için başımı salladım. Bu, bana sorunumuza zaten bir çözüm bulduğunu ve bu adamın başvurumu hızlı bir şekilde takip edeceğini söylediği kısım.

James'in kendini affettireceğini biliyordum.

Devam ediyor, "Evlenme teklif etmeyi planladığınızdan bahsettim ve o da bir çiftin üç hafta sonraki randevularını iptal ettiğini söyledi. Seni onların yerine kaydırabilirmiş."

Ne? Evlenme teklifi mi?

James'e bu fikri kim verdi?

Ben olmadığım kesin.

"Amelia ile evlenmemi mi istiyorsun? Bu soruna çözümün bu mu?" Ellerim kalçalarımın sıkışırken soruyorum.

"Nasıl olsa onunla evleneceksin, değil mi?" diye itiraz ediyor hemen. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Çünkü gerçek şu ki, evlenmemiştim. Evlilik son zamanlarda öncelikler listemde değildi.

"Bu tür atamalar her gün yapılmıyor. Burada bize gerçek bir fırsat veriyor," diyor James kaşlarını kaldırarak.

"Bizi bir yere kaydıracak... öylece mi?" Soruyorum, kaşlarım rahatlıkla soru sorar gibi kalkıyor.

James'in dudakları bir an için ağzının sol köşesinden kırışıyor. Söyleyeceği bir şeyden hoşlanmayacağımı bildiğinde bunu 'belli eder'.

"Şey... takımınızın bu sezon Stanley Kupası'nı kazandığı bir hokey parasına para yatıran koyu bir Hawkeyes taraftarı."

İşte burada.

"Artık göçmenlik evrakları yok... uzatmalar yok. Kalıcı oturma izni."

"Kanada'da daimi ikametgahım var." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona söyledim.

Amerika Birleşik Devletleri'ni seviyorum ve burada sahip olduğum fırsatları takdir ediyorum, ancak Kanada hala evim. Doğup büyüdüğüm ve tüm ailemin hala yaşadığı yer. Kariyerim en önemli önceliğim olduğu için yerleşmeyi pek düşünmemiş olsam da, bunu Toronto'nun dışında büyüdüğüm kasabada yapacağımı hep düşünmüştümdür.

Bir NHL kariyerinin ortalama dört buçuk yıllık ömründen daha uzun yaşayacağımı hiç beklemiyordum. NHL oyuncularının en iyi yüzde yirmi beşi bile ortalama olarak sadece on iki yıl görebiliyor. Otuz altı yaşında hâlâ oyunumun zirvesinde oynuyorum ama sonsuza kadar burada kalmayı bekleyemem. Vücudum çok yıprandı ve annem bir aile kurmam konusunda bir an bile geri adım atmadı. Bana küçük kız kardeşimin bu gidişle benden önce çocuk sahibi olacağını hatırlatmaktan hoşlanıyor.

"NHL'den sonra Kanada'daki hayatınla ilgili planlarını konuştuk. Babanın izinden gitmek ve emekli olduktan sonra koçluk yapmak istediğini biliyorum... ama o gün bugün değil. Ayrılmadan önce bir Stanley Kupası zaferi daha kazanmak istemez misin?"

Bildiğimi biliyor, özellikle de Hawkeyes'de.

Kemerimin altında bir şampiyonluk var, ancak bu, takas edilmeden önce uzun süre kalmadığım bir takımdaki ilk yıllarımdaydı. Neredeyse on beş yıldır zaferi tatmadım. Bir kez daha şansımı denemek istiyorum ve bunu oynadığım diğer takımlardan daha fazla aile gibi hissettiğim bir takımla yapmak istiyorum.

Eğer sınırın diğer tarafında durup takım arkadaşlarımla Stanley Kupası'nı havaya kaldırmalarını izliyorsam, bu mağlubiyet hayatımın sonuna kadar aklımdan çıkmayabilir.

"Amelia ile evlen..." Kendi kendime mırıldanıyorum.

James'in ofisinin açık meşe zeminine karşı kahverengi deri çizmelere bakarken bu düşünceyi işliyorum.

Biriyle tanışıp yuva kurma fikrine her zaman olumlu bakmışımdır ancak odak noktam kariyerimin zirvesine ulaşmak olmuştur. Şimdi, bu yaklaşan göçmenlik meselesiyle, kariyerim o imrenilen kupayı tutmadan önce sona erebilir.

Amelia ve ben sezon başlamadan sadece birkaç ay önce tanıştık ve haftalarımız genellikle uyuşmuyor. Bazı haftalar onu sadece evime geldiğinde, formamın içinde ya da çatı katımın balkonunda sosyal medya için fotoğraf çekerken görüyorum.

Eskiden tüm maçlarıma gelirdi ama çıkmaya başladığımızdan beri ürün yerleştirme anlaşmaları için o da benim kadar seyahat ediyor.

Özel bir ilişkimiz var ama ilişkimizin ciddi olduğunu hiç düşünmedim.

"Amelia mükemmel. İlişkinizle sosyal kıta ayrımını aştınız. Bağlantılı olmak ikinizin de kariyerini canlandırdı ve ciro tekliflerinizde harikalar yarattı," diyor ve benden uzaklaşıp masasının köşesindeki not defterini kaldırıyor. "Az önce sizin için gelen yeni anlaşmalarla ilgili bir toplantı yaptık. Daha dün büyük bir kolonya markası arayıp marka elçisi olmanı istedi ve büyük bir moda markası da gelecek yılki Noel kampanyasını senin yapmanı istiyor. Bu yasal kâğıtta büyük para var," diyor ve beni ikna etmek istercesine sarı kâğıdı bir aşağı bir yukarı sallıyor.

Moda tasarımcısı ya da kolonya markası umurumda değil ama belki de haklıdır.

Amelia tam bir WAG. Ortaya çıktığında sezonluk bilet koltuklarıma aitmiş gibi görünüyor ve Maserati'min yolcu tarafına aitmiş gibi görünüyor. Hayır etkinliği ne kadar güzel olursa olsun ya da restoranın kaç Michelin yıldızı olursa olsun, Amelia oraya aitmiş gibi giyiniyor. Ve itiraf etmeliyim ki, ne zaman birlikte bir odaya girsek beni iyi gösteriyor.

Ama o benim ailemle hiç tanışmadı ve ben de onunla tanışmadım, gerçi o ailesinden pek bahsetmiyor.

Annemin torun sahibi olmam için yaptığı baskı her konuşmamızda biraz daha ağırlaşıyor. Diğer üç erkek kardeşim zaten melek yanaklı mükemmel yavrular üretirken ve küçük kız kardeşim geçen bahar evlenirken. Ben dışlanmış bir adamım ve annem bunu unutmama izin vermiyor.

Belki de zamanı gelmiştir. Ve Amelia gibi kariyer odaklı biriyle evlenmek benim için iyi olabilir.

Belki de gözümün önündekini görmezden geliyordum.

Sanki nişan yüzüğü fikrinden düzenli olarak vazgeçmemiş gibi. Ben de duydum.

Sadece bariz işaretleri göremeyecek kadar kördüm.

"Bu akşam onunla yemeğe çıkacağım... Bu fikri ona açacağım ve evlenme konusunda ne düşündüğünü öğreneceğim."

"Harika! Arkadaşıma onu gelecek hafta göreceğinizi söyleyeceğim," diyor James ve telefonuna uzanıp resepsiyonu arıyor.

"James, ben-"

"Göçmen bürosundan Frank'i bağlar mısın? Harika... ve öğle yemeği için çavdar ekmeğinde hindi. Harika, sen en iyisisin," diyor asistanına.

Övgüsü karşısında içimden inledim.

Ona öğle yemeği siparişine bir de vize uzatma onayı eklemesini söyleyin, o zaman en azından en kötüsü olmaz ama yıllardır onun asistanı ve onu kovmayacak.

Aramasının bağlanmasını beklerken kafasını kaldırıp bana bakmıyor bile. Sanırım bu toplantı sona erdi.

Arkamı dönüp kapıdan çıkıyorum.

Bu noktada ne söylediğimin bir önemi yok - arayacak ve randevu alacak.

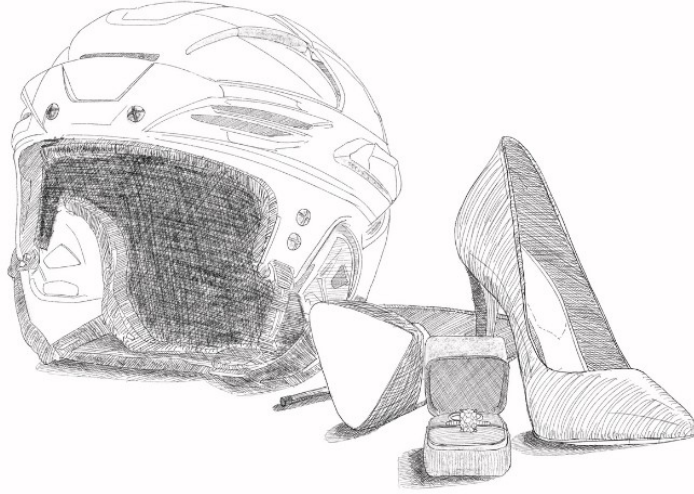
Amelia tarafından reddedilmeyi beklemiyorum zaten. Bana çok da kurnazca olmayan bir şekilde en pahalı mücevher mağazalarının kataloglarını gönderiyor ve beğendiklerinin yanına yapışkan bir not bırakıyor.

Mesajı aldım, açık ve net.

"Hey Frank... Frank adamım... Ben James Potter. Toplantıya gidiyoruz..." Ağır meşe ofis kapısı arkamdan kapanmadan önce söylediğini duyuyorum.

Sanırım bu gece... Nişanlanıyorum.

CHAPTER TWO

Ryker

"Buraya girmek en az dört ay sürüyor ama adınızı verdim ve bize bir ay içinde rezervasyon yaptırdılar."

Sommelier, yemeğimizle eşleştirmemize yardımcı olduğu şarabı bıraktıktan sonra Amelia bana gülümsüyor.

Bizi sahip oldukları en özel masaya oturtular ve onunla tartışmak istediğim konunun ciddiyetini düşününce rahatladım.

"Güzel bir yer," diyorum.

Amelia'nın cep telefonunu eline alıp şarap kadehiyle bir selfie daha çekmesini izliyorum. Bu noktada kaç fotoğraf çektiğinden emin değilim, ama en az bir düzine.

"Buranın tam da üç A-list aktörün nişanlılarına evlenme teklif ettiği masa olduğunu biliyor muydunuz?" diye adeta ciyaklıyor.

Gözleri benimkilere bakarak parıldıyor ve heyecanı beni James'in ortaya attığı bu fikrin gerçekten mantıklı olduğuna ikna etti -Amelia mantıklı.

Uzanıp elini tuttum ve kendime çektim.

Ona gülümseyerek, "O zaman, sanırım bu uygun," diyorum.

"Aman Tanrım!" Nefesi kesildi. "Evlenme mi teklif ediyorsun? Tiffany bu gece olacağını düşündüğünü söyledi. Tanrıya şükür bugün beni manikür yaptırmaya ikna etti."

"Şey... benim tartışmak istediğim şey-"

Amelia söylediğim tek kelimeyi bile duymuyor ve bunun yerine etrafta dolaşır su dolduran çocuğa el sallıyor.

"Telefon kullanmayı biliyor musun?" diye ciddi bir ses tonuyla sorar.

"On yedi yaşındayım... yani evet," diyor çocuk ve sonra bana bakıyor.
"Alınmak yok."

Alınmadın mı?

"Alınma" da ne demek? Otuz altı yaşındayım, yüz yaşında değil. "Güzel, işine yarayacak," diyor, neredeyse telefonunu bana doğru fırlatarak.
ona. "Şimdi bunu kaydedin ve sağ tarafımı aldığınızdan emin olun - bu benim en iyi tarafım."

Çocuk onun sağ tarafına geçiyor ve ben de birkaç kibirli seyirciyi görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Bizim garip teklif senaryomuzdan çok Amelia'nın bu lüks mekânda birinin kaydını tutması konusunda endişeli görünüyorlar.

Bunu tartışabileceğimizi ve yapmak istediği bir şey olup olmadığı konusunda bir sonuca varabileceğimizi umuyordum. Ama şimdi Amelia'nın bir araya getirmeye çalıştığı maket prodüksiyona bakarak, planladığımdan daha fazlasını beklediğini görebiliyorum.

"Mükemmel... tam şurası iyi olmalı. Onu görebileceğiniz bir açı yakalayın ama daha çok beni... ve ayakkabılarımı kesmeyin. Ben söyleyene kadar çekmeye devam et. Sonrasında istemediğim diyalogları kırpacağım" diye talimat veriyor.

Postayla mı?

Sanırım bahsettiği "o" ben oluyorum.

Bana doğru dönüyor, saçlarını hızlıca düzeltiyor ve sonra ellerini benimkilerin bulunduğu yere, kolalı beyaz masa örtüsünün üzerine yavaşça bırakıyor. Bana mükemmel bir şekilde çalışılmış gibi görünen ağırbaşlı bir gülümseme veriyor.

"Tamam, devam et. Şimdi hazırım," diyor kirpiklerini kırıştırarak.

"Uhhh... tamam," diyorum, gözlerim hızla 'kameramanımıza' kayıyor.

"Orada yokmuş gibi davran," diyor ve elini çocuğa doğru sallıyor.

Doğru.

O burada değil.

Kameralara ve seyircilere yabancı değilim. Her gün şu ya da bu düzeyde televizyonda yayınlanan bir oyun oynuyorum.

Ama bu?

Bu benim için alışılmadık bir deneyim.

"Yani söyleyeceğim şey..." Bu teklifin tuhaf başlangıcından sıyrılarak devam ediyorum ve elini elime alıp sağ elimi sol elinin etrafına sarıyorum.
"...bir süredir birlikte olmamız."

İnci gibi beyaz bir gülümsemeyle başını sallayarak oturuyor. Gözleri bana parlıyor.

"...ve vizemin süresi dolmak üzereyken evlenmemizin mantıklı olduğunu düşünüyorum," diyorum.

Gözleri kocaman açıldı ve gülümsemesi genişledi. Beklediğim tepki buydu ve garip başlangıca rağmen bunu görmek beni rahatlatmıştı.

"Aman Tanrım, Ryker..." diyor ve şaşırması gibi sağ elini göğsüne götürüyor.

Sonra gözleri bir an için masanın etrafında gezinmeye başlıyor.

"Ne arıyorsun?" Ne arıyor olabileceğini anlamak için masaya da bakarak soruyorum.

"Mücevher kutusu nerede?"

Yüzü her geçen saniye daha da şaşkın görünüyor. "Ne mücevher kutusu?" diye soruyorum.

"Evinizde bıraktığım dergide daire içine aldığım iki karatlık gözyaşı damlası pırlantalı kadife olan."

Yüzüğü çoktan seçtiğimi mi sanıyordu?

Yüzüğünü almam gerektiğini düşünmediğimden değil, sadece parlak bir karbon parçasına bu kadar para vermeden önce ikimizin de aynı fikirde olduğundan emin olmak istedim.

"Yüzük almadım," diye itiraf ediyorum.

Bana bakarken gözleri kısılıyor ama gülümsemesi yerinde kalıyor. Muhtemelen kamera hala kayıta olduğu için.

"Bu fikri önce sana sormak istedim, eğer kabul edersen yüzüğü birlikte seçebiliriz diye düşündüm," diyerek endişesini gidermeye çalıştım.

Yüzünde aynı gülümseme duruyor, ama şimdi bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor ve biraz çılgınca görünmeye başlıyor. Sipariş ettiği altmış dolarlık kadeh kırmızı şarabın suratına gideceği fikrine hazırlıklı oluyorum, ama sonra gülümsemesi ölümünden dönüyor.

"Yüzüğü birlikte mi seçeceğiz?" diye soruyor.

"Evet. Hayır diyeceksen yüzüğü almak istemedim," diye itiraf ediyorum.

Kameramana bir bakış attı. "Hâlâ çekiyor musun?"

Ona bir başparmak işareti yapıyor ve sonra bana dönüyor.

"Aman Tanrım!" diyor, sağ elini yüzünün etrafında yelpaze gibi sallayarak. "Tam olarak istediğim şeyi alabilmem için yüzüğü birlikte seçmeniz, yapabileceğiniz en romantik şey."

Arkama uzanıp enseme kaşıyorum. Bu alışveriş gittikçe tuhaflaşıyor ama sanırım gecenin böyle bitmesini umuyordum - evet.

Yarın, gelecek haftaki maçımdan önce ona bir yüzük alacağız ve sonra spikerden öpücük kamerasını ona göstermesini ve nişanımızı ilan etmesini isteyeceğim. Bu, göçmenlik bürosuna girdiğimizde ihtiyacımız olan meşruiyeti sağlayacak.

"Güzel, fikri beğenmene sevindim. Yarın istediğin kuyumcuya gideriz ve kasada ne varsa seçebilirsin."

"Çantada ne varsa?" diye soruyor, gülümsemesi biraz azalıyor.

"Gelecek hafta göçmenlik bürosunda yapacağımız görüşmeden önce buna ihtiyacımız olacak. Muhtemelen hızlıca bir düşün hazırlamanız da gerekecek."

"Um, geri çekil," diyor, sağ elini bana doğru sallıyor ve sonra sol elini benimkinden çekiyor. Çocuğa dönüyor ve ona "boğaz kesme" hareketi yapıyor. "Kes şunu! Kes şunu!"

Yapar... çabucak, sonra telefonunu ona geri verir ve işini yapmaya geri dönmek için koşarak uzaklaşır.

"Göçmenlik bürosu ve mülakat derken neyi kastediyorsunuz?"

"Bu bir K-1 vizesi, nişanlı vizesi. Önümüzdeki hafta onay almak için bir görüşmemiz var ve hemen ardından evlenmemiz gerekiyor. Her yıl düzenlenen yardım amaçlı hokey maçı için benimle eve gelmeni istiyorum. Ailem seninle tanışmak isteyecek-"

"Bekle... uzantına ne oldu?"

"Size söyledim... başvuruyla birlikte çeki almamışlar, bu da yeniden göndermem gerektiği anlamına geliyor ve ofis şu anda çok yoğun olduğu için göçmenlik evraklarımın süresi onlar onaylayamadan dolacak ve sınır dışı edileceğim. Kanada'da süreci baştan başlatmak zorunda kalacağım."

Dudakları büzülüyor ama yine de alnı ve kaşları bir milim bile kıpırdamıyor. "Seni sınır dışı mı edecekler?" diyor.

"Evet, bu yüzden K-1 vizesi süresi içinde evlenmemiz gerekiyor" dedim.

"Ama ben sınır dışı edilmenin normal insanlar için olduğunu sanıyordum. Sen ünlü birisin. Sana özel muamele yapılmıyor mu? Seni sınır dışı edecek daha kıdemli biriyle konuşmak için arayabileceğin bir ünlü telefon hattı?"

Ona, bizi nişanlı vizesine zorlayan kişinin bize iptal vererek özel muamele yapıyor olabileceğini söylememeye karar verdim, ancak programlarını nasıl yürüttüklerini bilmiyorum, belki de buna izin veriliyordur. James'in "dostunun" yaptığı şeyin, üstleri tarafından, oynadığı bir kumar bahsi nedeniyle şampiyon olan bir takımı kayırdığı öğrenilirse, yıllık değerlendirmesinde iyi görüneceğini hayal edemiyorum.

"Göçmenlik bürosu çok katı. Eğer evlenmezsem sınır dışı edileceğim ve yeni başvurumu beklemek zorunda kalacağım. Şampiyonaya sadece birkaç ay kala Hawkeyes'in beni bırakıp yerimi doldurmaktan başka çaresi kalmayacak," diyorum.

"Artık hokey oyuncusu olmayacak mısınız?" diye soruyor, gözlerini yine bana dikerek.

"Hayır... Sanırım yapmayacağım."

"Sınır dışı edilersen ve biz evlenirsek ne olacak?"

"Bir süreliğine gelip benimle yaşayabileceğini düşündüm. Sadece vizemi yeniden düzenleyene kadar."

"Kanada'da yaşıyorum! Deli misin sen?" diye soruyor ama soru gibi gelmiyor.

"Her yerde çekim yapabilirsin, değil mi?" Elini tekrar uzattım ama ikinci kez çekti.

Bu iyiye işaret değil.

"Ryker, ben spot ışıkları için yaratıldım. Parlayacak bir yere ihtiyacım var. Kanada'da yaşayan eski bir hokey oyuncusunun karısı olsaydım kim olurdu?" diye soruyor ve sevgili ülkemin adını söylerken yüzünü buruşturuyor.

"Benimle olurdu. Birlikte olurduk. Kanada'da koca bir hayat kurabilirdik. Orası çok güzel-"

Eğiliyor, ona Noel için aldığım pahalı çantayı alıyor ve sonra ayağa kalkıyor. Ona doğum günü için aldığım elmas küpeler restoranın ışıklandırmasında parıldıyor.

"Kişisel bir şey değil Ryker," diyor.

Öne doğru bir adım atıyor ve elini nazıkçe tıraşlı çenemde gezdiriyor.

Sakallarımı uzatmamdan hiç hoşlanmadı. "Profesyonel bir oyuncunun kız arkadaşı olmak artık benim markamın bir parçası. Anlamıyor musun?"

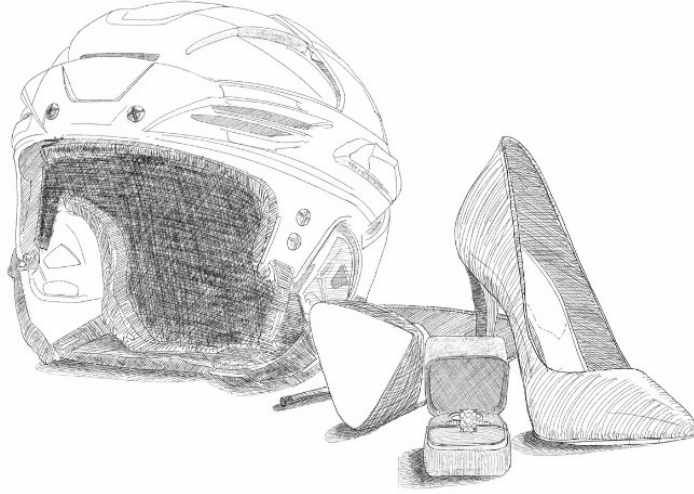
Eğilip beni dudaklarımdan öpüyor ve ben sessizliğe gömülüyorum, bu konuşmanın nerede raydan çıktığını anlamaya çalışıyorum ve onun dudaklarıma bir öpücük kondurmasına izin veriyorum.

Eskiden dudaklarının tadı her zaman sürdüğü Chanel rujunun imzası gibiydi ve saçları her gün sürdüğü pahalı saç spreyi gibi kokardı. Ama şimdi, tadı ve kokusu değilmiş gibi davrandığı jarse kazak gibi.

Gitmek için dönüyor ve ben onun restorandan çıkışını izlemek yerine gözlerimi şarap bardağına bıraktığı ruj lekesine dikiyorum. İki sandalyemizin arasına yerleştirilmiş tealight mum, yüksek topuklu ayakkabılarının çıkışa kadar çıkardığı tıkırtıları dinlerken titriyor ve sonra rüzgarlı Seattle Ocak akşamına doğru yürürken kapıcının onun için kapıyı açma sesini dinliyorum.

Az önce ne oldu öyle?

CHAPTER THREE

Üç Hafta Sonra

Juliet

Asistanım ve en iyi arkadaşım Shawnie, "Gelecek yıl Noel için ne istediğimi biliyorum," diyor.

Maç sona erdiğinde ve Hawkeyes hokey oyuncularının hepsi salondan çıktığında ikimiz de hokey stadyumundaki koltuklarımızdan kalkıyoruz.

Sevinçten havalara uçan ve bazıları sarhoş olan taraftarlar Hawkeyes'in bu akşamki galibiyetini kutlarken stadyum heyecanlı bir enerjiyle doluyor. Batan şehir dışındaki takımın taraftarlarının kaşları sürekli çatık.

"Öyle mi? O da ne?" Hoparlörlerden gelen stadyum müziği eşliğinde soruyorum.

"Kırmızı bir kurdeleye sarılmış ve Noel ağacımın altında ökseotuyla oturan büyük bir hokey oyuncusu."

Sıramızdan çıkarken gülüyorum. Kumral saçlarının gevşek bukleler halinde sırtından aşağı dökülüşünü izleyerek arkasından takip ediyorum.

Etrafımızdaki durmaksızın akan taraftarlar da aynı şeyi yapıyor.

Shawnie nasıl olduysa bu öğleden sonra bize bu son dakika biletlerini bulmayı başardı. Bu hazırlıksız hokey maçından hiç haberim yoktu ve bir düğün mekanında müşterimle yaptığım toplantıdan hemen dönmem gerekiyordu. Bodycon elbise ve yüksek topuklu ayakkabı giymek tam olarak buz arenası kıyafeti sayılmaz ama yarın Hawkeyes'in sahibinin eşiyile yapacağım görüşmeden önce mekânı görme fırsatını kaçıramazdım.

Marjorie Carlton.

Kaderime karar verecek olan kadın.

Birkaç gün önce Hawkeyes'ten butik parti planlama şirketim "Elite Event Planning "in Hawkeyes franchise'ının önde gelen parti planlayıcısı olarak beş yıllık bir sözleşme için değerlendirildiğine dair "tebrikler" e-postası aldım. Bu son tura sadece beş şirket kalabildi ve şimdi hepimizin sabah karar vericilerden oluşan küçük bir panel önünde fikirlerimizi sunmamız bekleniyor.

Sorun şu ki, hokey ya da bu marka hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bu yüzden Shawnie bu koltukları eline geçirdiğinde geri çeviremedim. İçeri girerken hediyelik eşya dükkanına uğradım ve satın alabileceğim en sıcak tutan ceketı buldum.

Ceket bana üç beden büyük geldi ve üzerinde 19 numara ve arkasında HAYNES yazıyor, ancak beni hipotermiden korudu, bu yüzden kredi kartıma yansıtmak zorunda kaldığım fahiş fiyat etiketine değdi.

"Bu ihaleyi kazanırsanız, Jerrin için yetişkin yaşam bakım tesisinin masraflarını karşılamaya yetecek mi?" Shawnie soruyor.

Jerrin benim kardeşim ve 26 yaşında, benden sadece bir buçuk yaş küçük. Üç yaşındayken otizm teşhisi kondu.

"Düğün sezonumuzun dolması ve Hawkeyes'in bu kazançlı kontratı her şeyin gerçekleşmesi için yeterli olacaktır. Ama bu büyük bir ihtimal." Bu da geri kalan zamanımda ramen noodle yiyeceğim anlamına geliyor ama umurumda değil... Kardeşimin yaşam kalitesi benim için her şeyden daha önemli.

Üç yıldır bekleme listesinde. Eğer bu fırsatı kaçırsam, bir daha ne zaman fırsat bulacağımızı bilmiyorum.

"Annen Jerrin'in ev masraflarının bir kısmını karşılayamaz mı?" Shawnie, çıkışa yönelen hokey taraftarlarının izdihamının ortasında durmaya karar veren bir çiftin yanından kaçarak soruyor.

Shawnie cevabı zaten biliyor. Annem hastanede CNA olarak çalışıyor ve ekstra vardiyalarla bile kendi masraflarını ve Jerrin'in ihtiyacı olan cepten ilaçları karşılamaya yetmiyor.

"Yapamayacağını biliyorsun. Alabileceği her fazla mesaide çalışıyor ve zaten hastanedeki maaşının en üst sınırında." "Mesleki Terapist Asistanlığı programına başvurdu mu? Bu daha iyi ödüyor, değil mi?"

"Evet, ama bunu yapacak ne zamanı ne de parası var. Eğer bu sözleşmeyi kazanırsam, yeni tesis için onun katkıda bulunmasına gerek kalmayacak. Hawkeyes sözleşmesi önümüzdeki beş yıl boyunca onun oda ve yemek masraflarını karşılamaya yetecek."

Telefonumdan bir ding sesi geldi. Tedarikçiden gelen acil bir e-posta, birkaç ay sonra yapılacak bahar düğünü için Japonya'dan kiraz çiçeği çiçeklerini gönderemeyeceklerini bildiriyor.

Lanet olsun!

Sağımda bir bank buluyorum ve hemen oturup karşılık veriyorum.

Parmaklarım cevap e-postası hazırlarken gürültücü hayran kalabalığıyla mücadele edemem.

Shawnie bana baktı ama artık çok geçti. Kalabalık onu alıp götürüyor. Çıkışa doğru akıntıya kapılmak zorunda kalacak.

"Merak etmeyin. Sadece birkaç e-posta," diye bağıriyorum ona. "Yarın konuşuruz!"

Anlayışla başını sallıyor. Müşterilerden gelen e-posta ve telefonları gece ya da gündüz, her zaman kabul ettiğimi biliyor. Bu yüzden bu kadar yüksek bir müşteri tekrarımız ve mutlu müşterilerden sürekli yönlendirmelerimiz var. Hizmetimiz ve bağlılığımız diğerlerinin üzerinde.

Shawnie'nin kalabalıkla mücadele etmeyip hokey hayranları deniziyle birlikte hareket etmesini izliyorum.

Gelinimin talep ettiği çiçekleri bana sağlayabilecek yeni bir tedarikçi bulmak için umutsuzca internette araştırma yapıyorum. Bu kiraz çiçekleri olmadan tüm düğün temasının yeniden tasarlanması gerekecek ve gelinim hiç de heyecanlanmayacak.

Ne olduğunu anlamadan iki saat geçti ve şanslıyım ki saat sabah sekiz ve yeni bir tedarikçi ihtiyacım olan siparişi teslim edebileceklerini onayladı. Ve bonus, bütçenin altında geliyorlar.

Telefonumdan başımı kaldırdığımda neredeyse gece yarısı oluyor ve binada sadece temizlik ekibinin kaldığını fark ediyorum.

"Sizi acele ettirmek istemem hanımefendi. İlgilenmeniz gereken iş her neyse acılmış gibi görünüyor, ama yakında burayı kilitleyeceğiz," diyor orta gri kapıcı tulumu giyen yaşlı adam yumuşak bir gülümsemeyle.

"Oh..." Etrafıma bakındım ve diğer iki görevlinin büfelerin arkasını temizlediğini fark ettim. "Özür dilerim."

"Özür dilemenize gerek yok. Adım Wilbur."

"Juliet," diye karşılık veriyorum.

"Bu çok güzel bir isim."

"Teşekkür ederim," dedim.

Banktaki eşyalarımı topluyorum ve çıkışa yönelmek için ayağa kalkıyorum. Wilber otoparka açılan çift camlı kapıya doğru bakıyor.

"Geç oldu ve temizlik ekibinin arabaları dışında dışarıda pek araba yok. Seninle arabana kadar yürümemi ister misin?" diye sorar.

"Oh, hayır. Eminim yapacak işlerin vardır. Size zahmet vermek istemem." Teklifini geri çevirdim.

"Tamam, en azından seninle birlikte yürüyüp otoparka bir göz atacağım."

"Teşekkür ederim Wilbur. Çok düşüncelisin." Binanın ana girişine doğru yan yana yürürken ona gülümsüyorum.

"Benim de üç kızım var ve eğer karım gece yarısı karanlık bir otoparkta genç bir bayana göz kulak olmadığımı bilseydi, bu gece kanepede uyuyor olurdum. Bundan hiç kuşkunuz olmasın."

"Seni kanepede istemezdim." Göz kırıyorum.

Benimle birlikte park yerinin kaldırımına kadar yürüdü ve park yerinde onu endişelendirecek bir şey olmadığından emin olmak için etrafına bakındı. Tatmin olunca bana döndü.

"İyi geceler, Juliet. Eve güvenli bir şekilde git."

Kaldırımdan inip otoparkın asfalt zeminine adımımı atıyorum; otoparkın ışıklarının parıltısı ıslak asfaltta mavi ve turuncu renkleri yansıtıyor.

"İyi geceler," diyorum omzumun üzerinden bir gülümseme ve hızlı bir el sallama ile ve sonra dönüp içeri giriyor.

Ryker

Stadyumun yan çıkışına doğru ilerlerken gecenin soğuğu tenimi ısıtıyor. Ay ışığının aydınlattığı gökyüzünün altında buzdan bir parıltıyla kayganlaşan asfalt, her adımda dikkatli olmayan herkesi kıcının üstüne düşürmekle tehdit ediyor.

Bu geceki hava tahmini: 30'ların altına düşecek.

Saat neredeyse gece yarısı oldu ama bu, bu yol koşullarında salak gibi araba kullanan aptalları durdurmayacak.

İleride, cep telefonu ekranının ışıltısına kapılmış yalnız bir figür, buzlu otoparkın pusuda bekleyen tehlikesinden habersiz, buzlu arazide ilerliyor. Bir çift topuklu ayakkabı ve bacaklarını saran, sıkı baldırlarının hemen üzerinde duran dar bir dövüş elbisesi içinde zarif bir şekilde hareket ediyor. Yürüme hızı, üzerinde ilerlediği tehlikeli kaygan asfaltla çelişiyor.

Tanıdık bir takım renkleri gözüme çarpıyor.

Hawkeyes ceketini giyiyor... ve üzerinde benim numaram var.

Sırtında adımın yazılı olduğu 19 numara. Uzun, gür, siyah saçları sırtının ortasına kadar kıvrılmış, çoğunu örtüyor ama orada olduğunu biliyorum.

Hawkeyes stadyumundan çıkarken benim forma numaramı taşıyan bir kadın görmek alışılmadık bir şey değil ama giyim tarzı ve yürüyüşündeki özgüven bu eşleşmeyi pek olası kılmıyor.

"Hanımefendi," diyorum onu uyarmak için ama telefonda kiminle konuşuyorsa beni duymuyor.

O topukların kaygan zeminde hiç şansı yok. Ve eğer Doğa Ana'ya saygı göstermezse, daha arabasına ulaşmadan sırt üstü yatmak zorunda kalacaktır.

Sadece birkaç metre önündeki buzlu alanda yansıyan bir ışık parıltısı yakalıyorum.

Önce ona ulaşmak için hızımı artırıyorum.

Konuşmasına devam ederken sesinin etrafımızda yankılandığını duyuyorum.

"Çok para olduğunu biliyorum anne ama yarın Hawkeyes ile bir sunumum var. Eğer Hawkeyes'in etkinlik planlama ihalesini kazanırsam Jerrin'in bakım masraflarını kendim karşılayabilirim."

Hawkeyes etkinlik planlama sözleşmesi mi?

Penelope, Autumn ve Tessa'nın geçen hafta Lake'in doğum günü partisinde bu pozisyonu tartıştıklarını duydum. Şu ana kadar ilgimi çekmemişti.

"Birkaç gün içinde ihaleyi hangi şirketin alacağını açıklayacaklar. O zaman öğreneceğim," diyor telefonda annesine. "Evet, yarın akşam yemeği iyi olur. Tamam, görüşürüz o zaman."

Sonra cep telefonunu kapatıyor.

Görmediği buzda kaymaya başladığında neredeyse yanındaydım.

Buzda bilenmiş tüm içgüdülerim devreye girdi. Düşmesine izin veremem.

Kayarken küçük bir çığlık atıyor. Tam zamanında ona ulaşıyorum ve bir kolumu beline dolayarak, ikimizi de dengelemek için ağırlık merkezimde bana yardımcı olmak üzere onu vücuduma doğru çekiyorum. Ayaklarımın altımdan kaymasını önlerken ikimiz de bok yemekten kıl payı kurtulduk.

Yıllardır buz üzerinde yürümek ve kaymak beni çoğu kişiye göre avantajlı kılıyor.

Sol eli ceketimi kavrarken, hala cep telefonunu tutan sağ eli göğsüme bastırıyor.

"Whoa, iyi misin?" Belini sıkıca kavradığım halde soruyorum.

"Evet... Sanırım?" diyor, neredeyse takla attığı için nefes almakta biraz zorlanıyor ve gözleri sanki burada başka birini gördüğü için biraz ürkmüş gibi geniş.

Yeterince dengeli görüldüğünde onu serbest bırakıyorum ama tekrar kayma ihtimaline karşı yakınımda kalıyorum.

Ellerini dar, siyah elbisesinin üzerinde gezdiriyor.

Görebildiğim kadarıyla, giydiği o çadır gibi ceketin altında kum saati gibi bir şekli var.

"Teşekkür ederim," diyor bana bakarak.

Otopark karanlık, ama tepedeki ışıkların hemen altında duran gözleri neredeyse menekşe rengine görünüyor ve dikkatimi çekiyor. Sıcak zeytin tenini tamamlayan kalın siyah kirpiklerin arasından bana bakan koyu mavi/mor renk beni büyülüyor. Bu gözleri daha önce bir yerlerde görmüştüm. Belki ünlü birinde, ama tam olarak çıkaramıyorum.

"Bu saatte burada ne yapıyorsun? Maç neredeyse iki saat önce bitti. Temizlik ekibi dışında burada kalan son kişinin ben olduğumu düşündüm," diyorum gözlerini arayarak.

O cevap veremeden yardımcı koçlarımdan biri yanımdan geçti. "Harika maçtı, Haynes. Defans oyuncuların çok iyi oynadı. Bu önümüzdeki hafta buzda ihtiyacımız olan şey."

"Ne zaman istersen sana iyi bir D vermekten mutluluk duyarım koç," diye karşılık veriyorum, önümde duran kadınla göz temasını kesmeden.

Santrfor oynamama rağmen takımın kaptanıyım. Bu da takımımdaki her oyuncudan ve oyunun sonucundan sorumlu olduğum anlamına geliyor.

"Ukala." Yanımızdan geçip arabasına doğru giderken kıkırdıyor.

"Sen bir oyuncu musun?" diye soruyor. Gözleri sanki inanmıyormuş gibi çatılıyor. Amelia'nın aksine, bu kadının kaşları hareket ediyor.

Bu garip bir şekilde güven verici.

Bir başka güven verici özelliği de formadan atlamaması.

Kimin formasını giydiğini bile bilmiyor.

"Evet, bu akşam hokey maçındaydın, değil mi?"

"Evet, öyleydim ama araştırma için buradaydım. Üzgünüm... Oyuna o kadar da dikkat etmedim."

Onun dikkatini çekecek kadar eğlenceli olmadığım için aşağılanmalı mıydım? Hayranların hepsi memnun görünüyordu, bu yüzden o kadar sıkıcı olamazdı.

"Ne için araştırma?"

"Hawkeyes parti planlama sözleşmesi."

Telefonda annesine bundan bahsettiğini duydum ama teyit etmesini istedim.

"Başvuruyor musun?"

Bilmek istediğim şey, sözleşmeye neden bu kadar ihtiyacı olduğu. Kardeşinin parasını ödemekle ilgili bir şeyden bahsetti.

"Evet, ama bunun için çok fazla rekabet olacağını biliyorum. Şansım olduğundan pek emin değilim," diyor ve gözlerini sağ elindeki cep telefonuna dikeyyor.

Daha sunuma gelmeden sonucu bildiğini düşünüyor gibi görünüyor.

"Annenin bunun kesin bir şey olduğunu düşünmesini sağladın," diyorum. Gözleri benimkilere dikildi.

Kendinden emin duruşuna ve kendini taşıma biçimine bakılırsa, sanki doğası gereği korunuyormuş gibi, ilgisini kolayca sunmayan biri gibi görünüyor... ya da belki de biri onu böyle yaptı.

Güveninin ve ilgisinin kazanılması gereken bir kadın olduğu hissine kapılıyorum. Kuşkusuz, bir kadının dikkatini çekmek için çalışmak zorunda olmak benim işimde alışık olduğum bir şey değil.

Bunu diğer oyuncular gibi kendi avantajıma kullanmıyorum. Ya da en azından artık kullanmıyorum.

"Bunu duydun mu?" diye soruyor, uzun siyah kirpiklerinin arasından beni izlerken. "Kasıtlı olarak değil ama burada sadece ikimiz varız, bu yüzden biraz zor oldu. görmezden gelin."

Park yerinde kalan birkaç araçtan birine doğru bakarken gözleri yine benimkilerden ayrılıyor. Temizlik ekibi arka tarafa park etmişti ve o da köşede tek başına park etmiş SUV'ye doğru gidiyordu. Bu onun olmalı.

"Onun hiçbir şey için endişelenmesini istemiyorum. Kardeşimin şehirdeki bir tesiste özel bakıma ihtiyacı var ve bunu karşılayamıyor. Parayı nasıl bulacağım konusunda endişelenmesini istemiyorum" diyor, nefesini üfleyerek ve kollarını koruyucu bir şekilde ortasına sararak.

Soğuk Ocak gecesi, sıcak nefesinin boyalı kırmızı dudaklarından dışarı çıkmasına neden oluyor.

Bunu bir yabancıya itiraf etmenin onun için zor olduğunu hissediyorum ama bunu başka birine söylemesi gerekiyormuş gibi söyledi.

Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, onu öyle dikilirken görmek kendimi ona karşı korumacı hissetmeme neden oluyor. Boş bir otoparka bakıp bu kadar yenilmiş görünmemeli.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Telefonunu kaldırıp saati kontrol ederken, "Bana bağlantıyı garanti etmezsen olmaz," diyor.

Hava buz gibi ve eve gidip ısınmasına izin vermeliyim ama sonra söylediği şey aklıma geldi.

Ya ona yeri garanti edebilirsem?

Bu pozisyon için işe alınacak kişi Marjorie Carlton ve Carlton'ların Hawkeyes ailelerine karşı bir zaafı var. Eğer Marjorie müstakbel eşimin kontratı istediğini bilseydi, takımdaki kaptanlık pozisyonunu ona vereceğine bahse girerdim.

"Size sözleşmeyi garanti edebilirim," diye ağzımdan kaçırdım.

Gözleri şaşkınlıkla benimkilere dikildi. Bu cevabı beklemiyordu. "Bu doğru mu, Bay...?"

"Haynes. Ryker Haynes. Eğer adını unutursan, sırtındaki isme bakabilirsin."

"Sırtım mı?" diye soruyor, gözlerini kırpıştırarak.

"Ceketinin üzerinde benim adımla taşıyorsun," dedim ona.

Omzunun üzerinden bakmaya çalışıyor ama o açıdan sırtındaki ismimi göremiyor.

"19 numara, Haynes," diyorum, hafızasını tazelemesine yardımcı olmak için.

"Oh... İsimlerin hiçbirini bilmiyordum. Sadece en sıcak görüneni aldım."

Kıkırdıyorum çünkü verebileceği en iyi cevap buydu.

Kim olduğumu bilmiyor ve profesyonel bir hokey oyuncusu olmam umurunda değil.

"Benim numaram sana çok yakışıyor. Benimkini seçtiğine sevindim," diyorum ona içten bir gülümsemeyle, çünkü kabul ederse... önümüzdeki iki yıl boyunca o formayı giyebilir. "Artık adımla biliyorsun... Seninki ne?"

Bir an için dudağını ısıtıyor ve sonra tekrar stadyuma bakıyor.

"Juliet Di Costa," diyor ve sonra bana dönüyor. "Bir oyuncu bana şirkette bir pozisyonu tam olarak nasıl garanti edebilir? Şirket sahibi olmadan böyle bir şey vaat edebileceğinize inanmakta zorlanıyorum."

"Carlton'lar beni sever. Eğer Marjorie Carlton'dan sana iş vermesini istersem, verecektir."

Bunun işe yaraması için Juliet'in karım olması gerektiği kısmını atlıyorum.

"Peki tüm bunlardan çıkarın ne? Bir iş için sizinle yatacak değilim."

Alay ediyor, kalçasını çıkarıp kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

Ona sırtımdan edemiyorum.

Yüzündeki sert bakış çok tatlı ve ona şartlarımı söyledikten sonra muhtemelen sadece seks istemiş olmayı dileyecek.

İhtiyacım olan şey çok daha büyük bir bağlılık gerektiriyor.

"Hayır, aklımdaki bu değildi. Yeşil karta ihtiyacım var."

"Neye?"

Az önce ona itiraf ettiğim şey karşısında gözleri irileşti ve yarım adım geri çekildi. Evet... Eminim şu anda sadece seks istememi diliyordur.

Kabul etmeliyim ki çok fazla şey var ama şu anda o benim en iyi şansım. Göçmenlik bürosu memuruyla görüşmem üç gün sonra ve bir nişanlıya ihtiyacım var. Tercihen WAG statüsü arayan birine değil.

Juliet'in bunun ne olduğunu bile bilmediğini hissediyorum. Bu evliliğin sonunda temiz bir kopuşa ihtiyacı var.

"Bence sen ve ben birbirimize yardımcı olabiliriz. Senin kardeşinin bakım masraflarını karşılamak için bir kontrata ihtiyacın var, benim de ülkede kalıp takımımı şampiyonluğa taşımak için evlenmem gerekiyor."

"Evlen! Delirdin mi sen?" diyor, benden bir yarım adım daha geri çekilerek.

"Bu iki amaca hizmet ediyor. Yeşil karta ihtiyacım var ve Marjorie Carlton Hawkeyes ailesi içinde terfi etmeyi seviyor. Eğer nişanlanırsak, sana hiç düşünmeden kontratı verecektir. Özellikle de seni müstakbel eşim olarak tanıtırsam."

Başını sallamaya başladı. "Bu delilik."

Dönüyor ve arabasına doğru ilerlemeye başlıyor.

Güvenli bir mesafeden arkasından takip ediyorum.

Onu arabasına kadar takip etmemden rahatsız olmasını istemiyorum ama bu anlaşma ikimiz için de en mantıklısı.

Geçici bir eşe ihtiyacım var ve onun da ona garanti edebileceğim bir şeye ihtiyacı var.

"Evli misin?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Hayır."

Küçük bir SUV'a yaklaşıyoruz ve o otomatik çalıştırmaya basıyor.

"Peki ya erkek arkadaş?"

"Hayır," diyor yine.

"O zaman seni durduran hiçbir şey yok."

"Bunun delilik olması dışında. Gecenin bir yarısı bir spor stadyumunun otoparkında tanıştığın rastgele insanlarla evlenmezsin," diyor soğuk otoparka doğru.

"Bunun biraz alışılmışın dışında olduğunu biliyorum ama ikimizin de bu işten bir şeyler kazanmaya ihtiyacı var. Sana beş yıllık bir sözleşme yapacağım ve senin tek yapman gereken boşanacağımız güne kadar benimle evli kalmak. İkimiz de istediğimiz bir şeyle ayrılırız."

"Peki ya hayran kızlarınız? Siz onlara ne diyorsunuz?" diye keskin bir kaş işaretiyle soruyor.

Ben dün doğmadım. Uzun kariyerim boyunca kafama birkaç disk darbesi almış olabilirim ama en azından bunun üzerine yürümemeyi bilecek kadar beyin hücrelerine sahibim.

Neyi amaçladığını anlıyorum ve bu soruya cevap vermek ondan "Hayır, teşekkürler" cevabını almanın en iyi yolu.

"Onlar sadece hayran," diyorum ona, ellerimi ceplerime sokarak.

Soruyu stratejik olarak geçiştirdiğimi biliyormuş gibi sırtıyor. Zeki biri ve hokey oyuncusu olmam umurunda bile değil. Aslında, sanırım bunu bana karşı kullanıyor... ve bu yüzden onu daha da çok seviyorum.

Bu da onu tam da bu iş için ihtiyacım olan kadın yapıyor.

Ayrıca, bir disk tavşanı ile uğraşmayalı on yıldan fazla oldu.

Şu anda gördüğüm kadınların çoğu Hawkeyes üniformamın dışında organik olarak tanıştığım insanlar. Bu ilişkilerin çoğu da çabucak bitiyor. Seyahat programım ve sezon boyunca Seattle'da, sezon dışında ise Kanada'da yaşıyor olmam, ilişkiyi daha başlamadan bitiren hızlı bir sorun yaratıyor.

"Bayan olmak isteyen kadınlarla dolu bir DM listeniz yok mu? Haynes?"

"DM'lerimdeki kadınlarla çıkmıyorum. Yaptığım iş yüzünden benimle evlenmek isteyen bir kadın da tam olarak kaçınmaya çalıştığım kişi. Bunun geçici olduğunu anlayan ve iki yıllık evliliğimizden eşit fayda sağlayacak biriyle anlaşmaya ihtiyacım var."

Sonunda arabasına ulaştık ve durdu. Ona sürücü tarafını açmak için kapıya uzandım.

Bana bakıyor, centilmenliğim karşısında biraz şaşırmış. Kadınlar için kapıları açmak ve sandalyeleri çekmek üzere yetiştirildim ama nedense bu davranışım onu hazırlıksız yakaladı.

Bir erkeğin ona kapıyı açması beklenmedik bir şeyse ne tür ilişkileri olmuştur? Juliet hakkındaki merakım giderek artıyor. Onu tanımak istiyorum ve eğer benimle evlenmeyi kabul ederse bu şansı elde edebilirim.

"Kardeşini o tesise sokmak senin için ne kadar değerli?" Benimle birlikte adım atması için yeterli motivasyonu sağlamak üzere son şansımı kullanarak soruyorum.

İfade tarzım biraz agresif görünebilir ama burada ikimiz için de riskler yüksek.

Bir süre bana baktı. "Bunu düşünmem gerek."

Başımı salladım. "Birkaç gün sonra iç saha maçına gelsen ve bana cevabını o zaman versen nasıl olur?"

"Sevgililer Günü değil mi o?" diye soruyor. "Evet. Başka planların var mı?"

Erkek arkadaşı olmadığını söyledi ama bu kadar güzel bir kadın Sevgililer Günü'nü yalnız geçirmez.

"Sanırım hayır," diyor ve bir bahane bulmaya çalışır gibi yanağının iç kısmını ısıyor.

Onu ürkütmeden çekici olmaya çalışarak, "Şimdi benimle..." diyorum.

"Peki ya cevabım anlaşılmaya hayır ise?" diye soruyor.

"O zaman maçtan sonra seni bir şeyler içmeye götüreceğim. Buna ne dersin?"

Cevabını düşünürken kırmızı dudaklarını birbirine sürtüyor, gözleri bir an için stadyuma kayıyor.

"Tamam." Başını sallıyor ama görünürde hiç gülümseme yok.

"Telefonunuzu alabilir miyim?" Ona uzanarak sordum.

"Neden?" Kaşları hemen çatıldı.

"Numaramı programlayacağım."

Elindeki telefona bakıyor ve sonra isteksizce bana veriyor.

Numaramı hızlıca programlıyorum ve sonra ona geri veriyorum.

"Benimkini istemiyor musun?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Top senin sahanda, Juliet. Bu anlaşmanın nasıl işleyeceği hakkında soruların olursa bana mesaj at. Bilmek istediğin her şeyi sana anlatırım. Ve eğer ulaşmazsan, anlarım."

Söylediklerim karşısında Juliet'in tavrında anında bir değişim oldu, gözlerinde bir yumuşama ve sanki artık tetikte değilmiş gibi daha rahat bir duruş.

Numarasını istiyor muyum?

Tabii ki biliyorum. Böylece her beş dakikada bir benim için bir cevabı olup olmadığını kontrol edebilirim. Bir şeyleri çözmek için ne kadar az zamanım kaldığının farkındayım. Ama içgüdülerim bana onunla güven inşa etmem gerektiğini söylüyor ve bu benim bunu yapmak için ilk girişimim.

İki gün içinde randevuya gelmeyi kabul ettiğinden bahsetmiyorum bile. Bu kadını biraz olsun anlayabildiysem, sözlerine sadık bir tip olduğunu söyleyebilirim.

Bana maça geleceğini söyledi ve geleceğine inanmak zorundayım.

Hala hangi yöne meyilli olduğunu bilmiyorum ve bu teklifin uzak bir ihtimal olduğu hissinden hoşlanmıyorum.

Eğer bu anlaşmayı kabul etmezse, sınır dışı edileceğim. Kanada'daki ailemin yanına dönmek beni rahatsız etmiyor. Zaten çok uzun süredir yoktum ve babamla asla geri getiremeyeceğim anları kaçırdım.

Orada koca bir evim ve koca bir hayatım var. Beni rahatsız eden şey ayrılmak değil, takım arkadaşlarımı ve Hawkeyes ailesini şampiyonluktan hemen önce yüzüstü bırakmak. Eğer ülkede kalmayı başaramazsam, onları yüzüstü bırakmanın hayal kırıklığıyla sonsuza kadar yaşamak zorunda kalacağım.

Ve yeterince pişmanlığım var.

"Sizin için bir bilet bırakacağım," dedim ona.

Arabaya doğru dönüyor ve topuklu ayakkabılarıyla buz gibi siyah plastiğin üzerinde bir adım atarak marşpiyelerin üzerine çıkıyor. Hafifçe kaydığını gördüğüm anda koluna tutunuyorum ve güvenli bir şekilde koltuğuna oturmasına yardım ediyorum.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim... iki kez," diyor isteksizce.

"Bunun harika bir koca malzemesi olduğunu duymuştum," diyorum, onunla yanlış bir not bırakmamayı umarak.

Bir kıkırdama çıkarır ve hemen eliyle kapatır.

Ona kim olduğumu gösterdikçe sert dış görünüşünün çatlamaya başladığını görebiliyorum.

Eğer onu kazanmak istiyorsam, onu güldürmeli ve güvenebileceği iyi bir adam olduğumu göstermeliyim.

Bunu yapabilirim.

Kemerini bağlayana kadar bekliyorum ve sonra sürücü tarafındaki kapıyı yavaşça onun yanına kapatıyorum.

"Yakında görüşürüz, Juliet," diyorum aramızdaki cam pencereye ve sonra bir adım geri çekilerek artık rahatladığımı ve ona alan tanıdığımı gösteriyorum.

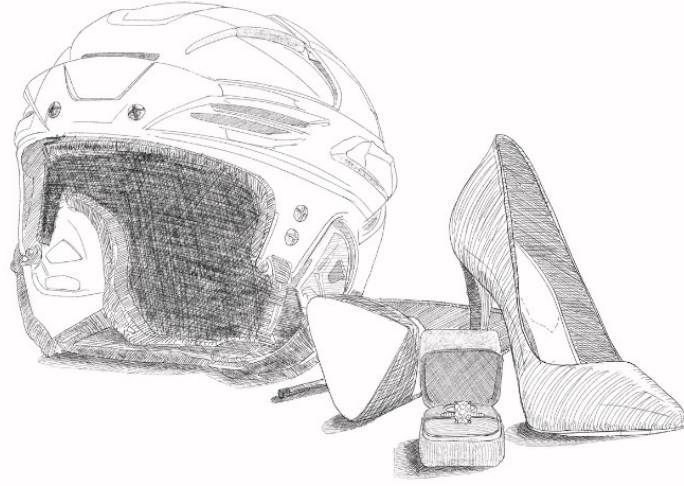
Bana neredeyse bir şey söylemeyi düşündüğünü ima eden bir bakış atıyor ama sonra SUV'u vitesine takıp gaza basıyor ve beni otoparkta yalnız bırakıyor.

İşte bu kadar.

Bu benim son atışım.

Ya Juliet'le evlenirim ya da sınır dışı edilirim.

CHAPTER FOUR

Juliet

"Harika olacaksın. Hazırlandın ve sunumun inanılmaz görünüyor" diyor Shawnie.

Keşke burada olsaydı ama ellinci evlilik yıldönümü partimiz var ve müşterilerimiz için her şeyin mükemmel gittiğinden emin olmak için birimizin orada olması gerekiyor.

Shawnie çok harika olduğu ve ona attığım tüm çemberleri kaldırabildiği için şanslıyım. Bir gün onu ortağım yapmayı umuyorum. Dört yıl önce benimle çalışmaya başladığından beri bunu kesinlikle hak etti.

"Umarım haklısınızdır. Bu benim için çok önemli ve onları sunumumla etkilemem gerekiyor," diyorum ve e-postalarındaki talimatları izleyerek şirket ofislerine çıkmak için asansör düğmesine basıyorum.

Ryker'ın onunla evlenmem karşılığında bu sözleşmeyi güvence altına alma teklifinden bir gün sonra Stadyum'a dönmüş olmak sinirlerimi geriyor.

Bana Sevgililer Günü için bir planım olup olmadığını sordu ve cevabımı duymak için beni maça davet etti. Bütün gün Ryker'la bir randevuyu kabul edip etmediğimi ve bu sabah stadyumda onunla karşılaşarak karşılaşmayacağımı düşünmekten karnıma ağrılar girdi.

Onu görmek istiyor muyum? Yoksa istemiyor muyum?

Karar veremiyorum ama ona verecek bir cevabım olmadığına göre, muhtemelen onu görmemem daha iyi.

Bu sabah Hawkeyes stadyumuna giderken Jerrin'i kaldığı merkezde ziyaret ettim ve ona hokey maçına yaptığım seyahatten bahsettim. Pek bir şey söylemedi ama gözlerinin parlaması bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Kardeşimin otizmini etiketlemekten hoşlanmıyorum, ancak uzmanları OSB seviyesinin bir ile iki arasında değiştiğini söylüyor. Çoğu şeyi kendi başına yapabiliyor, bu yüzden destekli bir tesiste ve başka bir sakınle paylaştığı bir dairede yaşayabiliyor, ancak sözlü iletişim kurma arzusu çok az. Bunun babamızın onu çok genç yaşta terk etmesinden kaynaklanan travmanın bir ürünü olduğuna inanıyorum. Bununla birlikte, o kelimeleri kullanmayı seçse de seçmese de, o ve ben gayet iyi iletişim kuruyoruz. Belki de bu ağabey/kardeş bağından ya da onun için her şeyi yapacağımı bilmesinden kaynaklanıyor.

Hawkeyes stadyumuna giderken kahve içmek için kafeye uğradıktan hemen sonra en sevdiği hemşiresi beni aradı ve Jerrin'in ona getirdiğim Hawkeyes ceketini giydiğini söyledi. Ve ondan Hawkeyes maçlarının eski tekrarlarını bulmasını istedi.

Bir saat içinde favori oyuncusunu buldu bile: takımın kaptanı ve Hawkeyes'in on dokuz numarası olan santrfor Ryker Haynes.

Sanırım buna ben sebep oldum.

Üçüncü kata çıkarken dizüstü bilgisayar çantamın askısıyla oynuyorum ve metalik yüzeydeki yansımama bakıyorum.

Kırpılmış blazer ceketler ve topuklu ayakkabılarla bir tasarımcı pantolon takımında görünüyorum. Kuzguni saçlarım kafatasımın dibinde düşük bir topuz şeklinde geriye doğru kaymış.

Gücü simgeleyen kırmızı rujumu sürüyorum ama şu anda bana her zamanki gibi güven vermiyor.

Sahtekârlık sendromu baş gösteriyor ve sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum. Mesele şu ki, bunu yapabileceğimi biliyorum.

Bugün gelen diğer planlama şirketleri kadar uzun yıllara sahip olmayabilirim ama en iyisi olduğumu biliyorum. Bu işi yapabileceğimi biliyorum. Sadece bunu kanıtlamak için bir şansa ihtiyacım var.

Ama ya daha önce hiç bu büyüklükte bir sözleşme yapmamış küçük butik düğün planlayıcısını göremiyorlarsa? Ya bana şans vermek istemezlerse?

Annem bana her zaman "*Herkes bir yerden başlamalı*" diye hatırlatır ve haklıdır. Sanırım bu yüzden büyüme sancıları sadece acı verici.

"Panik halindeki düşüncelerini neredeyse buradan duyabiliyorum," diyor Shawnie, sesi ahizeden net bir şekilde geliyor.

Asansörün hâlâ bu kadar iyi çekmesine şaşırdım.

"Paniklemiyorum."

"Evet, öyle. Derin bir nefes alın çünkü bu işte başarılı olmak üzeresiniz."

Ben daha bir şey söyleyemeden üçüncü kattaki asansörün kapıları çalıyor ve kapılar açılmaya başlıyor.

Üçüncü kat, yüksek tavanlı, koyu espresso ahşap zeminli, gri ve turkuaz boyalı duvarlara sahip modern bir alana açılmaktadır.

Lobideki asansör kapılarının karşısında uzun bir resepsiyon masası duruyor. Masanın diğer tarafında saçlarını küt kestirmiş yaşlı bir kadın oturuyor. Davetkâr gülümsemesi beni öne çağırıyor.

"Daha yeni geldim. Gitmem gerekiyor. Seni sonra ararım," diyorum. "İyi şanslar!" diyor telefonu kapatmadan önce.

Resepsiyon görevlisiyle aramdaki mesafeyi yarıp geçiyorum ve randevuma giriş yapmak için ön büroya yöneliyorum.

"Merhaba, Juliet Di Costa. Sabah dokuzda Marjorie Carlton ile randevum var," dedim.

Masasının üzerindeki bir panoya göz atıyor.

İstemedenden de olsa gözlerim onun görüş alanını takip ediyor ve kısa listeye giren diğer dört şirketi randevu sırasına göre benimkinin hemen altında görüyorum.

Tüm rakiplerimin benden çok daha uzun yıllardır var olan ve benden çok daha büyük bütçelere sahip şirketler olduğunu bilmenin ağırlığı karşısında yutkunuyorum.

Shawnie'nin moral konuşmasının verdiği güven duygusu tamamen yok oldu.

"Hoş geldiniz," diye gülümsüyor. "Sizi anladım Bayan Di Costa. Lobide kahve ve maden suyu var. Keyfinize bakın. Penelope Roberts hazır olduklarında sizi almaya gelecek," diye teklif ediyor.

Tek servislik kahve makinesi ve akla gelebilecek her türlü krema çeşidinin bulunduğu iyi stoklanmış masaya doğru yürüyorum.

Makinenin altında cam kapılı küçük bir buzdolabı yer alıyor ve üç sıra boyunca maden suyu aromaları ve şişelenmiş su bulunuyor.

Şu anda kahve kulağa harika gelse de, bugün zaten üç fincan içtim ve bir tane daha içersem sunumum için çok gergin olabilirim.

Eğilip buzdolabını açıyorum, tek bir şişe su çıkarıyorum ve sonra buzdolabının kapağını kapatıyorum.

"Juliet Di Costa, Elit Etkinlik Planlama?" Benden biraz daha genç, uzun sarı kumsal dalgalı saçları olan bir kadın koridorun girişinden gülümseyerek sesleniyor.

"O benim," diyorum elimi hızla kaldırarak.

Koridordaki kadına doğru gidiyorum.

"Günaydın. Ben Penelope Roberts ve bugün sunumunuzda yer alacağım," dedi inci beyazı gülümsemesi ve parlak mavi gözleriyle.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diyorum. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"O zevk bize ait. Beni koridorda takip edin ve başlayalım," diyor, dönüyor ve yürümeye başlarken sırtını bana veriyor.

Dediğini yapıyorum, duvarlara iştirilmiş büyük hatıra kutularını incelerken arkasından yakından takip ediyorum. Her birinde Hawkeyes'in uzun yıllara dayanan tarihini gösteren resimler ve eski ekipmanlar sergileniyor.

Koridorda ilerlerken omzunun üzerinden, "Ben Genel Müdür'ün İdari Asistanıyım ve bugünkü mülakatta panelin üçte biri olarak görev yapacağım," diyor. "Autumn Daughtry, halkla ilişkiler gurumuz, hayır işlerimiz ve takım gösterilerimizle ilgilenen kişi, panelde ikinci kişi olacak ve tabii ki Marjorie Carlton, takım sahibinin eşi, bugünkü panelimizde üçüncü ve en büyük karar verici faktör olacak."

Duruyor ve sonra elini uzatarak bir masanın çoktan hazırlandığı ve iki kadının oturduğu konferans odasına girmemizi işaret ediyor.

Biz içeri girerken ikisi de ayağa kalkıyor. İkisinden en genç olanı, orta uzunlukta açık kahverengi saçları ve dostça gülümsemesiyle bizi ilk karşılayan oluyor.

Konferans masasına doğru yürüyorum ve dar masanın üzerinden bana uzattığı elini sıkmak için uzanıyorum.

"Ben Autumn Daughtry, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyor el sıkışırken.

Sonra yaşlı kadın ayağa kalkıp aynısını yapıyor ve elini masaya uzatıyor. Gülümsemesi sıcak ama tokalaşması ciddi olduğunu gösteriyor.

Onu şimdiden sevdim.

"Ben Marjorie Carlton. Kısa sürede bizimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Kesinlikle! Bunu kaçıramazdım. Bana bu fırsatı verdiğiniz için size ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

"O zaman hemen konuya girelim," diyor ve konferans masasının üzerinden arkasına yaslanıp oturuyor.

Önümde, kazanan şirketin ilgilenmesi beklenen her şeyin etkinliklerini ve tarihlerini içeren, ilk yılın takviminin tamamının yer aldığı bir sayfa görüyorum. Beklediğimden çok daha büyük bir liste görünce kalbim hızla çarpmaya başladı. Bunların çoğu küçük takımların imza günleri ya da medya günleri.

Zıplama evleri ve pamuk şeker makineleri gibi "işler" gerektirmeyecek, ancak bu kadar çok iş olması ikinci bir asistan getirmeyi bile gerektirebilir.

Potansiyel o kadar heyecan verici ki aklımı önümdeki görevde tutmam gerekiyor. Onları henüz kazanamadım.

"Listede de görebileceğiniz gibi," diyor Marjorie, bir gözlük çıkarıp listeye bakarken gözlüğünü düzeltiyor. "Bu sözleşme yıllar boyunca pek çok farklı projeyi kapsayacak. Bunların çoğunu Penelope Roberts'ın yardımıyla kendim yapmış olsam da, spor dünyası değişiyor ve bununla birlikte halka açık gösterilere, parlıtuya ve gösterişe olan talep de artıyor." Diyor.

"Yapmayı planladığımız şey de tam olarak bu," diyorum, başımı sallayarak onaylıyor ve elimdeki takvime bakıyorum. "Hazırladığım sunum için projektöre bağlanabilir miyim?"

"Evet, lütfen yap." Marjorie diyor ki. "Teknoloji meraklısı planlamacılara bayılırız." Penelope ve Autumn'un not almasını izliyorum.

Penelope yardıma ihtiyacım olmadığından emin olmak için sandalyesinden kalkıyor ve birkaç dakika içinde yola koyuluyoruz.

E-postada bana ayrılan süre olan yirmi beş dakika sonra, Hawkeyes'e neler getirebileceğimi ve geçmişte yaptığım işlerden bazı örnekleri anlattığım sunumumu tamamladık.

Sunumum kusursuzdu ama lobide bekleyen zorlu rekabet karşısında bu onları kazanmaya yeter mi, bilemiyorum.

Konferans odasından çıkıp asansöre yönelmeden önce üç kadınla da tekrar tokalaşıyorum.

Asansörün düğmesine bastığımda ilk yapmak istediğim şey Shawnie'yi aramak ve ona karşıımızdaki zorlu rekabetten bahsetmek ama telefonum elimde çalışıyor.

Banka.

Asansörlerin telefon çekmemesi kötü bir şöhrete sahip ama onay araması olması ihtimaline karşı bunun sesli mesaja gitmesine izin veremem. Ve lobide dururken bankayla bu ihaleyi kazanma konusunda bir görüşme yapamam.

Asansörün kapıları açılırken aynı anda "Bu Juliet," diyorum.

"Merhaba Juliet. Ben Stewart, kredinizle ilgili olarak bankadan arıyorum. Bir dakikanız var mı?"

"Evet, biliyorum" dedim.

Asansöre adım atıyorum, çağırımı düşürmemesini diliyorum.

"Harika. Sadece bu kredinin Hawkeyes hokey takımıyla beş yıllık bir planlama sözleşmesi imzalamanız koşuluna bağlı olduğunu doğrulamak istedim. Bu doğru mu?" diye soruyor.

"Bu doğru."

"Peki ihaleyi aldınız mı?" diye soruyor. "Hayır, henüz değil. Onlarla daha bu sabah görüştüm."

"İhaleyi ne zaman verecekler?"

Cevabımı duyduktan sonra sesindeki tereddüt hoşuma gitmedi.

"Dört gün içinde. Ama kardeşimin yerini güvence altına almak için peşinat olarak o paraya şimdi ihtiyacım var."

"Anlıyorum Bayan Di Costa, ancak sözleşme olmadan krediyi onaylayamayız."

"Hafta sonuna kadar peşinatı ödeyip sözleşmeyi imzalamazsam, onun yerini başkasına verecekler. Şu anda o kadar nakit param yok," diye açıklıyorum.

Bu sözleşmeyi imzalamanın, Hawkeyes'le sözleşme yapsam da yapmasam da, önümüzdeki on iki ay boyunca kardeşimin bakımı için aylık ödeme yapmamı gerektirdiğinden bahsetmiyorum bile.

"Üzgünüm Bayan Di Costa. Gelirinizi doğrulayamazsak, fonları dağıtamayız. Hawkeyes ile sözleşmeniz biter bitmez bana haber verin, kredi talebinizi yeniden değerlendirelim."

"Talebimi yeniden açmak mı?" Hayal kırıklığı içinde ağzımdan kaçırdım.

Bu kredi olmadan, ilk ve son ödemeyi ve Jerrin'in yerini garantilemek için gereken depozitoyu ödememin hiçbir yolu yok.

Bir tür istisna istemek için ağzımı açıyorum ama telefonu kapatıyor ya da çağrı düşüyor, hangisi olduğundan emin değilim.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum kendi kendime, "Arama Sona Erdi" yazan telefonuma bakarken.

Sonra dün geceyi ve Ryker'ın teklifini hatırlıyor.

Onunla evlenmeyi kabul edersem sözleşmeyi benim için garanti edebileceğini söyledi. Bu adam benim için tamamen yabancı, ama pazarlığını sürdürmezse kaybedecek daha çok şeyi var.

Sorunum için ideal bir çözüm değil ama burada zaman sıkıntısı çekiyorum ve A planım suya düştü.

Tesisin son başvuru tarihi Hawkeyes'in kararını vereceğini söylemesinden bir gün önce, 16 Şubat'tı ve ben bankadan haber beklerken tesis son başvuru tarihini birkaç hafta uzatma nezaketinde bulundu. Tekrar uzatmalarına imkan yok.

Şu anki duruma bakılırsa başka seçeneğim yok. Ama bu anlaşmanın benim için işe yaraması için ihtiyacım olan bir şart daha var ve Ryker'a mesaj atmak için telefonumu açarken ellerim titriyor. Bu kadar çaresiz görünmekten nefret ediyorum ama gururumu bir kenara bırakıp bunu Jerrin için yapmalıyım.

Kardeşim için.

Asansörün kapıları açılıyor ve korkup kaçmadan önce metni yazarken asansörden çıkıyorum.

Ryker

I have another condition. I need a down payment for Jerrin's facility and I need to know that if the Hawkeyes contract option falls through that you'll guarantee to cover my brother's facility expenses.

Şimdi bu gerçekten verilen hizmetler için para alıyormuşum gibi hissettiriyor. Bunun seks için olmadığını söylese de, yine de gri bir alan gibi geliyor.

Gelen mesajların baloncukları telefonumu daha sıkı kavramamı sağlıyor

Ryker

Your terms seem fair considering you're bailing me out and I said I would guarantee you the contract. How much do you need for the down payment?

\$35,000 is the deposit and I have to make it in three days.

Gönderdiğim anda nefesimi tutuyorum. Kabul etmesini mi yoksa anlaşmanın iptal olduğunu söylemesini mi istediğimden emin değilim.

Ryker

That's not a problem. I can get you the money today if you need it. Cash or certified check?

Gerçekten mi?

O kadar kolay mı?

Dün gece Google'da onu takip ettim. Elimde değildi.

Ryker liseden hemen sonra işe alındı. Neredeyse yirmi yıldır NHL'de oynuyor. Kontratından aldığı maaş herkesin malumu ve ligdeki en yüksek maaşlı hokey oyuncularını sıralayan bir web sitesinde listelenmiş. Bunca yıl boyunca aldığı sıfırlar düşünüldüğünde, otuz beş bin doların onun için kolay elde edilebilir olması şaşırtıcı değil.

Telefonumu elimde tutuyorum ve son saniyede korkuyorum. Tetiği henüz çekemem. Yapmak üzere olduğum şeyi kafamda oturtmak için bir güne daha ihtiyacım var.

İki yıldır tanımadığım bir adamla evliyim.

Can I have one more day to think about it?

Ryker

Of course. Do you think you'll have an answer for me tomorrow at the game?

Yarınki maç... Yarın ona bir cevap vermek zorunda kalma fikri kalbimi hızlandırıyor.

Bunu düşünmek için daha fazla zaman ayırmak istesem bile... Yapamam. Hem Ryker'in hem de benim son teslim tarihlerimiz yaklaşıyor. Onun göçmenlik memuruyla görüşmesi ve kardeşimin kira kontratı birkaç gün

Yes. I'll have an answer for you tomorrow.

içinde teslim edilecek.

Daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu anladığınız için teşekkür ederim.

Ryker

See you then. Don't forget... I'm the guy on ice. And take good notes because I'm going to quiz you later. Let's see how much you pay attention this time.

Mesaja gülümsedim. Stadyuma en son gittiğimde maça dikkatimi vermediğim için benimle dalga geçiyor.

I'll be watching, I swear.

Ryker

Do I need me to remind you of my jersey number again in case you forgot?

Cevap yazarken kendimi yine sırtırken yakalıyorum.

I won't forget. Haynes #19

Ryker

That's my girl.

Midem beklenmedik bir şekilde dönüyor.

Metni tekrar tekrar okuyorum, yarı yarıya metnin bir serap olduğunu ya da yanlış okuduğumu umuyorum ama değişmiyor.

Başparmağım ekranımın klavyesinin üzerinde geziniyor, cevap verip vermemem gerektiğini ve nasıl cevap vermem gerektiğini tartışıyor. Ryker ve benim yapmak üzere olduğumuz şeyin gerçekliği içime işledikçe içimden çelişkili duygular akıyor. Bir mantık evliliği... Çaresizliğimiz yüzünden ikimizin de verdiği bir karar.

Ve yine de...

Spontane bir şey yapmanın keşfedilmemiş topraklarında bir heyecan var. Yeni bir macera için gardımı biraz indiriyorum.

Ancak duyduğum heyecan, Ryker ve benim bu işi nasıl başaracağımıza dair belirsizliğin gölgesinde kalıyor.

Ve önümüzdeki iki yıl boyunca birbirimizden kurtulacağız.

İkimiz için de zaman hızla azalırken, bir karar vermek zorundayım.

Ve ne olması gerektiğini zaten biliyorum.

Ryker

Juliet'in şartını kabul ettikten sonra telefonumu hazırda bekletip ön cebime koyarken gülümsüyorum.

Juliet yarın geliyor.

Otuz beş bin dolar umurumda değil; bu benim için devede kulak ve eğer sözleşme yerine kardeşinin bakımı için para isteseydi, bunu da aynı hızla kabul ederdim.

Bunu karşılayacak kadar çok kazanıyorum ve sezonu bitirmek için bu takımda kalmak her kuruşuna değer.

"Haynes! Penis resimleri göndermeyi bırak da beni gör," diyor kalecilerimizden ve takımın en tecrübeli oyuncularından Seven, bench press'in yanında.

Takım arkadaşlarımla kaba yorumuna kıkırdıyorum.

"Tanrım Wrenley. Kasırgadaki plastik örtüden daha yapışkansın. Kayışını çıkarma, geliyorum," dedim ona.

Ben ağırlıkların arkasından dolaşırken, o minderli siyah bankın üzerine düz bir şekilde uzanıyor ve ellerini halterin üzerine koyuyor.

"Vize onayını geri aldın mı? Biz bye-week için ayrılmadan önce göndermiştin, değil mi?"

O bir dizi tekrar yapıyor, ben de yardım etmek için ellerimi uzatıyorum.

Tabii ya. Şansıma... takımda en az konuşan oyuncu, zor soruları soran tek kişidir.

"Uh... aslında, Potters'ın asistanı çeki onunla birlikte postalamayı unutmuş," diyorum ona.

James Potter'ı yeterince iyi tanıyor çünkü o da eskiden Seven'in menajeri idi. Ama Seven yıllar önce daha büyük bir ajansa geçti. Neden ajans değiştirdiğinin ayrıntılarını bilmiyorum ama aralarında çok fazla husumet var. Wrenley bu konuda konuşmuyor, ben de sormuyorum.

"Başvuruyu berbat mı etti?" diye soruyor.

Haltere tekrar uzanıyor ve ellerini soğuk metalin etrafına sarıyor.

"İşin özü bu, evet." Başını sallıyor.

"Böyle bir şey olmadan önce sana ajansları taşımanı söylemiştim."

Sonra halteri tekrar raftan çeker ve bir set daha tekrar yapar.

Yıllar önce Hawkeyes takımına geçtiğimden beni uyarmıştı.

Tekrarlarını bitiriyor ve ardından halteri yerine yerleştirmesine yardım ederek tekrar ediyorum.

Sonra bacaklarını bankın bir tarafına doğru döndürüyor ve oturmak için eğiliyor ve bana yan yan bakıyor.

"O zaman ne yapacaksın? Sen bizim kaptanımızsın ve şampiyonluk için final oynamamıza haftalar kaldı."

"Üzerinde çalışıyorum," diyorum, umarım bu onun peşini bırakması için yeterli olur. "Çekle birlikte yeni bir başvuru formu gönderdin mi?"

"Hayır. Zamanında işleme koyamazlar."

Çenemi kapalı tutmam gereken bu bilgi karşısında enseme ovuşturuyorum. Bana doğru dönüyor, hala bankta oturuyor.

"Ryker... ne yapacaksın?" diye sorar, kaşları çatılır. "Sam'e bundan bahsettin mi?"

Genel Müdürümüze sınır dışı edilebileceğimi ve yerime birini aramaya başlamasını söyledim mi? Tabii ki hayır.

Bir planım var ve Juliet'in beni kurtarmaya karar vermesini ummalıyım.

"Ve benim yerime geçecek kişiyi ısıtmaya mı başlasın? Hayır... Bir planım var." "Ülkede vizesiz kalmak için bir plan mı? Bunu daha fazla duymak istiyor muyum? Bu beni her ne yasası çıkaracaksanız ona suç ortağı mı yapacak?"

kırmak için," diye alay ediyor.

"Yasadışı yollardan saklanmayacağım. Zaten kamuya mal olmuş biriyim... Bir gün bile dayanamam."

"Peki plan nedir?"

Ona söyleyip söylememeyi tartışıyorum ama sır saklayabilecek biri varsa o da Seven'dır. Kimseye söylemez.

Bu yüzden Meksika'da küçük bir köyde okyanus kıyısında bir kulübesi var. Sezon dışında aylarca inzivaya çekiliyor... sadece balık tutuyor ve sahilde tek başına yontuyor.

Bu benim iyi vakit geçirme anlayışım değil, ancak herkes huzuru hak ediyor. İşimiz stresli ve vücudunuz için zor. Eğer bir başka çılgın sezondan önce kafasını toparlamak için bir süre kafasını dinlemek istiyorsa, bırakın dinlensin.

"Evleniyorum," diyorum ona, ama henüz bir gelinim olup olmadığından emin değilim. "Amelia ile mi?" diye soruyor yüzünü buruşturarak.

Hayranı olduğunu bilmek güzel. Artık benimle çıkmadığına dair sosyal medya kanıtlarını görmemesine şaşırmadım.

"Hayır, Amelia değil. Benim onun kadar yardımına ihtiyacı olan başka biri var."

"Bunun akıllıca olduğuna emin misin?"

"Hayır. Ama Hawkeyes için hokey oynamak istiyorsam, ÷lkede kalmanın bir yolunu bulmalıyım. Bu noktada başka seçeneğim yok."

"Sam'e neler olduğunu anlattın mı?" diye sorar.

Sam'e benim yerime birini aramaya başlamasını söylemek yapmak istediğim şeyler arasında ilk sıralarda yer almıyor.

"Hayır. Bunu kendim düzelteceğim. Benimle birlikte ayağa kalkacak bir tanığa ihtiyacım olabilir."

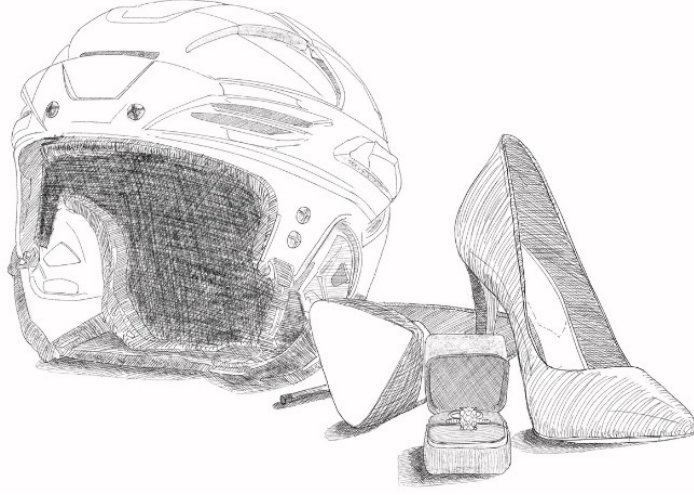
"Bana mı soruyorsun?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. "Sen ister miydin?"

Başını sallıyor. Seven bir cesedi saklamak için güvенеbileceđin bir adam. Ortaya çıkacak, çok fazla soru sormayacak ve kimseye bir şey söylemeyecektir.

"Evet dostum, orada olacağım. Umarım ne yaptığını biliyorsundur."

Evet... Ben de.

CHAPTER FIVE

Juliet

"Anne..." Üçüncü kattaki dairesinin kapısını iterken seslendim. "Ben buradayım."

Kapıdan içeri girdiğim anda burnuma taze pişmiş ziti ve sarımsaklı ekmek kokusu geliyor.

Bu sabah Hawkeyes stadyumunda yaptığım sunumun tüm stresinden sonra annemin dairesine dönmek çok güzel.

Onun pişirdiği ve benim en sevdiğim çocukluk yemeği gibi kokuyor, çok ihtiyaç duyduğum rahatlığı sunuyor. "Mutfakta, Juju fasulyesi!" diye cevap veriyor.

Bu hafta hastanedeki hemşire asistanlığı işinden izinli olduğu tek gün. Keşke biraz ağırdan alsa ama kardeşim sadece annemin fırında ziti ve fıstık ezmeli ve jöleli sandviçlerini kabuksuz yediği bir dönemden geçiyor.

Her hafta paketi grup evine götürüyor ve sık sık yaptığı ziyaretler sırasında yemekleri için bakım personeline veriyor.

Mutfağa girdiğimde lezzetli makarna yemeğiyle dolu dört folyo fırın tepsisi buldum.

"Dört tava mı yaptın? Hepsini bir haftada yiyebilir mi?" Ben soruyorum.

Kardeşim benden küçük olmasına rağmen annem ve benden daha uzun. Babamızın 1.80'lik boyuna sahip. Bakım personeli izin verse muhtemelen hepsini yiyebilir.

"Hayır, elbette değil" diyor sırtarak. "Personel için fazladan birkaç tane yapmayı seviyorum; onlar da benim yemeklerimden hoşlanıyor.

"Tabii ki var," diye gülümseyerek karşılık veriyorum, küçük mutfaklı mutfağının sonundaki dört kişilik küçük masaya doğru son birkaç adımı atıyorum.

Babam Seattle'da profesyonel beyzbol oyuncusuyken içinde büyüdüğüm büyük mutfak gibi değil. Ama sakatlanınca kontratını kaybetti ve derin bir depresyona girdi. Sonra yavaş yavaş her şeyimizi kaybettik. Evi... arabaları... o dahil her şeyi.

Son duyduğumda Kaliforniya'da okyanus kıyısında bir karavan parkında yaşıyordu. Yerel bir barda kendisini dinleyen herkese ihtişamlı günlerini anlatıyor.

O elini uzatmıyor, ben de uzatmıyorum.

Jerrin'i kontrol etmek için bile aramıyor ya da annemin herhangi bir şey için ödeme yapmasına yardım etmeyi teklif etmiyor. Beni en çok üzen de bu.

"Buyurun," diyor ve bir tabak sıcak erişte, erimiş peynir ve sos ile birlikte benim için bir bardak süt koyuyor. "Bize de yetecek kadar yaptım. En iyi kızımı asla unutmam."

Eğildi ve başımın üstünü öptü. Onun en iyi kızı.

Onu hiç düşünmediğim bir şekilde hayal kırıklığına uğratmak üzere olduğumu ona nasıl söylerim?

"Umarım sana iyi haberler verdiğimde de böyle hissediyorsundur." "Ne haberin olursa olsun, sen her zaman benim en iyi kızım olacaksın... sen Bunu biliyorum."

Annem dar mutfığa geri dönüyor ve kendine de bir tabak h a z ı r l a m a y a başlıyor.

Şimdi haberi vermenin tam zamanı, böylece yüzüme bakarken ona söylemek zorunda kalmayacağım.

"Yani banka Jerrin'in yerini garantiye almak için bana zamanında yardımcı olamayacak ama daha iyi bir seçeneğim var," diyorum hemen.

Annem spatula kepçesinin ortasında durakladı. "Banka yok mu?"

"Hayır, banka değil. Ama parayı geri ödemek zorunda kalmayacağım daha iyi bir çözüm buldum. Onu kazanacağım."

Eğer bir adamla iki yıl evlenmeye "kazanmak" diyorsanız.

"Üç gün içinde otuz beş bin dolar mı kazanacaksın? Tam olarak ne yapacaksın?" diye soruyor ve kaşları endişeyle kalkıyor.

Bu durumdan zaten hoşlanmıyor ve onun yerinde olsaydım ben de hoşlanmazdım.

Hâlâ bizim için yaptığı küçük cam güveç kabından kendi payına düşen akşam yemeğini çıkarmadı.

Keşke bana bakmaktan başka bir şey yapsa.

Anneme açıklamaya çalışırken neden kendimi telekız gibi hissediyorum?

Böyle hissetmemeliyim. Ryker karşılığında aradığı şeyin seks olmadığına dair bana güvence bile verdi. Ama evli olacağız ve aynı çatı altında yaşayacağız. Sanırım kabul edersem bu detayların halledilmesi gerekecek.

Ben de yarı İtalyan yarı öfkeli bir annenin kızının yapacağını yaptım... Yalan söyledim.

"Ülkede kalmak için yardıma ihtiyacı olan bir arkadaşım var."

"Juliet..." diye başlıyor, sesindeki o hayal kırıklığı tonu şimdiden belirmiş.

"Hawkeyes'le bağlantıları var ve bana etkinlik planlama sözleşmesini garanti edecek ve Jerrin'in peşinatını verecek. Sadece yeşil kartını almasına yardım etmem gerekiyor, hepsi bu."

"Yeşil kartı mı? Bu kişiyle evlenmek zorunda mısınız? Juliet bu çok saçma" diyor ve spatulayı kaldırıp bana doğrultuyor.

"Jerrin'in peşinatı için bana para ödeyecek ve ben de Hawkeyes ile Jerrin'in aylık kira bedelini karşılayacak beş yıllık bir anlaşma yapacağım."

"Sana daha önce de söyledim, Jerrin olduğu yerde iyi. Ve eğer senin yabancı bir adamla evlenmenle Jerrin'in daha iyi bakılması arasında bir fark varsa, o zaman onu eve getiririm."

"Yapamazsın anne, yapamayacağını biliyorsun," diye karşı çıkıyorum.

Onunla ilgilenmek istemesini seviyorum ama bunu denedik. Çok fazla çalışıyor ve Jerrin'in daha fazla yardıma ihtiyacı var.

"Ona gayet iyi bakabilirim. O benim oğlum."

"Anne, o 26 yaşında. Biraz bağımsızlığa ve her gün onunla birlikte çalışacak birine ihtiyacı var. Haftanın altı günü çalışıyorsun ve çoğunlukla gece vardiyasında ya da vardiyalı çalışıyorsun. O uyanıkken sen uyuyorsun."

"O zaman devlet tarafından ödenen tesiste kalmasında bir sakınca yok.

Onu taşımamıza gerek yok." "Orası pratikte bir kreş anne. Ellerinden geleni yaptıklarına eminim ama bu

Diğer tesisin yemek yapmayı ve kendi çamaşırlarını yıkamayı öğrenebileceği kendi ev ekonomisi sınıfları vardır. Daha bağımsız olmasına yardımcı oluyorlar. Ayrıca diğer sakinlerle aynı ranzayı paylaşmak yerine kendi dairesine sahip olacak. Ayrıca her gün kendisiyle birlikte çalışan bir Mesleki Terapisti de olacak."

İçini çekti, kendine bir tabak fırında ziti hazırladı ve bana doğru yürümeye başladı. Tüm bunları zaten yaşamıştık, ama fiyat etiketini kabullenmek zor.

Tabağını bırakıyor ve karşımdaki sandalyeyi çekiyor.

"İyi bir anne bunu yapmanıza asla izin vermez. Kardeşinizin bakımı ebeveynlerinin omuzlarında olmalı... kız kardeşlerinin değil."

Burada olmadığı ve her şeye yardım ettiği için babama küfretmek istediğim için dilimi tutuyorum. Ama ondan bahsettiğimde annemi daha çok incitiyorum.

"Bu işi yürütmenin bir yolunu buldum. Kabul etmene ihtiyacım yok, sadece onayına ihtiyacım var... lütfen," diyorum ve uzanıp meşe masanın üzerinde duran sağ elini kendi elimle kapatıyorum.

"Ülkede kalmak için mücadele eden biri nasıl olur da size bunu verecek kadar paraya ve bir NHL takımı üzerinde nüfuza sahip olabilir? Ve eğer onun bir mafya babası olduğunu söylüyorsanız-"

"Hayır! Tanrım hayır," diye kıkırdıyorum, ancak ne yazık ki bu cevap ona vermek üzere olduğum cevaptan daha çok hoşuna gidecektir.

Profesyonel oyuncuların bu kadar nefret ediyor. Zengin bir sporcuyla evleneceğime İtalyan bir gangsterle evlenmemi tercih ederdi.

Bütün akşam en çok korktuğum soru buydu.

Kendimi koruma çabasıyla elimi onunkinden geri çekiyorum. Son lanetleyici bilgiyi verdiğimde elimi ısırpı koparabilir.

"O bir... şey, Shawnie ile maça gittiğim gece tanıştığım bir hokey oyuncusu."

"Bir hokey oyuncusu!" diye bağıyor annem. "Hayır, kesinlikle olmaz. Profesyonel sporcular hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

"Bu gerçek bir evlilik değil. Girip çıkacağım, en fazla iki yıl."

"İki yıl mı? Juliet... o adam hayatını mahvedecek."

"Onu tanıyorsun bile."

"Onu tanımak zorunda değilim. Hepsi aynı. Şimdi her şey gökkuşağı ve yavru köpekler gibi ama hayatını hayalini kurarak geçirdiği kariyeri diz kapağına isabet eden bir kurşunla yerle bir olana kadar bekle. Aşık olduğun adam bir zamanlar olduğu adamın kabuğuna dönüşene ve gecelerini senin yarı yaşındaki kadınlarla geçirerek eski ihtişamlı günlerine tutunmaya çalışana kadar bekle."

"Anne, biliyorum... Başına gelenler için üzgünüm ama bu gerçek değil. Kalıcı statü alana kadar rol yapmalıyım ve sonra boşanacağız."

"En iyi yıllarını yok etmen için sana onay vermeyeceğim Juju Bean... Vermeyeceğim. Jerrin'e daha fazla yardım etmek için başka bir yol bulacağız ama bu şekilde değil. Hastanede daha fazla vardiya alacağım."

"Zaten çok çalışıyorsun."

"Bu tartışma bitmiştir," diyor ve hemen sandalyesinden kalkıp tabağını alıyor.

Mutfaktan çıkıp mutfağın hemen arkasındaki küçük oturma odasına doğru yürüyor.

Televizyonun önündeki kanepede oturduğunu ve önünde ahşap tepsi masası olduğunu anlamak için bakmama gerek yok.

Evde yalnızken akşam yemeğini böyle yiyor.

O ve ben ayrı odalarda yemek yiyoruz ve aramızdaki boşluğu sadece Jeopardy tekrarlarının sesi dolduruyor.

Tabağımdaki yemeği bitiriyorum, kirli bulaşıkları yıkıyorum ve bulaşık makinesine yerleştiriyorum. Sonra iyi geceler dilemek için oturma odasına çıkıyorum.

Bana bakmıyor.

Bana kızgın olmadığını biliyorum. Ona unutmaya çalıştığı geçmişinin acı dolu bir bölümünü yeniden yaşattım.

Kanepeye doğru yürüyorum ve eğilip dudaklarımı başının üstüne koyuyorum ve onu öpüyorum.

"Seni seviyorum anne. Seni yarın arayacağım," diyorum usulca, geriye yaslanarak.

Oturma odasından çok uzak olmayan kapıya yöneliyorum ve dairesinin kapısının kolunu çevirdiğimde sesini duyuyorum.

"Eve sağ salim döndüğünde bana mesaj at Juliet."

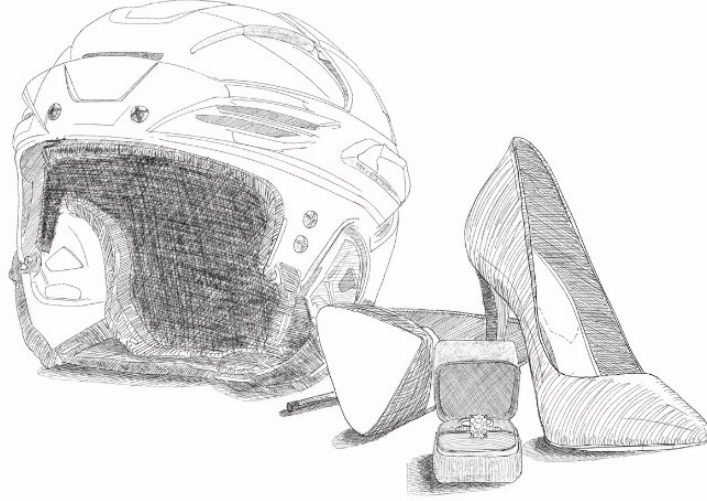
Sonra kapıdan çıkıyorum ve arkamdan kapatıyorum.

Keşke bana onay verseydi. Annem bunun kardeşim için yapılacak en doğru şey olduğuna dair bana güvence verebilseydi, bu kadar büyük bir kararın ağırlığı biraz daha hafiflerdi. Şimdi, onunla anlaşmazlık içinde olmak bu kararı zorlaştırıyor ama imkânsız değil.

Babamla olan geçmişi, bunun ne olduğunu açıkça görme yeteneğini gölgeliyor. Ne kadar küçük olursa olsun, kardeşime bağımsızlık için daha fazla fırsatla daha dolu bir hayat verme şansı.

Kendimi Jerrin'in iyiliği için verilmesi gereken karara hazırlıyorum. Yarın hokey maçında Ryker'a cevabımı vereceğim.

CHAPTER SIX

Juliet

Shawnie

I need a new outfit for tonight.
Going to a hockey game.

Shawnie

Yes girl!!

Bu tepki neden şok edici değil? Bu noktada, emoji alemindeyken onunla muhatap olmamam gerektiğini yeterince iyi biliyorum. Enerjimi alışveriş yaparken alacağım soru bombardımanına saklasam iyi olur.

Meet in an hour?

Shawnie

Wouldn't miss this! 🍌🍇

Acayip emojiiler. Shawnie tüm emojiileri kullanarak bir konuşmayı ne kadar sürdürebileceğine dair kendisiyle iddiaya girdi. Emojiiler tüm işletim sistemlerindeki klavyelerden silinse içim acımaz.

Shawnie ile her zamanki yerimizde, alışveriş merkezinin girişine yakın bir kafede buluştuk. Beklerken, tek bir ayrıntıyı bile atlamadan tüm otopark hikayesini ona anlatıyorum... çünkü kafamı kurcalayan soruya cevap verebilmesi için tüm gerçeklere ihtiyacı var.

Shawnie ile pek çok açıdan farklı olsak da, konu tavsiyeye geldiğinde kimse onun kadar açık sözlü olamaz. Ve kimse beni ondan daha iyi tanıyamaz, kendi annem bile.

"Yani teklifi bu - sonunda hiçbir koşul olmadan iki yıllık bir taahhülle mantık evliliği. Bunu düşündüğüm için deli olduğumu mu düşünüyorsun?" Evet derse ne yapacağımı bilmesem de soruyorum, çünkü bunun benim için en iyi seçenek olduğu gerçeğini kabullenmiş durumdayım.

"Uh... Elite Events'in şimdiye kadarki en büyük hesabını güvence altına alırken göz kamaştırıcı bir hokey oyuncusuyla evlenmeyi ve önümüzdeki iki yıl boyunca onun çatı katında yaşamayı düşündüğün için deli olduğumu mu düşünüyorum? Bir düşüneyim," diyor ve işaret parmağını dramatik bir şekilde çenesine götürüyor. "Hayır! Bence sana bu fikri sunduğu anda kabul etmediğin için delirmişsin."

Tabii ki o da buna katılırdı, tam ona göre bir şey. Ve eğer mükemmel eşiyse çıkmaya başlamamış olsaydı, muhtemelen benim yerimi almayı teklif ederdi.

"Evlilik büyük bir mesele ve her şey ters giderse başımın belaya girebileceği kısmını kaçırdın mı?"

"Hayır. Ama otuz beş bin doları cinsel iyilik olarak geri ödemen gereken kısmı kaçırdım. Anlaşmanın o kısmını daha ayrıntılı olarak bilmek isterim," diyor kaşlarını oynatarak.

Ona başımı sallıyorum ve buzlu kahvemden bir yudum alıyorum.

Hava eksi on derece olsa bile ben yine de sıcak yerine buzlu kahve sipariş ederim.

"Sana daha önce de söyledim, seks istemediğini söyledi. Bu öyle bir anlaşma değil."

"Seks aramamak ve seks istememek farklı şeylerdir. Ve şu adamın kalçalarının büyüklüğünü gördün mü? Eminim sana gösterebileceği güzel bir güç oyunu vardır."

Ryker'ın otoparkta kırımın üstüne düşmeden hemen önce beni belimden yakaladığında ne kadar zahmetsiz hissettirdiğini hatırlıyorum. Adamın formda olduğunu inkar etmek mümkün değil.

"Birlikte yatmayacağız. Bu sadece işlemsel. Evleneceğiz, bana sözleşmeyi getirecek, yeşil kart için tüm engelleri aşacağız ve sonra hızlı, acısız bir boşanma olacak."

Alışveriş merkezinde yürümeye devam ederken Shawnie arka cebinden telefonunu çıkarıyor.

Tasarım mağazalarından birinden bulabildiğim en sıcak tutan diz hizasında camel peacoat ceket, sevimli bir bere ve uyumlu eldivenleri seçtik bile.

Bir çift düz paça koyu renk kot pantolon ve evde zaten bulunan yüksek topuklu bootielerimle eşleştireceğim.

Marjorie Carlton'la tekrar buluşacaksam, olabildiğince profesyonel görünmek ve geçen sefer yaptığım gibi kırımı dondurmamak istiyorum.

"Bana telefonunu ver" dedi.

"Neden?" Soruyorum, ama Shawnie bir şey istediğinde, boyun eğmek daha iyi. Ona güvenmediğimden değil.

Cep telefonumun şifresi de dahil olmak üzere sahip olduğum her hesabın şifresini biliyor.

"Sadece buraya ver," diye ısrar ediyor.

"Peki," diyorum ve oflaya puflaya uzatıyorum.

Alışveriş merkezindeki butik düğün mağazalarından birinin önünden geçiyoruz.

Gelinliği görünce doksan günden kısa bir süre sonra Ryker'la evleniyor olabileceğim gerçeğini düşündüm. Bu tuhaf bir hayal - ilk düğünümü hayal ettiğim gibi değil.

İck.. ilk düğün.

Kendime evlendiğimde bunu doğru yapacağıma, böylece ailem gibi boşanmayacağıma söz verdim ve işte buradayım, daha ilkinin yapmadan ikinci bir düğün yapmayı planlıyorum.

"Gördün mü? Bak," diyor telefonumu yüzüme tutarak. "Bununla aynı çatı altında yaşayacaksın."

Telefonumun aniden yüzüme doğru sallanmasıyla duruyorum ve sonunda resme odaklandığımda, Ryker'in sadece bir çift boxer külotla yarı çıplak bir fotoğrafıyla yüz yüze geliyorum.

Onu internette biraz takip ettiğimi kabul ediyorum ama bu resmi hiç görmemiştim. Bu büyük bir erkek markasının iç çamaşırı reklamı ve Ryker'in bu reklamda yer alması için gereken tüm özelliklere sahip.

Kaslı kolları, elleri başının arkasında.

Dalgalanan karın kasları gözlerinizi leğen kemiğinin derin V bölgesine çekiyor... Boxerının içindeki şişkinlik ve o kalın kalça kasları.

Tamam, adamın ağzı sulanmaya değer bir vücudu var, ama bu başkalarının hayranlık duyması için. Onu böyle düşünmeme izin veremem.

Evliliğimizin son kullanma tarihi aşırı olgunlaşmış bir muzdan daha kısa. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Bu adam senin kocan olacak. Dünyada kesinlikle düzenli olarak düzüşmen gereken tek adam ve sen bana ne demek istediğimi mi soruyorsun?" diye sorar, kaşları birbirine dikilir.

Telefonunu yolumu kapatmaması için hafifçe itiyorum ve yürümeye devam ediyorum. Shawnie telefonunu ceketinin içine geri sokuyor ve benimle aynı hizaya geliyor.

Sağ tarafımda ofladığını duyuyorum. "İyi, öyle olsun, ama bil diye söylüyorum, bence tüm bütçeni iç çamaşırına harcaman gerekirken paranı bir pardösüye harcadın," diyor. "Kıçı açık olanlardan."

İçimden bir kahkaha yükselirken kendimi tutamıyorum.

"Bunu, bunu yapmam gerektiğini düşündüğünüz anlamına alıyorum."

"Evet, öyle yapmalısın ve eğer yeşil karta ihtiyacı olan arkadaşları varsa, onları bana gönderebilirsin."

"Sen muhasebeciye aşıksın. Bana sert davranma," diyorum ona. "Evet evet... Sanırım Poindexter'la evleneceğim. Planlar mısın Düğünüm mü?"

Başımı sallıyorum. Shawnie tanıdığım herkes kadar yetenekli bir düğün planlayıcısı. İstese kendi başına da çalışabilir ama benimle çalışmayı tercih ediyor.

"Kendin planla," diye takılıyorum, gerçi ona yardım etmeyi çok isterdim.

"Peki..." diyor, kolunu benimkiyle birleştiriyor ve yürürken aramızda boşluk kalmaması için beni kendine çekiyor. "Baş nedimem olur musun?" diye soruyor.

"Evet," bunu yüksek sesle söylemekten neredeyse çok korkuyorum ama Ryker'a evet demenin tek seçeneğim olduğu gerçeğini kabullenmem gerekiyor. Zamanım tükendi, onun da öyle. "...benim olur musun?"

Heyecanla ciyaklıyor ve kolumu kendi koluyla kan dolaşımını kesene kadar sıkıyor.

"Evet! Hadi, Carter ailesinin cinsiyetini açıklayacağım partiyi hazırlamadan önce senin için gelinliklere bakalım," diyerek beni zorla alışveriş merkezinin diğer ucuna götürdü.

Mücadele etmenin bir anlamı yok... Shawnie'ye direnmek boşuna.

Ryker

Sevgililer Günü'nü ve maça gelmeyi kabul etti. Kardeşinin kirasını güvence altına almak için paraya ve kontrata ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Biraz daha zaman istedi ama ikimiz de birbirimizin son umudu olduğumuzu biliyoruz. Birkaç gün içinde merkeze ödemeyi yapması gerekiyor, yoksa Jerrin'in yerini kaybedecek.

Takım kaptanı olarak her zaman erken gelirim ama bugün her şeyi yoluna koymak için daha da erken gelmem gerekiyordu.

Kameramanımız ve spikerimizin genellikle ekipten önce buraya gelip mikrofonların hazır olduğundan ve her şeyin çekime hazır olduğundan emin olduklarını biliyorum.

"Doug," diyorum, spikerimizin maç için oturduğu ses podyumuna doğru yürürken.

"Haynes, nasıl gidiyor? Bu akşamki maça hazır mısın?"

"Kazanan bir gece gibi hissediyorum. Takım hazır," diye onu temin ediyorum. "Hey dinle, bu gece küçük bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Tabii, sende ne var?" diye soruyor, ben gelmeden önce ezberlemekte olduğu kadrodaki oyuncuların listesiyle birlikte tekerlekli sandalyesini döndürerek bana bakıyor.

"Bugün Sevgililer Günü. Biraz yardıma ihtiyacım var."

Juliet'in adının ve hazırlıksız yakalanmaması için ihtiyaç duyacağı bazı bilgilerin yazılı olduğu bir kağıt parçası hazırladım.

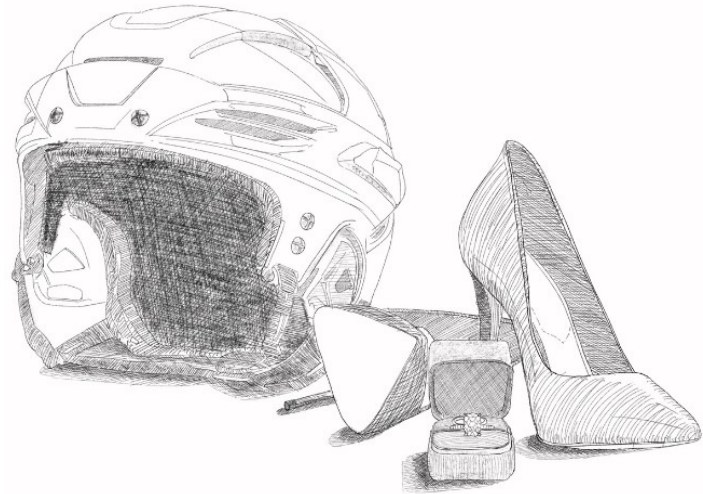
Kâğıda bakıyor ve kaşları bir an için kalkıyor. "Sorun değil. Ben hallederim."

"Teşekkürler. Sonra görüşürüz," diyorum ve aşağıdaki pistin kuşbakışı görüntüsünden çıkıyorum.

Kayıp bir parçayı daha bulmak için aşağıya iniyorum.

"Kenny!" Bugünkü maç için stadyuma yeni giren maskotumuza koridorda sesleniyorum. "Bir dakikan var mı?"

CHAPTER SEVEN

Juliet

Ryker

Ryker

You still coming tonight?

Of course. I'm just about ready to get a rideshare and head to the stadium.

Ryker

Did you make a decision?

Yes I did.

Ryker

Make sure not to forget your answer at home. I have a surprise for you tonight.

Oh harika. Sürprizler konusunda berbatımdır.

What kind of surprise?

Sonra hiçbir şey... Artık baloncuk yok.

Ryker... what surprise?

Kirpiklerime rimel sürerken ve dudaklarımı dudak kalemiyle çizerken birkaç saniyede bir telefonuma bakarak daha fazla zaman geçiyor. Sonunda baloncuklar geri dönüyor ve kalbim yerinden fırlıyor.

Ryker

Don't forget, you agreed to be my Valentine today.

Aslında onun sevgilisi olmayı kabul etmedim. Maçtan sonra bir şeyler içmeyi kabul ettim.

Sevgilisi olma düşüncesi ve bilinmeyen bir sürpriz karşısında gerginlik artmaya başlar.

Bana daha önce de kontrol manyağı demişlerdi ama bu beni rahatsız etmiyor. Benim işimde detaycı olmak ve her şeyin mükemmel olmasını istemek, insanların beni işe almasının ve işimin bu kadar hızlı büyümesinin nedeni.

O son mesajdan sonra Ryker bir daha mesaj atmadı.

Aracımın geldiğine dair bildirimim çalıyor ve kapıdan çıkıyorum.

Her neyse, yakında öğreneceğim.

"Merhaba, beni bekleyen bir bilet var. Juliet Di Costa," diyorum stadyumun önündeki bilet gişesindeki adama.

"Sadece bir kimlik görmem gerekiyor," diyerek binaya geri dönüyor ve bir dosya klasörünü inceliyor.

Klasörden bir bilet çıkarıyor ve tezgâhın üzerine bırakıyor, onun için zaten çıkarmış olduğum kimliğimi alıyor.

Benim olduğumu doğruladıktan sonra kartı tekrar bana doğru kaydırıyor. "Bu gece iyi eğlenceler," diyor.

Gülümseyerek başımı sallıyorum ve arkamdaki uzun kuyruktan dönüp ön girişteki güvenlikten geçiyorum.

Bu gece stadyuma girdiğimde atmosfer çok elektrikliydi. Ryker'ın bana yer ayarladığı bölüme doğru ilerlerken büyük kalabalığın arasından geçiyorum.

Arenaya girerken hava hatırladığım kadar soğuktu ve bu gece elbise yerine kot pantolon giymeyi tercih ettiğim için mutluyum.

Olmam gereken yeri bulduğumda, koltuğumun ev sahibi oyuncu locasından sadece altı sıra yukarıda ve oyuncu tünelinden çok uzakta olmadığını fark ediyorum. Ryker'ı oyuncu locasının arkasından izleyebileceğim.

Ryker'la göz göze geleceğimiz ve söylediğim gibi geldiğimi göreceği ilk anı beklerken karnımda heyecan kabarıyor.

Çevredeki koltuklar heyecanlı ve coşkulu taraftarlarla dolarken ben de yerime yerleşiyorum. Patlamış mısır ve bira kokusu... ama aynı zamanda buzun temiz kokusu da etrafı dolduruyor.

İki büyük jumbotronda açılış müziği ve monolog çaldıktan sonra oyuncular tünelden aşağı inmeye başlar.

"Seattle.... işte Hawkeyes takımınız!" diyor spiker flaş ışıkları çıldırırken ve stadyum çok renkli ışıklarla aydınlatılırken.

Tünel solumda ve buza bakacak şekilde oturduğumda, boyları tünel duvarlarını aşana kadar oyuncularını göremiyorum.

Oyuncuların tünelden çıkıp buza doğru koşmalarını izliyorum.

Gözlerim yanımdan geçen her oyuncunun formasıyla buluşuyor ama hala beklediğim numarayı göremedim.

19 numara.

Buzun üzerindeyken kalabalığın içinde beni fark edip etmeyeceğini ya da bir oyuncunun dışarıdan tribünleri görmesinin çok mu zor olduğunu merak ederek kalp atışlarım hızlanıyor. Hiçbir fikrim yok. Bu sadece ikinci maçım ve öğrenecek çok şeyim var.

Pek çok oyuncu tüneli geçmiş ve pistin etrafında dönmeye başlamıştı. Bir an için onu kaçırmış olabileceğimi düşünüyorum ve hemen paten kayan oyunculara bakıyorum, 19 numarayı kontrol ediyorum ama göremiyorum.

Etrafımdaki kalabalığın tünele doğru tezahürat yapmaya başladığını duyuyorum ve baktığımda Ryker tünelin sonuna yakın bir yerde duruyor, kaskı elinde, bakışları bana sabitlenmiş.

Bana doğru silahsızlandırıcı güzellikte bir gülümseme fırlatıyor ve karnım heyecanla çırpınıyor. Bakabileceği onca hayranın arasında gözlerini dikmiş bana bakıyor.

Küçük bir el sallıyor ve ardından kaskını takıp buzda kaymaya başlıyor.

Yanaklarıma sıcak bir kızarıklık yayılıyor, içimde olup biten duyguların fiziksel kanıtı. Yüzlerce hayranının önünde Ryker'in odaklanmış ilgisi, omurgamdan aşağı heyecan verici ama sinir bozucu bir ürperti gönderiyor.

Göz önünde olmaktan hoşlanmasam da, planladığım özenli düğünler gibi perde arkasında olmayı tercih etsem de, Ryker'in ilgisi seçkin ve özel olduğum hissini uyandırıyor. Daha önce hiç kimsenin bana hissettirmediği bir şey. Ya da en azından bu seviyede.

"Birinin yeni bir hayranı varmış," diyor sağımda oturan kadın, yanımdan geçip bana şakacı bir dirsek atarak.

"Ha?" diye sordum. "Kendimi gerçekten bir hayran olarak görmezdim-"

"Oh, hayır, tatlım. O bir taraftar," diyor bana bakıp gülümseyerek. Annemden birkaç yaş daha genç görünüyor ve onlu yaşlarının başında bir kızı var, her ikisinin de arkasında AISA yazan formaları var. Shawnie ve benim katıldığımız maçtan doğru hatırlıyorsam kaleci. "Sana sıırıslıklam aşık olduğunu söyleyebilirim."

"Kızı başını sallayarak onaylıyor ve bir avuç patlamış mısırı ağzına tıkarken gözlerini buzda kayan oyunculara sabitliyor.

Yeni pürüzsüz buz şimdi ustalıkla uygulanan metal patenleri tarafından çiğneniyor.

"Bunu bir oyunda yaptığını gördüğümü hiç sanmıyorum," diyor kadın, sanki başka bir örneği hatırlamaya çalışıyormuş ama bir şey bulamamış gibi gözlerini kısarak. Sanırım kaptan bizim kızdan hoşlanıyor," diyor kadın bana gülümseyerek.

O ve kızı bunu düşününce birlikte kıkırdıyorlar ve ben de onların bulaşıcı zevkine kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

"Hâlâ birbirimizi tanımaya çalışıyoruz," diyorum dürüstçe ve sonra keşke tanımasaydım diyorum.

Eğer bu gece nişanlanırsak, eminim yorumumu tuhaf bulacaktır.

"Yeni ya da değil tatlım, büyük hokey oyuncularının sert düşüşlerini görmeye bayılıyorum. Aferin sana tatlım," diyor ve kızının yanına uzanıp bir avuç patlamış mısır alıyor.

Dikkatini tekrar buzdaki oyunculara çeviriyor. Ryker mi? Sert mi düşünüyor?

Hiç sanmıyorum.

Ben de onlara katılarak dikkatimi tekrar buza veriyorum... Kayarken gözlerim sadece ve sadece ona kilitleniyor. Hareketleri çok teknik ama aynı zamanda akıcı.

"Hawkeyes taraftarları," spikerin gür sesi hoparlörlerden duyuluyor. "...işte Hawkeyes başlangıç dizilişi."

Jumbotron parlak renkli grafiklerle canlanır ve tüm stadyumdaki kalabalık tezahürat yapmaya başlar.

Birkaç oyuncu çağrılıyor ve takım resimleri jumbotronlarda yanıp sönüyor. Henüz bu oyuncuların hiçbirini tanımıyorum ama bu geceden sonra muhtemelen hepsini sırayla tanımam gerekecek.

Kaptanın sahte eşi olabilirim ama rolümü oynamalı ve bir oyuncunun gerçek eşi kadar bilgi sahibi olmalıyım. Ya göçmenlik memuru bana Ryker'in karısının cevabını bildiği sorular sorarsa?

"19 numara," diye sesleniyor spiker kalın sesiyle. Ryker'in numarasını duyunca kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. Bundan nasıl etkilendiğime şaşıyorum. "...Orta Forvet ve kaptanınız, Ryker Haynes!"

Hoparlörden onun adını duyunca tüylerim diken diken oldu.

Hayranlar çılgına dönüyor ve neden bilmiyorum ama birkaç gün içinde gerçek ya da sahte... o adamın kocam olabileceği düşüncesiyle içimi bir gurur kaplıyor.

Yerçekimi ağır basıyor, ama sonra Ryker hokey sopasını bana doğru tutarak kayıyor ve aniden gergin enerji heyecana dönüşüyor.

Bu gerçek bir ilişki değil ve ikimiz de bu anlaşmadan ihtiyacımız olanı elde etmek için buradayız, ancak beni izlediğini ve her zaman nerede olduğumu bildiğini bana bildirmek için şimdiden yaptığı küçük şeyler beklenmedik bir tatlı jest.

Yanımdaki kadın kıkırdıyor ve bana yine hafifçe dirsek atıyor.

Oyun başladığında gözlerim Ryker'dan bir saniye bile ayrılmıyor. Buzun içinde ve dışında her zaman tam olarak nerede olduğunu biliyorum.

Sonunda ilk periyot geldi ve ses sisteminden müzik çalmaya başlarken takımın buzdan çıkışını izliyorum. Etrafımdaki herkes bu sesin neyi temsil ettiğini biliyor gibi görünüyor ama ben bilmiyorum.

Arkamdaki bir kadının arkadaşına "Öpücük kamerası" dediğini duyuyorum.

Oh, bu doğru. Şimdi Shawnie ile geldiğimiz oyunu hatırladım.

Arkamdaki kadının haklı olduğunu görmek için jumbotrona bakıyorum. Kameraman çoktan şüpheli çiftleri aramaya başlamıştı.

Sağımdaki koltuk hala açık ve yanımda oturan kadın çoktan tuvalete gitmişken, kameranın üzerime düşme ihtimali yok.

Kameramanlar masum kurbanları bulurken birkaç dakika izliyorum. Bazı çiftler kamera üzerlerine düştüğünde neredeyse kızarıırken, diğer çiftler gerçekten işin içine giriyor.

Telefonumun cebimde çaldığını hissediyorum ve telefonumda Shawnie'nin adını bulmak için çıkarıyorum... ve telefonumda Ryker'ın bronz vücudu ve seksi sırtışıyla yarı çıplak bir fotoğrafı var.

Bunu değiştirmeyi unutmamalıyım ama şimdi zamanı değil. Bu gece eve gittiğimde yaparım.

"Hey," diye bağıriyorum yüksek sesli müziğin içinden.

"Nasıl gidiyor? Aşık çocuğa onunla evleneceğini söyledin mi?" "Henüz söylemedim. Şu anda ilk ders, o yüzden oyunun bitmesini beklemem gerekecek.

ben onu görmeden biter."

"Evet, biliyorum... Maçı evde izliyorum," diyor. Ne... gerçekten mi?

"Öyle misin?" Ben soruyorum.

"Tabii ki. En iyi arkadaşım seksi bir hokey oyuncusuyla evleniyor ve takımla büyük bir sözleşme yapmak üzereyiz. Oyuncuları biraz tanımalıyım."

"Doğru... Sanırım bu iyi bir fikir."

Hawkeyes maskotunun Hawkeyes dansçılarıyla birlikte buzda kaymasını izliyorum. Bir dakika sonra buzdan kayıyor ve gözden kayboluyor.

"Ona söylediğinde annen haberi nasıl karşıladı?" Shawnie sordu.

Annem şu anda düşünmek istediğim son şey.

"Pek iyi değil ve henüz ona bunu yapacağımı tam olarak söylemedim."

"Yapmadın mı? Bu konuda neden bu kadar kızgın olduğunu anlamıyorum. Bu kısa süreli bir tedavi ve kardeşiniz daha özel bir bakım alacak."

"Biliyorum ama-"

"Aman Tanrım! Ekrandasın," diye bağılıyor.

"Ne?" Başımı kaldırıp telefonumu kulağıma dayamış, kendime bakarken buluyorum. "Nasıl olur da..."

Resim benden stadyumun merdivenlerinin tepesine doğru değişiyor ve çift 0 formasıyla devasa Hawkeyes kuşu maskotu koşarak merdivenlerden aşağı iniyor.

Nereden geliyor bu?

Pistin karşısında onu göremedim. Önce sağıma sonra soluma bakıyorum ama Shawnie'nin çılgınlığını duyana kadar onu hala göremiyorum.

"O senin arkanda!" diye neşeyle bağılıyor.

Sandalyemde soluma döndüğümde onu sırama doğru son birkaç adımı atarken buluyorum.

Turkuaz, siyah ve beyaz Hawkeyes forması giymiş, altın kahverengi, öfkeli görünümlü kuş, geniş kostümü nedeniyle alanın tüm genişliğini kaplayarak sırama doğru bir adım atıyor.

Bana bakıyor ve ayağa kalkmak için iki eliyle bir hareket yapıyor, ancak kıyafetten gelen herhangi bir kelime duymuyorum.

Bir an için ne yapacağımı bilemedim.

Onun yolunda mıyım?

Taşınmamı mı istiyor?

Beni geçmesine izin vermek için dizlerimi bir yöne **d o ğ r u** itmeye çalışıyorum ama o koca kuş kafasını sallayarak istediğinin bu olmadığını işaret ediyor.

Elleri işaret veriyor ve tekrar yukarı hareket ediyor.

"Onunla gitmeni istiyor," diye bağılıyor biri bana birkaç sıra aşağıdan.

"Yürü be kızım!" diye bağılıyor arkamdan biri.

Birkaç kişi bana gülümserken elleriyle büyük boy kuşa nallama hareketi yapıyor.

"Kıçını oynatmanı istiyor, Juliet. Yürü!" Hattaki Shawnie'nin dediğini duydum.

Sonunda Shawnie'nin sesi beni harekete geçirdi.

Neler olup bittiğinin şaşkınlığıyla hâlâ telefonda konuştuğumuzu bile unutmuşum.

Buzun üzerinde bir şey gözüme çarptı.

Ryker.

Elinde hayatımda gördüğüm en büyük gül butiğiyle. Çenem düşüyor ve gözlerim açılıyor.

Neler oluyor... ve bunlar benim için mi?

"OH. BENİM. TANRIM!" Shawnie telefonda çılglık atıyor. "Seni sonra arayacağım," diyorum.

"Evet, sanırım öyle," dedikten sonra telefonu kapatıyor ve ben de telefonu ceketimin içine sokuyorum.

Kalabalık çılgına dönerken o bana bakıyor.

Tünele doğru sıranın sonuna kadar yürümemi ve Hawkeyes'in elini tutmamı izlerken yüzünde beliren o iç gıcıklayıcı gülümsemeyi buradan bile görebiliyorum.

Hawkeye süitindeki adam beni oyuncuların çıktığı tünelin metal yan panellerine götürürken onunla el ele yürüyorum.

İki güvenlik görevlisi diğer tarafta beni bekliyor.

İnsanlar bize yer açmak için yürüdüğümüz sıradan çıkmak için koltukların üzerinden atlıyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

Buza dönüp baktığımda Ryker'ın gözlerinin bir saniye bile benden ayrılmadığını görüyorum. Biz tünele doğru ilerlerken sabırla bizi izliyor.

Maskot arkasındaki bana dönüyor ve güvenlik görevlilerini işaret ediyor.

"O seni yukarı kaldıracak, biz de aşağı inmene yardım edeceğiz," dedi güvenlik görevlilerinden biri. güvenlik görevlileri bana diyor ki.

Sanırım maskot dilsiz olduğu için?

Kostüm giyerken konuşmalarına izin verilmiyor mu?

Tüm bunlar çılgınca olsa da ve birinin bana neler olduğunu anlatmasını dilesem de güvenlik görevlisine başımı sallıyorum.

Binlerce insan maskotun beni önüne çekmesini ve sonra belimden kavrayarak korkulukların üzerinden yukarı kaldırmasını izlerken sinirlerim tepeme çıktı. Eğer kilom konusunda kendimden utanacak olsaydım, bu tam da o anda olurdu. Ama maskot beni tutmak için mücadele ediyorsa, bunu iyi saklıyor.

Diğer taraftaki iki güvenlik görevlisi elimi tutup aşağı inmeme yardım ederken maskot kendini olabildiğince komik bir şekilde korkuluklardan aşağı atıyor.

O ayağa kalkarken kalabalık tezahürat yapıyor ve gülüyor.

"Hazır mısınız?" diye soruyor güvenlik görevlisi.

"Ne için?"

Lütfen bana neler olduğunu söyle.

Başımı kaldırıp baktığımda Ryker'ın jumbotronun tam ortasında, buzun üzerinde durduğunu ve yüzünde hâlâ bir gülümseme olduğunu görüyorum.

Bu gece stadyum tıklım tıklım dolu ve spot ışıklarının altında olmak hiçbir zaman bana göre olmadı. Aslında, topluluk önünde konuşma yapmaktansa bir köpekbaliğıyla yüzmeyi tercih ederim.

"Buzun üzerinde yürümek. Seni oraya götürecekt." "Ne yapacak?" Sesim sinirden çatlayarak söylüyorum.

Maskot benimkini alıp beni tünelden buz pistinin girişine doğru birkaç metre çekerken bana fazla seçenek bırakmıyor.

"Buza mı çıkacağım?"

Buzun üzerine çıkarken cevap vermiyor ve beni nazikçe yanına çekerken ilk adımımı atmamı izliyor.

Hayatımda bir gün bile buz pateni yapmadım ve Ryker'ın bana bunu yapacağını bilseydim bu kalın, üç inç topuklu botları seçmezdim.

Düşüncelerim şu anda bunun için ondan nasıl öğ alacağıma dair seçenekleri tartışıyor. Eğer bunun komik olduğunu düşünüyorsa, hastalıklı bir mizah anlayışı var demektir.

Bu kadar sapkın bir adamla evlenmeli miyim?

Bir adım daha atıyorum ve ayaklarımın altında daha önce hokey oyuncularının bıçak izlerini taşıyan cam gibi buza bakıyorum.

Buza çarpan metalin sesini ve ardından tanıdık bir ses duyuyorum. "Onu buradan aldım. Sağ ol dostum."

Kafamı kaldırdığımda Ryker'ın maskotun önünde durduğunu görüyorum.

Ryker yakınımda durduğu için rahatlamamalıyım, ama otoparkta kaymadan önce beni nasıl yakaladığımızı düşününce, onun yanında kendimi daha güvende hissediyorum. Ryker'ın beni düşürmeyeceğini biliyorum ve bunun farkına varmak beni hazırlıksız yakalıyor.

Bu adamı tanımıyorum bile ama beni düşürmeyeceğine şimdiden güveniyorum. Maskot başını sallıyor ve sonra beni dikkatlice Ryker'a teslim ediyor.

Hawkeye pistin kapısını arkasından kapatarak hızla pisti terk eder.

"Burada ne işim var benim?" Diye soruyorum ama o cevap vermeden önce bir kolunu belime doluyor ve beni buzdan çıkarıp göğsüne doğru çekiyor, diğer elinde ise kağıt mendil ve selofana sarılmış üç-dört düzine kırmızı gül var.

Şaşkınlığımdan bir yip sesi çıkıyor ve o da kıkırdıyor. Yine ağırlığıma ve beni kaldırıp kaldıramayacağına dikkat çekiyor.

"Seni düşürmeyeceğim, söz veriyorum" diyor... ve ben ona inanıyorum.

Bizi pistin ortasına kadar patenle götürüyor ve sonra beni usulca buzun üzerine bırakıyor.

"Bana neden burada olduğumu söyleyecek misin?" diye sordum.

Gülleri bana uzatıyor, "Bugün Sevgililer Günü. Büyük bir jest için mükemmel bir gün" diyor, yeşil gözleri altımızdaki buzun parlak beyazına karşı parlıyor.

"Şimdi mi?" Gülleri burnuma götürüp içime çekerek soruyorum.

Taze gül kokusunu her zaman sevmişimdir.

"Teklifimle ilgili bir karar verdin mi?" diye soruyor, gözleri gözlerimi arıyor.

"Beni bu yüzden mi buraya getirdiniz? Cevabıma binlerce hayranın baskısını uygulamak için mi?"

Dudakları ağzının sol köşesinde yukarı kalkıyor. Bunun komik olduğunu düşünüyor. "Zararı olmaz."

Bizi izleyen kalabalığın dikkatini dağıtmak için gülleri bir kez daha kokluyorum. Işıklar ve tezahüratlar çınlıyor ve ayaklarımızın altındaki buzda yankılanıyor. Pist bir ses panosu görevi gördüğü için burası çok gürültülü.

"Evet... Yaptım."

"Yani soruma bir cevabınız var mı?" diye açıklıyor.

"Ne sorusu?" Ben soruyorum.

Ryker yavaşça tek dizinin üzerine çöküyor ve stadyumdaki kalabalık alkışlarla patlıyor. Hiç bu kadar gürültülü bir şey duymamıştım ama aklıma gelen tek şey o.

Dizlerinin üstüne çök.

O dürüst gözleri bana bakıyordu.

Formasının ya da pantolonunun altına sıkıştırılmış bir şeye uzanıyor... Emin değilim ama gözlerim küçük kutuya takıldığı anda kalbimin göğüs kafesine doğru çılgınca çarptığını hissediyorum.

Daha önce hiç evlenme teklifi almamıştım ve Ryker'in bunu yapacağını hiç düşünmemiştim. Bu olsa olsa bir iş anlaşmasıdır. Ama o satın alacak kadar ileri gitti

Cevabımı bile bilmeden beni mi aradı?

Bunu beklemiyordum.

Yüzüğü tutuyor ama açmadan önce duruyor.

"Juliet Di Costa, benimle evlenme şerefine nail olur musun?"

Uzun parmakları kutuyu açtığı anda, benim için alması gerekenden çok daha büyük bir elmas, floresan mavisi stadyum ışığında parıldıyor. Yüzleri o kadar parlak ki neredeyse kör edici.

Boşta kalan elim ağzımı ve düşen çenemi kapatmak için havaya kalkarken önce yüzüğe sonra da ona bakıyorum.

"Ne söylediğine dikkat et... dudak okuyabiliyorlar," diye sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle uyarıyor.

Ondan kalabalığa bakıyorum ve gözlerim omzunda portatif bir kamera taşıyan ve sadece birkaç metre ötede bizimle birlikte buzun üzerinde olan kameramana takılıyor. Şimdiye kadar onu hiç fark etmemiştim.

Bu planlanmıştı... çok detaylı bir şekilde.

Bu yüzden bu gece geleceğimden emin olmak istedi.

Dünya izliyor ve şimdi onu geri çeviremem. Bunu yapmaya karar verdikten sonra olmaz.

Kardeşim daha iyi bir bakımı hak ediyor ve Ryker bunun gerçekleşmesi için gerekli fonlara sahip olmamı sağlayabilir.

Hayır dersem, bu salondan yuhalanarak çıkarılıyorum ve kardeşimin daha iyi bir yaşam şansını kaybederim.

Başımı salladım, "Evet, sizinle evlenirim."

Ryker bana gülümsüyor ve yüzüğü kutusundan çıkarıp, üzerinde küçük bir gezegen büyüklüğünde pırlanta bulunan soğuk platin kordonu sol elime geçiriyor.

Stadyumun daha da gürültülü olabileceğini düşünmüyordum ama oldu. Tüm stadyum patlıyor, kulaklarım seslerden çınılıyor. Tek yapabildiğim yüzüğün parmağımda nasıl hissettirdiğine bakmak.

Bu geçici... öyleyse bu yüzük neden bu kadar kalıcı hissettiriyor? Her iki şekilde de, geri dönüşü yok.

Bu yüzük kararımı

kesinleştiriyor. Ryker

Haynes ile evleniyorum.

Ryker ayağa kalkıyor ve beni kendine çekiyor. Butik hâlâ elimdeyken kollarımı boynuna doluyorum.

Yüzümü omzuna gömmek için bir fırsat yakaladım, saklanmak ve beni izleyen insan kalabalığından biraz olsun uzaklaşmak için bir an aradım.

Ryker'ın ağız başımın sol tarafına bastırıyor, sanki bana sahip olduğuna dair güvenceye fiziksel olarak daha fazla ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi beni daha da sıkı tutuyor.

Bu işte birlikte olduğumuzu.

"Buna pişman olmayacaksın. Buna değmesini sağlayacağım. Kardeşin ihtiyacı olan bakımı alacak, bundan emin olacağım."

"Teşekkür ederim," diyorum omzuna yaslanarak.

Bir saniye geçiyor ve sonra tekrar konuşuyor.

"Öpüşmemizi bekleyecekler."

Bu fikir anında midemi bulandırdı.

Bunu düşünmemiştim ama haklı olduğunu biliyorum.

"Ve oyunlar tekrar başlamak üzere, bu yüzden seni geri koymam gerekiyor" diyor.

Başımı sallayarak
onaylıyorum. Bundan
kaçış yok.

Nişanlanıp öpüşmemek tuhaf olurdu, o kadar insan izlerken bile.

"Gizli kalacağız. Küçük çocuklar izliyor ve hepsi
bu." Geri çekiliyorum ve gözlerimiz birbirine
kilitleniyor.

Gözleri bir an benimkiler arasında gidip geliyor ve sonra ağızma düşüyor.

Başımı aşağı eğiyor ve dudakları benimkilere
kilitleniyor. Öpücük yumuşak ve tatlı.

Dudakları dudaklarımı sardığında bir öpücükten daha fazlası oluyor ama bu öpücük aile tüketimine uygun.

Öpüşme sadece birkaç saniye sürüyor ama karnımda kelebeklerin uçuşması bana önümüzdeki yirmi dört ay boyunca müstakbel kocamı kameralar için öpmenin o kadar da zor bir iş olmayacağını söylüyor.

Öpüşmemizden geri çekiliyor ama gözleri bir anlığına benimkilere yapışıp kalıyor. O adaçayı yeşili gözler, etrafımızı saran buz mavisi pistin yansımada parıldıyor.

Ne yaparsan yap, ona aşık olma. Kendime hatırlatıyorum. *Bu kalıcı değil.*
Bunların hiçbiri gerçek değil.

İkimiz de bunu çaresizlikten yapıyoruz ve önümüzdeki iki yıl boyunca kendime bunu hatırlatacağım.

"Oyun başlamak üzere. Seni geri götürmek zorundayım" diyor.

"Bu iyi bir fikir."

Tıpkı beni buzun ortasına çıkarmak için yaptığı gibi, beni tekrar kaldırıyor ve tünele inen açıklığa doğru patenle geri götürüyor.

Güvenlik görevlilerinden biri bizim için kapıyı açıyor ve buzdan çıkıyoruz. Güvenlik görevlilerinden biri "Onu koltuğuna geri götürebilir misiniz?" diye soruyor.

Dünkü toplantıdan Autumn Daughtry'nin sesini duyuyorum, "Mümkün değil," diyerek yanımıza geliyor. "O artık neredeyse bir Hawkeyes eşi. Benimle geliyor," diyor Ryker'a.

Bir kolunu benimkine doluyor ve Ryker beni serbest bırakıyor.

"Onu yavaşça alıştır. Kabul ediyorum demeden önce fikrini değiştirmesini istemiyorum," diye takılıyor Ryker.

Autumn ona şakacı bir göz devirmesi yapıyor ve beni tünelden aşağıya, stadyumun altına doğru çekiyor.

"Benim yanımda senden daha güvende," diye bağıyor

Autumn. "Muhtemelen," diye onaylıyor Ryker.

Sonra Autumn tünelin dibinden sağa dönüyor ve dönmeden hemen önce omzumun üzerinden bakıyorum ve Ryker'ı bıraktığımız yerde bırakıyoruz.

Spikerin tekrar başladığını duyuyorum ve ardından oyuncuların arkamızdaki soyunma odalarından çıkıp tünelden Ryker'a ve piste doğru ilerlediklerini duyuyorum.

Autumn, "Röportajınızda Ryker Haynes ile çıktığınızdan bahsetmemişsiniz," diyor.

Lanet olsun!

Neden Ryker ve ben ne söyleyeceğimizi önceden kararlaştırmadık? Kendi açıklamamı bulmam için beni tamamen savunmasız bıraktı. Umarım, tanışmak üzere olduğum kimseye çelişkiye düşebileceğim bir şey söylememiştir.

Sadece belirsiz kal.

"Özel muamele istemedim," gerçi bunun için evlenmeyi umursamadım sanırım. Şimdiden ona yalan söylemekten nefret ediyorum. "Sessiz kalıyorduk."

"Eğer sessizlik bir stadyum dolusu insanın önünde evlenme teklif etmekse... o zaman siz ikiniz bu konuda berbatsınız," diyor ve sırtarak bana bakıyor.

"Bunu beklemiyordum," diye itiraf ediyorum, bir kez olsun doğruyu söyleyebildiğim için minnettarım.

"Evet..."

Anlayabiliyorum."

Anlayabiliyor

muydu?

Bir an için ona bakıyorum ama o sadece yürümeye devam ediyor, gülümsüyor ve tanıdığı insanlara el sallıyor, biz stadyumun ana alanına doğru ilerlerken insanlar hala imtiyazlarda sıraya giriyor ve tuvalet sıraları kapılardan dışarı taşıyor.

Eğer bir şey biliyorsa, söylemiyordur.

Beni dün görüşmem için üçüncü kata çıktığım asansöre götürüyor.

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"Sahibinin locasına. Sizinle tanışmak isteyen çok sayıda insan var" diyor ve asansörün düğmesine basıyor.

Asansör açıldığında, benimkine dolanmış kolunu bırakıyor ve içeri giriyoruz.

Üçüncü kata hızlı bir yolculuktan sonra koyu maun bir kapıya yöneliyoruz.

Bir gece kulübünde fedai olabilecek kadar korkutucu, uzun boylu bir güvenlik görevlisi kapının yanında duruyor. Autumn ve ben yürürken uzanıp kapıyı açtı.

"Teşekkürler, Gerald. Bu Juliet Di Costa. Henüz Owner Box kartı yok ama Penelope'den yarın ona bir tane almasını isteyeceğim."

"Awe, Bay Haynes'in nişanlısı. Evlenme teklifini duydum. Tebrikler Bayan Di Costa."

Nişanlı sıfatını duyunca yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum.

Alışmak için çok yeni bir his ama sanırım bir an önce alışsam iyi olacak.

Autumn ve ben bizim için açık tuttuğu kapıdan geçerken ona "Teşekkür ederim," diyorum.

Sahibinin kutusuna girdiğimde ilk fark ettiğim, tam karşımızdaki tavandan tabana cam pencereli geniş oda oldu.

Oda, koyu lekeli ahşap zeminler ve gri boyalı duvarlar ile emekli oyunculara ait olduğunu tahmin ettiğim formalarla subaylarla aynı şekilde tasarlanmıştır.

Sol tarafta barmenlerin içki hazırladığı bir bar, sağ tarafta ise bu odadaki otuz kadar kişiyi bir kenara bırakın, tüm stadyumu doyurabilecek devasa bir yiyecek büfesi var.

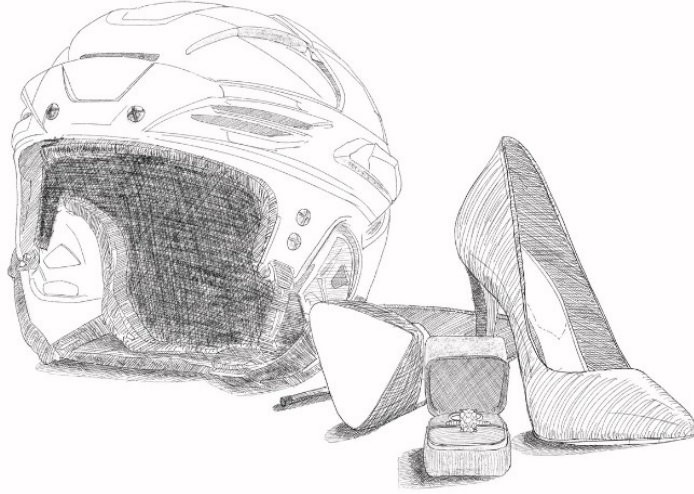
Belki oyuncular maçtan sonra gelip yemek yiyorlardır?

Hiçbir fikrim yok. Bu takım ve hokey hakkında bilmediğim çok şey var ama sanırım öğrensem iyi olacak. Artık şirketin parti planlayıcısıyım.

ve bir oyuncunun nişanlısı.

İyi ya da kötü, Ryker ve ben önümüzdeki iki yıl boyunca birlikte sıkışıp kalmak üzereyiz. Benim de oynamam gereken bir rol var ve pazarlığımı sürdürmeye niyetliyim.

CHAPTER EIGHT

Ryker

Evet dedi.

Dürüst olmak gerekirse, yapacağından emin değildim.

Bu geceye elimden gelenin en iyisini yaparak girdim ama beni reddetme ihtimali olduğunu biliyordum.

Yüzüğü parmağına takmak düşündüğümünden daha iyi hissettirdi. Onunla bu işi başaracağımıza dair içimde iyi bir his var.

"Haynes az önce ulusal televizyonda nişanlandı mı?" Autumn tünelin dibinde Juliet'i çaldıktan sonra soyunma odasına doğru yürürken Brent bağırıyor.

Yine de bunu yaptığına sevindim çünkü Juliet'in kızlarla arkadaş olması önümüzdeki iki yılı onun için biraz daha kolaylaştıracak.

Artık iç saha maçlarında birlikte oturacağı insanlar ve deplasman maçlarına gittiğimde aynı binada arkadaşları olacak.

"Şu sosyal medya şikâyeti çıktığını sanıyordum. Hangi cehennemdeydim ben?" Briggs soruyor.

"Altıncı katta kırbaçlanan amcık," diye ağzından geçiriyor Lake.

Hepimiz son ders için dışarı çıkmaya hazırlanırken birkaç çocuk gülüyor.

Briggs, "Tessa taşaklarını çantasında sakladığı için biliyor olmalısın," diye karşılık veriyor. "Onları en son ne zaman gördün?"

"Evet Powers, Tessa zaman zaman seni ziyaret etmesine izin veriyor mu?" Brent araya giriyor.

Kahretsin... İşte gidiyorlar.

Bu maçı atlatmak istemenin verdiği gergin enerjiyi hissedebiliyorum. Bu gece kazanmamız bizi şampiyonluk yolunda çok daha ileriye taşıyacak.

Bu akşam bir zafer elde etmemiz gerekiyor ve hepimiz son iki periyotta oynadığımız gibi oynarsak, bence iyi bir şansımız var.

Ama oyunu bitirmek istememin bir başka nedeni de Juliet'le konuşmak. Nişanlandığımızdan beri birkaç kelimeden fazla konuşmadık ve onu anlamak istiyorum. Onu yanımda buzun üzerine çektiğimde gözlerinde bariz bir panik vardı. Tek umudum, bu geceden vazgeçip fikrini değiştirmemesi.

Bu akşam benimle bara gelmeyi kabul etti, böylece her şeyin lojistiği hakkında konuşabiliriz, umarım maç sonrası medyadan sonra hala buralarda olur.

"Kimin umurunda? O şık bir kullanıcıydı... Ondan hiç hoşlanmadım," diyor Kaenan, yanımdan geçip omzuma vurarak.

Bu, Kaenan'ın soyunma odasında böyle bir durumda söylediği en fazla söz olabilir. Kaenan her zaman arkamı kolladı ve şimdi bunu her zamankinden daha çok takdir ediyorum.

Yine de Kaenan beni uyarsaydı iyi olurdu. Bana biraz zaman kazandırabilirdi. Ancak, Altman çene çalacak biri değil.

"Bayanlar bayanlar... Gereksiz dedikodularınızı hepinizin yaşadığı The Commons'a saklayın. Bu sezon bana kazandırmanız gereken bir Stanley Kupası var, unuttunuz mu?" Koç Bex ofisinden çıkarken şöyle diyor. "Şimdi kışınızı kaldırın ve bana bir galibiyet getirin."

Ben de herkes gibi hokey sopamı ve kaskımı aldım ve hep birlikte tünele doğru yola çıktık.

Yaklaşık yirmi dakika sonra galibiyetle buzdan kaymaya başlayacağız ve o zaman nişanlımla çok ihtiyacım olan bir konuşma yapmamın önünde duran tek şey, hayatıma burnunu sokmak isteyen bir oda dolusu meraklı medya akbabası olacak. Biz konuşurken muhtemelen telefonumu patlatan annemden bile daha kötüler.

Annemle işler iki şekilde ilerleyecek. Ya bu gece nişanlanacağımı ona söylemediğim için beni öldürecek ya da çok sevinecek.

Her halükarda, önümüzdeki hafta Juliet'i hayır amaçlı hokey maçı için eve götürdüğümde öğreneceğim.

Juliet

"Gel hadi. Marjorie Carlton bu gece burada. Gidip merhaba diyelim ve sonra seni Isla ve Tessa ile tanıştırayım. Onlar da takımdaki oyuncularla çıkıyorlar," diye beni bilgilendiriyor Autumn. "Ve sen de en yeni üyesin."

Bana sırtıyor.

Çok az tanıdığım ve önümüzdeki beş yıl boyunca birlikte çalışmak zorunda kalacağım bu kadınlara yalan söyleme fikri midemi bulandırıyor. Peki Ryker'la boşandığımızda ne olacak? Başından beri planımızın bu olduğunu kimse bilmezse iş yerinde ne kadar garip olacak?

Ryker ve benim göçmenlik memuruna yalan söylemek zorunda kalacağımızı biliyordum ve bazı açılardan Hawkeyes'e de yalan söylemek... ama bu? Beni başka bir oyuncunun eşi olarak arkadaş çevrelerine katan bu kadınlara yalan söylemek mi?

Bu tamamen farklı bir seviyede yanlış hissettiriyor.

Yüzümdeki dehşet ifadesini gizlemeye çalışıyorum ve gülümsemeye zorlayarak başımı sallayıp Autumn'u odanın içine doğru takip ediyorum. Dünkü toplantımızda tanıştığım diğer kadın Penelope'nin gelip gelmediğini görmek için arkasından bakıyorum.

Gözlerimin odanın arka köşesinde yüzünde kocaman bir gülümsemeyle el sallayan sarışına takılması sadece bir saniye sürüyor.

Penelope Roberts.

Cam pencerelerin yanındaki bar yüksekliğindeki yuvarlak masada iki kadınla birlikte oturuyor. Sadece diğer iki kadının Autumn'un bahsettiği kadınlar olduğunu varsayabilirim. Tessa ve Isla.

Sonbaharı geniş odaya kadar takip ediyorum ve Marjorie'nin odanın sağ köşesinde oturduğunu görüyorum.

"Juliet! Bu ne sürpriz canım," diyor biz yaklaşırken. "Yıldız oyuncularımızdan biriyle çıktığını bilmiyordum. Ryker ailemizden biri gibi, değil mi Phil?"

Etrafına baktığımda Marjorie Carlton'ın kızlarla birlikte odanın karşı tarafındaki koltukta oturduğu yerden bana baktığını görüyorum. Köşeye sıkışmış, aşağıdaki pistin harika manzarasını görüyordu.

Marjorie solunda oturan adama doğru bakar.

Hawkeyes kontratını öğrendiğimde hakkında yaptığım araştırma nedeniyle onu hemen Phil Carlton olarak tanıdım.

Röportajdan önce takımın internet sitesinde yaptığım araştırmadan da tanıdığım başka bir adamla konuşuyor.

Sam Roberts.

Takımın şu anki genel müdürü ve Hawkeyes'in yirmi yıl önce Stanley Cup'ı kazandığı son seferde takım kaptanı olan bir mezun oyuncu.

Phil kısa boylu, iri yapılı ve saçlarından geriye kalanları ağarmış bir adam. İnternette yaptığım araştırmaya göre yetmişli yaşlarında ve Sam oturuyor olmasına rağmen uzun boylu. Koyu renk saçları Hawkeyes şapkasının altına gizlenmiş ve kulaklarının etrafına hafifçe serpiştirilmiş.

Phil dikkatini bana çeviriyor ve gülümsüyor, "Evet öyle ve bu geceki evlenme teklifiyle büyük sükse yaptı," diyor. Hızla Autumn'a bakıyor. "Medyanın ilgisinden bir an önce faydalanmalıyız."

"Sosyal medyaya yüklemem için kameramana birkaç fotoğraf çektirdim bile. Şimdiden telefonuma Ryker'la özel bir röportaj yapmak isteyen haber kanalları yağıyor" diyor.

Sosyal medya mı?

Özel röportajlar mı?

Evet... bu iş kontrolden çıkıyor.

Ryker tüm bunların evlenme teklifi yüzünden olacağını biliyor muydu? Biliyor olmalı.

"Keşke bize daha önce söyleseydiniz. Başka kimsenin zamanını boşa harcamazdık," diyor Marjorie nazık bir gülümsemeyle.

"Özür dilerim... Ne?" diye sordum.

"Sen kaptanımızın nişanlısısın, yakında da eşi olacaksın. Biz burada kendi başımızın çaresine bakarız." Bana sırttan Autumn'a bakıyorum. "Bu noktada diğer adayları geri çevirmeden önce birkaç gün beklemek bir formalite, ancak pozisyonun senin olduğunu söylemeye gerek yok."

Öylece mi? Bu kadar kolay mıydı?

"Vay, umm... teşekkür ederim," diyorum ona, elini sıkmak için bir adım öne çıkarak.

Benimkine de elini uzatıyor ve kazanma şansımın olmadığını düşündüğüm bir anlaşma için el sıkıştığıma inanamıyorum.

Bunu bu yüzden yapıyorum. Bu sözleşmeyi almak ve para kazanmak için kardeşimi daha iyi bir bakıma sokmam gerekiyor. Yarın, hastaneme gittiğimde

Kardeşim haftalık yemeğimizi birlikte yiyecek, ona her şeyden sonra taşınacağını söyleyeceğim.

Değişim Jerrin için zor olabilir, ancak terapi havuzunu ve diğer tüm olanakları gördüğünde, buraya çabucak ısınacağını düşünüyorum.

Ryker, nişanlısı olursam sözleşmeyi alacağımı garanti edebileceğini söyledi ve yalan söylemiyordu. Neredeyse anında oldu. şimdi anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getirmem ve Ryker'ın yeşil kartını almasına yardımcı olmam her zamankinden daha önemli.

Yaban mersinli mimozasından bir yudum alarak, "Hukuk departmanından her şeyi hazırlamasını isteyeceğim ve sözleşmeyi bir iki gün içinde incelemeniz için size göndereceğiz," dedi.

"Bunun benim ve ailem için ne anlama geldiğini sana anlatamam bile. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," diyorum ona ve sonra ikisine de söylediğimi anladıklarından emin olmak için Autumn'a bakıyorum.

"Sana güvenimiz tam," diyor Marjorie. "şimdi git ve bu gece eğlen. Eminim bu gece iş hakkında sohbet etmektense Ryker'ı buzun dışında izlemeyi tercih edersin."

Sam koltuktan bana bakarak, "Nişanınız için tebrikler," diyor. "Ryker sağlam bir adam ve hayatını birlikte geçirmek için daha iyi bir adam seemezdin."

Sam bana bakarken ellerimin kenetlendiğini hissedebiliyorum.

Duyguları samimi görünüyor ama gözlerinde neredeyse bir pırıltı da var. Tüm bunların sahte olduğunu biliyor mu? Ryker vize sorunlarını takımda kimin bildiğini bana hiç söylemedi ama muhtemelen GM'sine güvenmesi mantıklı olurdu. Yine de kimin bu işin içinde olup olmadığını bilmek isterdim.

Bu gece yalnız kalabilir miyiz diye sormam gerekecek.

"Teşekkür ederim. Beni seçtiği için kendimi çok şanslı hissediyorum," diyorum ki bu yalan değil. Ryker beni seti.

Belki de çaresizlikten ve karşılığında bir şey istediğimden. Ama yine de, sekiz haneli geliri olan yakışıklı bir hokey oyuncusu. Karısını oynayacak birini bulmak onun için o kadar da zor olamaz.

Marjorie, "Yakında temasa geçeceğiz," diyerek beni daha fazla konuşmadan serbest bıraktı.

Tüm bu insanlar Ryker'ı uzun zamandır tanıdıkları için rahatladım ve eğer bana Ryker Haynes ile ilgili sorular sorarlarsa, Ryker ve benim birbirimizi hiç tanımadığımız ortaya çıkacak.

Başımı sallayıp ona gülümsüyorum, sonra Sam ve Phil'e de gülümsüyorum ve Autumn bizi çevirip pencerenin yanındaki dört kişilik bara doğru götürüyor. Üç kadın ve bir çocuk yaklaşmamızı bekliyor.

Pencereden dışarı baktığımda maçın başladığını ve tüm oyuncuların buzun dışına çıktığını görüyorum.

Masadaki kızlara doğru yürürken Autumn, "Juliet, Penelope'yi tanıyorsun," diyor.

"Merhaba Juliet! Ryker'la çıktığından haberim yoktu," diyerek oturduğu yerden kalkıp yanına geliyor. "Bu yüzüğü görmem gerek. Parıltısını buradan bile görebilirsin."

Penelope yanıma geldi ve yüzüğe bakmak için elimi tuttu. Diğer kızlar da "ow" ve "ah" diyor. Hepsi Ryker'la nişanlandığım için gerçekten mutlu görünüyor.

"Bunlar Isla ve Berkeley," diye tanıtıyor Autumn, masada oturan ve henüz tanışmadığım sarışını işaret ederek.

"Tanıştığımıza memnun oldum Juliet. Ben Kaenan Altman'ın kız arkadaşım. Grubumuza yeni bir kız katılacağı için çok heyecanlıyız."

İçten gülümsemesi ve yumuşak sesi ona tatlı bir hava katıyor.

Yeni bir üyeye sahip olduğu için Autumn'un beni alt katta yakalayıp yukarı çıkardığı zamanki kadar samimi görünüyor.

"Ve bu da Berkeley." Isla, vahşi koyu çikolata bukleleri olan küçük kızı tanıtıyor.

Isla en sevimli bebeği kucığında zıplatıyor.

"Berk grubun en kabadayısı," diye takılıyor Penelope.

"Merhaba Berkeley," diye karşılık veriyorum.

"Ve bu da Tessa," diye tanıtıyor Autumn masada oturan dört kadından sonuncusunu.

Tessa'nın koyu kahverengi saçları yüzünü çerçevelerken bana gülümsüyor ve elimi sıkmak için elini uzatıyor.

"Dünkü toplantıda herkesi etkilediğini duydum," diyor Tessa.

"Etkilemiş miyim?" Tartışmaya değer bir şey olduğuma biraz şaşırarak soruyorum.

"Sunumun harikaydı. Marjorie bayıldı," diye araya giriyor Penelope, Berkeley'e açık büfeden almış olması gereken bir kek uzatırken. "Gerçekten mi?" Sunumum hakkında kendime biraz daha fazla güvenerek soruyorum. Daha önce yapmıştım.

"Ekibe harika bir katkı sağlayacaksın ve Tessa'nın yardıma ihtiyaç duyacağımız bir medya etkinliği var, bu yüzden bir sonraki buluşma için plan yapmalıyız."

Gitmeden bir hafta önce," diyor Autumn. "Ne için ayrılmadan önce?" Ben soruyorum.

Penelope, "Ryker'ın her yıl düzenlediği yardım amaçlı hokey turnuvası için onunla birlikte Vancouver'a gideceğini düşündük," diyor.

Bir hayır etkinliği mi? Vancouver'da mı?

"Ah... doğru, tabii," diyorum, pek inandırıcı olmasa da.

"Sen gitmeden önce buluşmak için plan yaparız," diye başını sallıyor Tessa. "Ryker sayı yaptı!" diye bağırıyor biri yakınlarda.

Hepimiz Ryker'ın kalenin etrafında kaydığını görmek için tam zamanında dönüyoruz.

Pencereye doğru yürüyorum ve yemin ederim aynı anda kafasını kaldırıyor. Küçük bir el sallıyor ve kalbim yerinden fırlıyor.

"Ryker harika bir adam. Sonunda yuva kurmasına çok sevindim," diyor Autumn.

"Evet ve Amelia ile değil... o bir kaltaktı-" diye başlar Tessa.

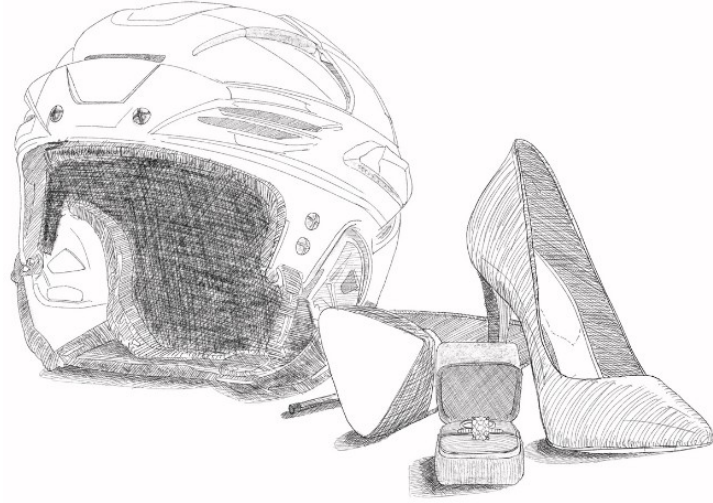
"Tessa!" Autumn diyor.

"Doğru ya. Üzgünüm Juliet," diyor Tessa.

Amelia mı?

Amelia kim?

CHAPTER NINE

Ryker

Buzdan çıkar çıkmaz ve medya için takım elbisemi giyer giymez telefonuma baktım... ki bu benim ilk hatamdı.

Annemin mesajını açıyorum çünkü ona haber vermediğim için biraz suçluluk duyuyorum ve o benim yayınladığım tüm maçları izliyor.

Mom

Mom

You're in so much trouble for not telling me!

Mom

When do I get to meet her?
Please tell me she's coming for the charity event.

Mom

She's gorgeous. Why do I know nothing about her?

Hemen bir mesaj atıyorum.

Going into media. Can't talk right now. She's coming with me to Vancouver. Love you.

Sonra, kız kardeşimin bazı yorumlar yapacağını bildiğim için kontrol ediyorum.

Harper

Harper

Amelia's old news, huh? You move quick.

Harper

You knocked her up, didn't you?

Harper

NASA just announced... they can see her ring from space.

Kız kardeşimin yanıt için bekleyebileceğine karar verdim.

Yarın telefonumu kontrol ettiğimde, birkaç tane daha ters, esprili yorum düşünmüş olacak. Bırakayım da önce kendini yorsun.

Cevapsız çağrıların ve mesajların sayısı gülünç ve eve dönene kadar hiçbirine geri dönecek zamanım yok.

Medyaya girerken kimse beni Juliet, düğün planlarımız ve ne zaman aile kurmayı düşündüğümüzle ilgili soru yağmuruna hazırlayamazdı. Sonunda Sam beni dışarı çekti çünkü medya mensupları soru sormak için kavgaya başlamışlardı. Tessa içeri girip bir sonraki oyuncuyu göndermeden önce onları yerlerine oturtmak zorunda kaldı.

Gözlerim 19 numaralı formasıyla Juliet'e takılıyor, bir kolunda pardösüsü, diğer elinde buketi asılı. Koridorda Autumn'la birlikte duruyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. Gitmemiştii, kalmıştı.

Autumn'a doğru yürüyorum ve Juliet'e göz kırpmıyor ve bize bir dakika vermek için ayrılıyor.

"Tebrikler Haynes. Bu kız tam bir kaleci," diyor Autumn, bizden uzaklaşarak. "Evet... öyle," diyorum, gözlerim Juliet'inkilere kilitlenmiş halde.

Başka kim bir yabancının kefaletini öder ki?

"Benim formam mı?" diye sordum. "Bunu ne zaman aldın?"

Arkasında adımın yazılı olduğunu görmek için etrafta dolaşıyorum. Formamı stadyumda görmeye alışkın olmalıydım ama bu sefer farklıydı.

"Penelope bir tane olup olmadığını sordu, ben de olmadığını söyledim. Koşup bana nişan hediyesi olarak bir tane aldı," diyor Juliet, ben onun yeni görünümünü alırken beni izliyor. "Bu gerçekten uyuyor."

Sırıtiyorum. "Evet, geçen sefer aldığın XXL ceketten daha iyi." Gerçi o bodycon elbisenin üzerine giydiğinde çok tatlı görünüyordu. "Üst kat nasıldı?" Etrafta bizi duyacak kadar yakın kimse yokken soruyorum.

"Sözleşmeyi aldım," diyor.

Marjorie'nin buzda evlenme teklif ettiğimi gördükten sonra ona iş teklif ettiğini duyunca rahatladım ama şaşırmadım.

"Sana söylemiştim. Carltonlar kendi içlerinden birini işe almayı sever."

"Şaka yapmıyormuşsun," diye gülümsüyor. "Ayakları yere basan biri gibi görünüyorlar. Yine de kendimi kötü hissediyorum çünkü herkes yuva kurduğun için mutlu görünüyor. Ne diyeceğimi bilemedim."

Takıma ve Seattle'daki aileme yalan söylemek iyi hissettirmiyor ama bunu takımı bir arada tutmak için yapıyorum ki Hawkeyes'e bu sezon sonunda bir Stanley Kupası zaferi getirebilelim. Bu benim ilk tercihim değil ama bu durumda araçların amaçları haklı çıkardığını düşünüyorum.

"Görünüşe göre bir profesyonel gibi halletmişsin. Hadi bara gidelim, halletmemiz gereken çok şey var," diyorum ve sonra elimi sırtına koyarak onu çıkışa doğru yönlendiriyorum.

Çıkışa doğru yürümeden önce ceketini alıp giymesine yardım ediyorum. Bu gece havanın otoparkta ilk karşılaştığımız zamanki kadar soğuk olmaması gerekiyordu ama The Commons bu kadar yakınken ve Oakley sadece birkaç blok ötedeysen, genellikle stadyuma arabayla gitmiyorum.

Oakley's'e girdiğimizde Juliet ve ben içerideki herkes tarafından hemen tebrik edildik.

Galibiyeti takım arkadaşlarımla kutlamak istiyorum ama Juliet'le konuşmamız gerek.

"Bira sever misin?" Binanın arka tarafındaki bara doğru ilerlerken yüksek sesli bar müziği eşliğinde soruyorum.

"Evet, her şey yolunda."

Kalın kesimli lake ahşap üst kısma sıkışıyorum ve iki bira sipariş ediyorum.

Oakley bardakta iki fiç i birayı bana uzatıyor ve ben de tavana doğru başımı sallıyorum.

Oakley'nin barın tepesinde, ben dahil birkaç kişi dışında kimsenin bilmediği bir çatı terası var. Sık sık yanımda kimseyi götürmesem de ara sıra oraya çıkmama izin veriyor.

Bardaki en sessiz yer orası ve kimse bizi orada rahatsız edemez ya da duyamaz.

"Hepsi senin ve tebrikler. Evlenme teklifini televizyonda gördüm," diyor.

Teşekkürler... Şansım yaver gitti," diyorum çünkü Juliet'in bu gece ortaya çıkması altı haneli bir piyangoda kazanan numaraları tutturmak kadar olasılık dış ı geliyor.

Barın üstündeki iki birayı alıp Juliet'e dönüyorum.

Biri gözüne çarpıyor ve ona gülümseyip el sallıyor.

Tessa, Autumn ve Penelope'yi bir barın tepesinde el sallarken bulmak için onun göz çizgisini takip ediyorum.

Juliet'in kızlarla arkadaş olmasından mutlu olsam da, sırrımızı öğrenecek biri varsa onun da bu üç kişi olduğunu çok iyi biliyorum.

"Hadi, beni takip et," diyorum, iki birayla birlikte ona dönerek.

Dik merdivenlerden çıkıyoruz, Juliet ayağı takılırsa diye önümde. Tıpkı otoparkta olduğu gibi, yanlış bir adım atma ihtimaline karşı onu dikkatle izliyorum.

"Burada ne var?" diye soruyor, sesinde merak ve beklenti karışımı bir ton var.

"Mahremiyet ve iyi bir manzara."

Son basamağa kadar çıkıyor ve sonra çatı kapısından içeri giriyor, gece gökyüzü mekânı aydınlatıyor.

Her zamankinden daha sıcak bir gece ve dolunay Juliet'in yüzüne ışıltı saçıyor. Kıyafet giymediği birkaç yerden görünen az miktardaki bronzlaşmış teni kadife gibi görünüyor.

Rüzgar hızlanıyor ve onun tarçınlı vanilya kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

Beklemediği Seattle silüetinin manzarasını gördüğünde bana gülümsüyor ve menekşe mavisi gözleri bana parıltıyor.

"Buranın yukarıda olduğunu asla tahmin edemezdim," diyor, hala kalçalarının hemen yanından çıkan binanın çıkıntısına doğru ilerliyor.

"Oakley'nin zaman zaman kullanmama izin verdiği gizli bir nokta."

Juliet buketi çıkıntının üzerine bırakıyor ve ben de elimdeki diğer birayı ona uzatıyorum.

"Bir kadını buraya getirmek için mi? Burası 'senin yerin' mi?" diye soruyor ve sanki beni yakalamış gibi gözlerinde bir parıltıyla bana bakıyor.

"Buraya kadın getirmiyorum," diyorum ona dürüstçe. "Yanınızdaki terasa tek bir kişi bile getirmedim."

Cevabıma şaşırmış gibi "Gerçekten mi?" diye soruyor.

"Buraya genellikle sadece yalnız kalmak istediğimde gelirim. Yanımda birini getirmek amacımı boşa çıkarır."

"Oh," diyor, bardağına bakıp kendi kendine gülümseyerek. "Kendimi özel hissetmeli miyim?"

Kardeşine daha iyi bir yaşam sağlamak için harcayabileceği her doları harcayabilmek amacıyla ülkede kalmasına yardımcı olmak için bir yabancıyla evlenmeyi kabul eden kadına bakıyorum.

"Sen özelsin Juliet," diyorum ona, bir elimde biramı tutarken diğer elimi kotumun ön cebine sokuyorum.

Gözlerini kadehten ayırıp bana bakıyor. Gözleri benimkilerde samimiyet arıyor.

Onu hazırlıksız yakaladım.

Bu cevabı beklemiyordu, ben de beklemiyordum. Ama doğru. Başka kim bir başkası için kendinden bu kadar çok şey sunabilir ki?

Sessizlik arttığında, şimdi buzları kırmanın ve hızlı ateş yoluyla birbirimiz hakkında bilgi edinmeye başlamanın zamanı olduğunu anlıyorum.

"Yarın göçmenlik memuruyla bir toplantımız var. Kısa sürede öğrenebileceğimiz kadar çok şey öğrenmek için belki bir oyun oynayabiliriz diye düşündüm" diye öneride bulundum.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye soruyor, burnu bu fikirden hoşlanmamış gibi kırışıyor.

En azından ara sıra düşüncelerini okumayı kolaylaştırıyor.

"Hayır. Ben daha çok yirmi bir soru gibi düşünüyordum ama orijinal kurallar yerine, sırayla ikimizin de cevaplamaı gereken bir soru soruyoruz."

Bir an düşünüyor ve sonra kabul ediyor. "Tamam, önce sen başla," diyor.

"Anlaşmamızla ilgili seni en çok endişelendiren şeyi söyle."

Onun endişelerini gidermek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum ki aramızdaki işler mümkün olduğunca sorunsuz ilerleyebilsin. Göçmenlik görüşmesinde ya da evlendiğimizde mahkemede korkmasını istemiyorum.

"ABD hükümeti bu evliliğin sahte olduğunu öğrenirse, cezai suçlamalarla karşı karşıya kalacağım," diyor telefonunu çıkarıp internette aldığı bir ekran görüntüsünü açarak. "Suç duyurusu, para cezası ve beş yıla kadar hapis cezası."

Tamam... belki de sorulacak en iyi ilk soru bu değildi. Oldukça sönük bir hal aldı ve kabul ediyorum, cezalara kıyasla onunki benimkinden daha ağır.

Ama bunun sahte olduğunu kanıtlamaları gerekecek ve eğer o ve ben bu işe biraz farklı yaklaşırsak, belki de bunun sahte bir evlilik olması gerekmez.

"Bu evliliğin sahte olması gerektiğini kim söyledi? Sahte olduğuna inanırsak sahte olur, değil mi?"

"Öyle değil mi? Biz aşık değiliz."

Sorusunu düşünmek için bir saniyeliğine ışıktandırılmış ufuk çizgisine bakıyorum.

"Bir evliliğin gerçek olması için aşkın var olması gerekir mi? Annem bir keresinde bana başarılı bir evliliğin, eşinizle eşit derecede uyumlu olduğunuzda gerçekleştiğini söylemişti. İkiniz de karşınızdaki kişi için kendiniz için istediğinizden daha fazlasını istediğinizde. Birini hayallerine ulaşması için yükselttiğinizde, o da sizin için aynı şeyi yapar. Bizim yaptığımız da bu değil mi?" Ben de öyle diyorum.

Beni izlediğini görmek için ona bakıyorum.

Telefonunu pervaza bırakıyor ve bardağını mükemmel boyalı dudaklarına götürüp kehribar rengi sıvıdan bir yudum alıyor.

"Başarılı bir evlilik böyle mi olur? Bunu bilemem. Uzun süren bir evlilik için referans noktam yok," diyor gözlerinde biraz hüzünle.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, ailesinin evliliği hakkında konuşmaya başlamak benim için pek de iyi olmayabilir. Onun hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyorum ama bu iyi bir zamanlama olmayabilir.

"Ailem otuz küsur yıl boyunca mutluydu. Bence bir şeyleri doğru yapmışlar," diyorum ona.

Ailemi ve birkaç yıl önce babamı nasıl kaybettiğimizi düşündüğümde, bunun annem için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum.

Hawkeyes ile sözleşmem dört yıl içinde bitecek ve sonra serbest oyuncu olacağım. Belki de eve dönme vakti gelmiştir.

"Tamam, cevap verme sırası sende. Bu düzenlemeyle ilgili en büyük endişeniz nedir?" diye soruyor.

"Yarın bizi reddedecekler ve vizem sona erecek. Sonra bir şekilde takımıma onları yüzüstü bıraktığımı ve şampiyonadan önce yerime birini bulmaları gerektiğini söylemek zorunda kalacağım. Ya da bunu başarırsak ve göçmenlik bürosu bizi daha sonra öğrenirse, sınır dışı edilme ve gelecekte vize almaya uygun olmama durumuyla karşı karşıya kalacağım."

"Bir şeylerin ters gideceğini düşünüyor musun?"

"Hayır. Bence bu evliliğin gerçek olduğu konusunda hemfikir olduğumuz sürece kanıtlayabilecekleri hiçbir şey yok."

Bu anlaşmanın dinamiğini tamamen değiştirir, ancak sahtekarlığı denklemden çıkarmanın ve ona güvence vermenin tek yolu budur.

"Pekâlâ, sıra sende. Sor bakalım," diyorum.

"Kanada'dan mı geliyorsun? Sorarlarsa diye geçmişini bilmem gerektiğini düşünüyorum."

"Ne bilmek istiyorsun?"

Bardağı dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum ve bardağımın kenarından onu izliyorum.

"Peki ya nerede büyüdün? Kaç kardeşin var? Göçmenlik bürosu memurunun peşimize düşmesi ihtimaline karşı Ryker ıvır zıvırı olarak gösterebileceğim evcil bir muhabbet kuşun var mıydı? Bu tür şeyler."

Sorusu beni eğlendirdi ve onun bu yönünü seviyorum... yarın uğraşmamız gereken çok ciddi bir şey hakkında şaka yapıyor.

"Hile yapıyorsun. Bu birden fazla soruydu," diyorum biramı binanın çıkıntısına bırakırken.

"Senden sonra ben de aynı soruya cevap vereceğim. Ama benim muhabbet kuşum yoktu.

Ama ben çocukken Bruno adında bir Boston Terrierimiz vardı."

"Bir köpek insanı mı? Bu bana senin hakkında çok şey anlatıyor," diyorum, her ne kadar saçmalıyor olsam da.

Bir köpek insanı, bir kedi insanı ya da minyatür midilliler alıp evlerinde yaşatan insanlar arasındaki farkı size söyleyemem. Bana göre insanlar sadece insandır.

Birasından bir yudum alıyor ve bana bakarak cevabımı beklediğini belli ediyor.

"Bir bakalım... Vancouver'ın dışında bir kasabada büyüdüm. İki ağabeyim var, Camden ve Everett, bir de küçük erkek ve kız kardeşim... Austin ve Harper-"

"Ne kadar büyük bir aile. Aileniz beş kişiyle çok meşgul olmalı," diyor.

"Öyleydiler ama bunu sevdiler. Uzun bir hokey oyuncusu ailesinden geliyorum. Büyükbabam üç kez Stanley Cup şampiyonu oldu ve babam da hayatımın büyük bölümünde Kanada'nın en prestijli üniversite hokey takımlarından birinde koçluk yaptı. Daha sonra kariyerinin sonunda Vancouver Vikings NHL takımında koçluk yaptı. Beşimiz ve babamla birlikte tam bir takımımız vardı, bu yüzden şehir liglerinde oynar ve onlarla birlikte buzu silerdik."

"Küçük kız kardeşin de mi oynadı?"

Juliet henüz kız kardeşimle tanışmadı ama tanıştığında hiç şaşırmayacak.

"Harper'ın boyu iki metre ve bacağı muhtemelen ama onu hafife alırsanız bir çingiraklı yılan kadar acımasız olabilir."

Juliet güler. "Kardeşlerinin hepsi senin kadar büyükse şaşılacak bir şey yok. Vahşi doğada en güçlü olan hayatta kalır."

Kız kardeşimi ve dört ağabeyi ile büyümenin onun için nasıl bir şey olduğunu düşünüyorum.

"Sanırım bu konuda haklısın."

Haklı. Muhtemelen erkeklerle dolu bir evde büyüyen bir kızın başına gelen budur.

"Annem akçaağaç şurubundan daha tatlıdır ve bizi asla kontrol edemezdi... Bizi kontrol altında tutmakta yeterince zorlanıyordu. Babam da çılgın sirkimizin elebaşısıydı."

"Kulağa harika bir çocukluk geçirmişsin gibi geliyor," diyor. "Öyleydi."

"Annenle baban hâlâ evli mi? Otuz yıldır evli olduklarını söylemiştiniz."

Bu konuyu şimdi açmak istemedim ama o haklı. Her şeyi biliyor olmalı.

Arkama uzanıp enseme ovuyorum. Bu konuşmayı yapmak hiç kolay olmayacak gibi görünüyor. "Babam birkaç yıl önce vefat etti."

"Aman Tanrım," Juliet öne çıkıp sol elini diğer pazuma koyuyor ve onun dokunuşunu hissetmek hoşuma gidiyor. Hiçbir nedeni olmamasına rağmen tuhaf bir şekilde tanıdık geliyor. "Bilmiyordum. Çok özür dilerim."

"Teşekkürler," diyorum çünkü böyle bir konuşmada başka ne söylenebilir ki? "Bir anda ortaya çıktı. Takımla birlikteyken Vikinglerin ağırlık odasında kalp krizi geçirdi."

Elim ensemden kurtuluyor ve yanıma düşüyor. Juliet sol elini diğer pazumun üzerine koyuyor ve yaklaşıyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece dinliyor.

Babamın vefatından ve onu bir yıldan uzun süredir görmediğimden bahsetmeyi sevmiyorum çünkü Hawkeyes ve Vikings'in birbirlerine karşı oynadıkları tek maç dışında programlarımız hiç uyuşmuyor gibiydi.

Babamdan bahsederken, onu daha fazla göremediğim için duyduğum suçluluk duygusu, hatta önceki yıllar da dahil olmak üzere, her zaman içime yerleşiyor. Çok şey kaçırdım ve şimdi o yılları geri alamıyorum.

Bu yüzden sezon sonunu Vancouver'da geçiriyorum. Kız kardeşimle vakit geçirmeyi ya da kardeşimin çocuklarının büyümesini izlemeyi kaçırmak istemiyorum.

"Her neyse, sevgi dolu bir ailede büyüdüm, bir hokey hanedanından geldim, liseden seçildim ve NHL'de oynamak için ABD'ye taşındım. Hayvanlardan bahsetmeye bile gerek yok. Yaptığımız çılgınca hareketlerle hayatta kalmaya çalışmamız yeterliydi sanırım." Kıkırdıyorum.

Ayrıca oynadığımız hokey takımları için bir hayvana düzgün bir şekilde bakamayacak kadar çok seyahat ettik.

"Kulağa iyi bir çocukluk geçirmişsin gibi geliyor," diyor. "Geçirmişim. Şimdi sıra sende. Dinleyelim bakalım."

Çıkıntıya yaslanıp ona bakıyorum.

İçini çekti ama bana bir şey söylemeden gitmeyecekti. Bu kadın ilgimi çekiyor ve onun aile dinamiği ve erkek kardeşi hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyor.

"Bildiğiniz gibi benim bir erkek kardeşim var, Jerrin. Annem ve babam genç yaşta evlenip çocuk sahibi oldular. Mutlu görünüyordlardı ama sonra babam iş sırasında yaralandı ve ondan sonra bir daha asla eskisi gibi olmadı."

"İş sırasında yaralandı mı? Ne yaptı?"

Bir an duraksıyor ve başparmağını bardağın kenarındaki kırmızı rujunun üzerinde gezdirerek fincanına uzanıyor.

"Uh... Portland Pirates için oynadı." Dur bakalım.

Babası profesyonel bir beyzbol oyuncusu muydu?

Sonra adı nihayet aklıma geldi ve o menekşe gözler... Tanıdık geldiğini biliyordum. Babasında da var.

"Philippe Di Costa senin baban mı? Portland'da oynayan kısa topçu mu?" Ben sordum.

O bir efsane. Ya da en azından oynadığı dönem için. Sahada başına gelenler utanç verici. Hiçbir büyük oyuncu kariyerinin bu kadar erken döneminde ölmemeli.

"İşte bu," diyor gözlerini topuklarına indirerek.

"Büyürken kardeşim Camden'ın idolüydü. Profesyonel beyzbol oynamak istiyordu ama hokey ailemizde var ve babam onu buza itti. Geçirdiği kaza için üzgünüm," diyorum ona, canlı yayında Di Costa'nın diz kapağına aldığı ve kariyerini zamanından önce sonlandıran darbeyi hatırlayarak.

"Kardeşinin idolü olmasına sevindim... ama benim değil," diyor, gözlerini tekrar ufuk çizgisine dikerek.

Şimdi babasının kardeşinin masraflarına yardım etmek için yanında olmadığını söylediğini hatırlıyorum. Philippe Di Costa'nın ailesini terk ettiğini kastettiğini fark etmemiştim.

"Onu en son ne zaman gördün?" diye sordum.

Bir şeyi bu kadar derinlemesine araştırmak için doğru zaman gibi gelmiyor ama bir daha ne zaman böyle açılacağından emin değilim.

"Annemin onu evden kovduğu gece. Ben altı, Jerrin ise dört buçuk yaşındaydı. Babam bizi Seattle'a taşıdı çünkü orada babama yardım edebileceğini düşünen bir spor fizyoterapisti vardı ama dizleri bir daha asla düzgün çalışmadı. Zamanla babam eve alkol ve parfüm kokarak gelmeye başladı ve annemin canına tak etti. Ona gitmesini söyledi ve onu bir daha hiç görmedim," diyor kollarını göğsünde kavuşturarak. "İlk birkaç yıl doğum günlerimizde ve Noel'de arar, Kaliforniya'dan hediyelerle bizi görmeye geleceğine söz verirdi... ama sonra hiç gelmezdi."

"Kahretsin, özür dilerim Juliet. Geçmişini bilseydim bu konuyu açmazdım."

Geçmişim acı dolu olsa da, babamla ilgili anılarım güzel anılar. Juliet'in aramayan bir babası olmasından nefret ediyorum.

Babam spor takıntılı ve biz çocuklardan çok şey bekleyen bir işkolikti, ancak ona ihtiyacımız olduğunda her zaman yanımızdaydı. Babamla bir ilişkim olmasaydı nasıl olurdu hayal bile edemiyorum. "Sorun değil ve bunu soranın ben olduğumu biliyorum. Bu yüzden annem bu fikir. Profesyonel bir sporcuyla çıkmamı istemiyor."

Az önce verdiği bilgi beni hazırlıksız yakaladı. Çoğu annenin, kızlarının ona bakacak kadar büyük bir banka hesabı olan bir adamla çıktığını bilmekten mutluluk duyacağını düşünürdüm.

"B e k l e ... annen profesyonel bir sporcuyla çıkmanı istemiyor mu? Profesyonel oyuncularla ne alıp veremediği var?"

"Biriyle evliydi ve sonu iyi bitmedi. Ama hiçbir şey söylememeliydim. Bu anlaşma seninle benim aramda ve annemin tercihleri hakkındaki bu konuşma konunun dışına çıkıyor. Yarın için ne hazırlamamız gerektiğini konuşabilir miyiz?"

Annesiyle ilgili bu konuda onu daha fazla sıkıştırmak istesem de, o haklı.

"Evet, tabii. Şimdi ne konuşacağız?" Ben soruyorum.

"Birlikte yaşamamız gerektiğini mi söyledin? Eşyalarımı ne zaman taşımamı istiyorsun?"

"Yarın Göçmenlik Bürosu ile görüştükten sonra istediğin her şeyi getirebileceğini düşündüm. İstersen daireni tutabilirsin ya da ondan kurtulup para biriktirebilirsin. Her ikisi de olur ama önümüzdeki iki yıl boyunca çatı katında yaşamanız gerekecek. Eğer birlikte yaşamazsak, bu onlara soru sormaları için bir neden verir."

Başını salladı. "Toplantıdan önce birkaç çanta hazırlayacağım ve toplantıdan sonra taşınabilirim."

"Başka neleri ele almalıyız?"

Dudakları bir an için büzülür ve sonra konuşur.

"Bunun açık bir evlilik olduğunu varsaymakta haklı mıyım?" diye soruyor, sesinde hiç tereddüt yok.

Boğazımı temizliyorum ve biramı çıkıntıdan alıp bir yudum alıyorum.

Bu, gündeme geleceğini bildiğim bir konuydu ve bunun için bulabileceğim en iyi açılış bu.

"Seninle bu konu hakkında konuşmak istiyordum. Çok şey istediğimin farkındayım ama kamuya mal olmuş biri olarak bunu yapmak zorundayım." Biramı çıkıntının üzerine bıraktım. "Magazin basını sürekli haber peşinde koşarken ve biz de göçmenlik bürosunu bunun gerçek olduğuna inandırmaya çalışırken, senin başka bir adamla yemek yerken yakalanman ya da benim barda bir kadınla yakalanmam ilişkimizi kötü etkileyebilir. Göçmenlik bürosunun talebimizi reddetmesi için gerekçe olabilir."

"O zaman ne yapmamız gerekiyor? Gizlice mi dolaşacağız?" diye soruyor.

Gizlice dolaşmak onun için işe yarayabilir, ancak bir NHL oyuncusunun yeşil kart almak için evlendiği kadınla açık bir evlilik yaptığına dair bir hikaye magazin gazetelerinde yer aldığı anda, işim bitecek.

"Hayır. Ben daha çok yeşil kartım onaylanana ve boşanma belgelerini imzalayana kadar kimseyle çıkmamayı kabul ettiğimizi düşünüyordum."

Gözleri açılıyor ve aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. "İkimizin de başka insanlarla çıkmaktan kaçınmamızı mı istiyorsun?"

"Evet," diyorum basitçe.

İstediğim şeyin çok fazla olduğunu biliyorum.

Ondan benim için hayatını iki yılığına askıya almasını istiyorum, ancak ikimiz de bu evliliğin bir sözleşme anlaşması gibi görünmesini göze alamayız.

"İki yıl boyunca seks yok mu?" diye soruyor, tek bir kaşı kalkarak.

"Deplasman maçlarınızda pak tavşanlarından kaçınacak mısınız?"

Sanırım erkeklerin onlara ne dediğini öğrenmiş. Hızlı bir internet araştırması muhtemelen ona hokey oyuncuları hakkında bilmemesini dilediğim şeylerin bir listesini vermiştir.

Ama sanki barda anlamsız takılmalar olmadan hayatta kalabileceğime inanamıyormuş gibi söylüyor.

Tek gecelik ilişkilerin iyi bir fikir gibi görüldüğü o acemilik yılları artık geride kaldı.

Bir adım daha yaklaşıyorum ve yanında asılı duran sol eline uzanıyorum. Elini kendime doğru çekiyorum ve başparmağımı üç karatlık yastık kesim pırlantanın kenarlarında gezdiriyorum.

"Seks yapamayacağınızı söylemedim," diyorum ona, gözlerimi yüzükten ayırıp onunkilere kilitleyerek. "Ne zaman isterse karımın ihtiyaçlarını karşılamaktan mutluluk duyarım."

Çatıda hava karanlık ama göz kapaklarının kapandığını ve menekşe gözlerinin teklifimle büyüdüğünü gördüğüme yemin edebilirim.

Seks işleri zorlaştırabilir, anlıyorum ama ondan iki yıllığına hayatından vazgeçmesini istiyorum. En azından vazgeçmesi gereken bir şeyin daha az olmasını sağlayabilirim.

Karıma hizmet etmenin zor olacağından değil. Hiçbir şey gerçeğin ötesinde olamaz.

Juliet çok güzel, buna itirazım yok ama ilk hamleyi ben yapmayacağım. Topu onun sahasına attım. Geri vermek isterse ona kalmış. Aksi takdirde, oda arkadaşı olarak yaşayacağız. Ve bu muhtemelen yapabileceğimiz en akıllıca seçim, çünkü son kullanma tarihimiz var.

"Ne kadar cömertsiniz," diyor birasından bir yudum alarak. Juliet'in telefonu çıkıntıda çalışıyor.

Ekranda anne yazıyor. Ama sonra beklenmedik bir şey fark ediyorum. Juliet'in arka planı olarak üç yıl önceki iç çamaşırı çekimim.

Elini uzatıp telefonunu sessize alıyor ve birasından bir yudum daha almadan önce sinirli bir şekilde iç çekiyor. Gözlerini şehir merkezine doğru dikeyyor.

Ekranı görebildiğimi bilmiyor mu? Yoksa umurunda değil mi?

"Bu adil görünmüyor. Benim sizden bir tane bile yok," diyorum. "Neden bahsediyorsun sen?" diye soruyor bana dönerek.

Annesinin görmezden geldiği aramadan dolayı hâlâ aydınlık olan telefonuna doğru başımı sallıyorum.

Gözleri telefonuna kayar kaymaz aynı görüntüyle karşılaşıyor, çenesi düşüyor ve yüzünü saf bir panik ifadesi kaplıyor.

"Aman Tanrım! Bunu ben yapmadım - değiştirmek istemiştım - en iyi arkadaşım... o,"

Juliet telefonuna dalıyor, parmakları birbirine dolanarak ekranı olabildiğince hızlı bir şekilde hazırda bekletiyor.

"O fotoğraf benim iyi tarafımdan çekilmemiş. İstersen daha iyi bir tane var," diye takılıyorum.

Bir eliyle telefonunu tutarken diğeri eliyle gözlerini kapatıyor.

Utaniyor ama utanmamalı.

Arkadaşının yaptığını söyledi, belki de doğrudur ama yine de telefonunda olması hoşuma gitti.

"Çok utanıyorum ve kendimi bu binanın çıkıntısından aşağı atasım geliyor" diyor, eli hala gözlerini kapatırken.

Elini tuttum ve yüzünden çektim.

"Lütfen bunu yapma. Buraya yalnız geldik ve bir tanık olmadan, birisi hayat sigortası poliçesi için seni zorladığımı düşünebilir," diyerek ortamı yumuşatmaya çalışıyorum.

Küçük bir kıs kıs gülüyor ve bana bakıyor.

"Ayrıca, utanmana gerek yok, ben senin nişanlım. Bakabilirsin... ve dokunabilirsin," diyorum.

Bir kakhaha atmasını ya da kıkırdamasını umarak elini karın kaslarımın üzerine koyması için yönlendiriyorum.

Elini hemen geri çekiyor ve gözlerini deviriyor ama karşı koymaya çalıştığını bilsem de dudaklarında oluşan sırtmaya engel olamıyorum.

"Sahte nişanlı, hatırladın mı?"

Omuzlarımı silkiyorum ve birama uzanıp kalanını bitiriyorum.

Altımızda, birkaç kişinin bardan çıktığını duyuyorum. Kapanış saati yaklaşıyor ve hava sıcaklığı düşmeye başlıyor.

"Seni eve götürmeliyim. Geç oldu ve yarın göçmenlik bürosuyla görüşmemiz var."

Juliet elindeki telefona bakar ve saati kontrol eder.

"Oh... Sabahın birini geçtiğini fark etmemiştim. Evet, eve gidip yarından önce biraz dinlensem iyi olacak."

Başımı sallıyorum, buluşmamızdan önce onu biraz daha yakından tanımak için daha fazla zaman harcamak isterdim, ama bunu yapmamız gerekecek.

"Gel hadi. Seni ben götürürüm."

"Emin misin? Arabayla gidebilirim," diyerek elimdeki biraya bakmayı teklif ediyor.

Bu gece içtiğim tek içki. Kafam iyi değil, yakın bile değil.

"Sadece bir bira içtim. Oakley's apartmandan çok uzakta değil. Yürüyerek gidip arabamı alabiliriz."

"Gerçekten Ryker. Ben sadece taksiye binerim. Bu zahmete girmene gerek yok."

Eğer çoktan taşınmış olsaydı, birkaç blok ötedeki The Commons'a kadar yürüyebilirdik.

"Görünüşe göre yolun sadece iki dakika aşağısında bir asansör var. Uzun süre beklemenize gerek kalmayacak," diyor.

"Beklemenin sakıncası yok," diye onu temin ettim. Ve umurumda da değil.

O çiçeklerini alıyor, ben de boş bardaklarımızı.

Barın en alt katına inmek için merdivenlerden aşağı doğru yürüyoruz. Erkeklerin yarısı çoktan gitmiş ve barda sadece birkaç kişi kalmış.

Boş bardakları barın sonuna bırakıyorum.

"İyi geceler. Buradan gidiyoruz." Mekânın içinden geçip çıkışa doğru yürürken barın üstünü silen Oakley'e sesleniyorum.

Juliet önümdeki kapıdan içeri girmeden hemen önce barda kalanlardan birkaçı vedalaşıyor.

Bardan çıkar çıkmaz Şubat gecesinin havası yüzüme çarpıyor. "Seni eve götürmemi istemediğine emin misin?" diye sordum.

Sabahın birinde bir araçta olması fikri hoşuma gitmiyor.

"Bir blok ötede olduğunu söylüyor. Bana bir şey olmaz. Buradan sadece yirmi dakika uzakta yaşıyorum."

Elimi cebimin arkasına sokuyorum. Ona vereceğim son bir şey var.

"Al," diyorum ve içinde onun adına düzenlenmiş bir çek bulunan zarfı uzatıyorum. "Kardeşinin kira kontratının peşinatı."

Elime uzanmadan önce bir süre elimdeki zarfa bakıyor.

"Bunu bana şimdi mi veriyorsun? Birkaç gün daha ihtiyacım yok ve bunun işe yarayacağından emin olmak için bir görüşme bile yapmadık."

"Biliyorum ama sözleşmenin son tarihi konusunda endişelisin ve bana şartlarını mesaj attığın gün çeki yazdım. Kardeşinin sözleşmesi imzalanır ve ödemesi yapılırsa yarınki toplantımızda daha rahat olacağını biliyorum."

"Ryker... Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Şimdi elinde tuttuğu, cebime sığması için katladığım yerden ortası kırışmış beyaz zarfa bakıyor.

"Yarın görüşeceğimizi söyle."

Araç yanaşıyor ama kadın onu fark etmiyor, hâlâ başparmağını ona verdiğim beyaz zarfın üzerinde gezdiriyor.

"Teşekkür ederim," diyor ve evet dedikten sonra oyunda yaptığı gibi kollarını boynuma doluyor ve yüzüğümü parmağına takıyorum.

Geri çekilip bana bakıyor, elleri hâlâ ensemde.

Evlenme teklifimdeki deja vu beni vuruyor ve eğilip o öpücüğü tekrar denemeyi düşünüyorum - bu sefer binlerce tanık alkışlamadan. Ama bu durum hassas ve eğer onun rahatsız olacağı bir hamle yaparsam, bu bana bir nişanlıya mal olabilir.

Şansa bırakmamak daha iyi.

Ona önümüzdeki iki yıl boyunca ihtiyaçlarını karşılamak için müsait olduğumu söyleyerek topu onun sahasına attım. Eğer bir şeyler olmasını istiyorsa, ilk hamleyi o yapmalı.

Eğer bir hamle yapmazsa, temiz bir evlilik ve boşanma muhtemelen herkese daha uygun olacaktır.

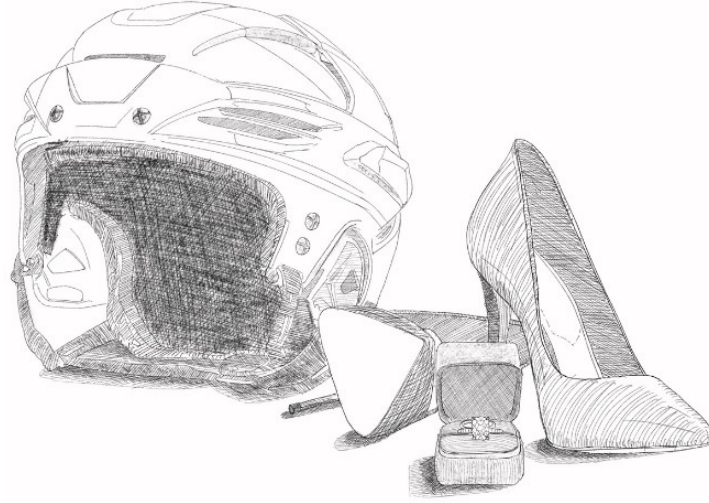
Arabaya bindi ve ben de kapıyı kapattım.

El sallıyor ve araba kaldırımından çekilirken ben de el sallıyorum.

Bana babası hakkında anlattıklarını ve Juliet'in bir sporcuyla çıkmasının annesinin hoşuna gitmeyeceğini tekrar tekrar düşünürken The Commons'a geri dönüyorum.

Annesi biriyle evlenmesi hakkında ne düşünüyor merak ediyorum.

CHAPTER TEN

Juliet

Evimin kapısına vuran gürültülü yumruk sesleri beni derin uykumdan uyandırdı.

Tanrım... eğer annem buraya gelip bana bağırsa, bütün katı uyandıracak.

Dairemin kapısına ikinci kez yüksek sesle vurulduğunda hemen ayağa kalkıyorum.

"Geliyorum!" Shawnie'nin bana birkaç Noel önce aldığı tüylü pembe bornozu kaptığım gibi bağıyorum.

Sanırım bu bir şakaydı çünkü ona sarıldığımda kurabiye canavarının sakız versiyonuna benziyorum, ama şaka yapıyor. Çok rahat.

Kapıya doğru yürüdüm ve gözetleme deliğinden baktım... Bu Shawnie'ydi. Tanrıya şükür... ve kahveyle.

Annem olmadığı için şükrederek nefes alıyorum ve dairemin kapısındaki iki sürgüyü açmaya başlıyorum. Shawnie'yi içeri almak için kapıyı çekip açtım.

"Sen benim kurtarıcımsın! Ver şunu bana," diyorum, buzlu sıvı cennetiyle dolu şeffaf plastik kahve fincanına uzanarak.

"Bir dakika bekle küçük hanım. Bana bir hikaye borçlusun," diyor.

"Şaka mı yapıyorsun, o kahve karşılığında istesen sana bir böbreğimi verirdim," diyorum dürüstçe.

"Al," diyor, daireme doğru bir adım atıyor ve bana buzlu içeceği uzatıyor.

"Böyle yalvarırken çok acınası görünüyorsun. Ama şu anda senin için üzülmeyi reddediyorum. Dünya gezegenindeki en ateşli nişanlıya sahip oldun."

Dudaklarımı pipetimin etrafına sarmadan ve vanilya kremalı kahveden uzun bir nefes çekmeden hemen önce sırtıyorum.

Ryker çekici, bunu kabul ediyorum. Elimi karın kaslarına doğru çektiği anda vücudumun tepki verdiğini inkâr edemem. Ama asıl mesele o gülümsemesi ve dün gece tanıştığım herkesin onu sevmesi. Bunu tribünlerdeki kalabalığın onun için tezahürat yapmasından ve o etrafta olmadığı halde herkesin onun hakkında konuşmasından anlayabilirsiniz.

Ondan hoşlanmak çok kolay, bu da beni endişelendiriyor. Aramızdaki mesafeyi koruduğum ve bunun bir iş anlaşması olduğunu hatırladığım sürece her şey yolunda gidecek.

"Her şeyi bilmem gerek. Evlenme teklif edeceğini biliyor muydun?" diye sorar.

Kapıyı arkasından kapatıyorum ve küçük oturma odama gidip kanepeye oturuyorum. Bu işten istediği her şeyi elde edene kadar burada kalacak.

"Hayır. Sana söyledim, daha konuşmamıştık bile. Cevabımın ne olacağını bilmiyordu. Tek bildiği hayır diyebilirdim."

"Size söylemek zorundayım. Bir izleyicinin bakış açısından... teklifi hiç de sahte görünmüyordu."

Böyle şeyler söyleme.

"Shawnie... evdeki televizyon ekranından nasıl görüldüğü önemli değil, hepsi sahte. Bu gerçek değil," de ona.

Sonra dün gece ne dediğini hatırladım. Eğer bu gerçekse, geçici olsa bile, o zaman iddiamızı kim tartışabilir?

"Aman Tanrım! Bu elmas kesinlikle gerçek görünüyor!" diye çılgık atıyor ve sol elime uzanıyor. "Adama yeşil kart aldırдың için aldığın elmas bu mu? Hiç Kanadalı arkadaşı var mı?" diye dalga geçiyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, elimdeki yüzüğe bakıyor.

Dün gece neredeyse çıkarıyordum ama çıkarırsam kaybedeceğimden endişelendim.

"Biliyorum... çok büyük, değil mi?"

"Hayır hanımefendi. Bu mükemmel. Dürüst olmak gerekirse, her şey mükemmel."

"Yine başlama-"

"Juliet... Ben ciddiym. Adam gerçekten evlenme teklif ediyormuş gibi görünüyordu." "Kendini fazla kaptırma. Dün gece boşanmaktan çok bahsetti.

Aklında 'ölene kadar' diye bir şey yok," diyorum ona, pipeti

Dudaklarımı tekrar.

"Başka ne hakkında konuştunuz? Ona yakalanmaktan endişe ettiğini söyledin mi?" diye soruyor.

Keşke o soruyu sormasaydı. Ona ne dediğini söylediğimde, bu onu daha da cesaretlendiriyor. Ama ben korkunç bir yalancıyım ve o yalanlarımı biliyor.

"Birbirini cesaretlendirmeye ve karşılıklı saygıya dayalı bir evliliğin gerçek bir evlilik olduğunu söyledi. Ve iki yıllık evliliğimiz boyunca magazin yüzünden ikimizin de başka insanlarla görüşmesini istemiyor."

Shawnie'nin yüzü neredeyse duraklatmışım gibi görünüyor. Bana geniş bir sırtıyla bakıyor ve gözünü bile kırpmadı.

"Biliyordum," diye kıkırdıyor ve elini dizine vuruyor. "

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diyorum, bir yudum daha alıp odanın karşısındaki televizyonuma bakarak.

"Peki siz ikiniz ne zaman evleniyorsunuz?" diye soruyor.

"Yarın sabah göçmenlik bürosu memuruyla bir görüşmemiz var. O imzaladıktan sonra adliyeye gideceğiz."

"Adliye mi? Sen bir düğün planlayıcısısın. Adliyede düğün yapmana asla izin vermem. Ne kadar kötü bir arkadaş olurum?"

"Fazla seçeneğimiz yok. Bunu bir an önce ve dürüstçe yapmalıyız..."

"Dürüstçe ne?" diye soruyor.

"Babamdan nefret ettiğimi biliyorum ve ondan benimle evlenmesini isteyecek değilim. Annem de profesyonel bir sporcuyla evlendiğim için beni öldürüp cesedimi Puget Sound'a atmaya hazır. Gelmeyi reddediyor."

"Öyle mi dedi? Gerçekten gelmeyeceğini söyledi. Tüm bunları Jerrin için yapıyor olmana rağmen mi?"

Shawnie'nin annemin tepkisi karşısında dehşete düşmesi, annemin bu konuda aşırı tepki verdiği konusunda beni biraz haklı çıkardı.

"Hayatımı mahvedeceğini düşünüyor ama sadece iki yılını alacak. Ne kadar zarar verebilir ki?"

Bir an beni inceliyor ve bu bakıştan hoşlanmıyorum. Bu, en derin karanlık şeytanlarınızı bilen en iyi arkadaşınızın bakışıdır.

"Sana zarar vereceğinden mi endişeleniyorsun?" diye soruyor.

"Hayır... neden yapayım ki. Yeşil kartını alabilmesi için iki yıl birlikte kalmamız gerekiyor. Sonra, boşanma kağıtlarımızın mürekkebi kurur kurumaz

-Kesin kurallar." Farkında olmadan ona itiraf ettiğim şeyi zar zor fark ederek söylüyorum.

Sehpaya doğru eğilip yarı içilmiş kahve fincanımı önümüzdeki beyaz badanalı ahşap mobilyanın üzerine koyarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum.

"Bingo," diyor parmağını havaya kaldırarak. "Mürekkep kurumadan dışarı. Neden bu tam da senin vereceğin tepkiye benziyor?"

"Kapa çeneni, hiçbir şey bilmiyorsun," diyorum başımı sallayarak.

Yirmi sekiz yaşında hâlâ bekâr olmamın nedenini "baba sorunlarımla" ilişkilendirmeye çalışmasından nefret ediyorum.

Hayatımda yeterince şey var. Başarılı bir etkinlik planlama işi kurmaya çalışmak ve kardeşimle annemin bakımını sağlamak arasında, benim neslimin erkeklerine ayıracak zamanım yok.

"Gerçekten mi? Üniversite birinci sınıftan beri arkadaşız. Juliet'in rüzgâr yön değiştirdiği anda nasıl hızla kaçtığını çok iyi bilirim."

"Bu da ne demek oluyor?" Yüzümü buruşturarak soruyorum.

Bu bir sorudan ziyade, onu yorumunun tamamen yanlış olduğuna ikna etmeye çalışmamdan ibaret.

"Oliver, üniversiteden erkek arkadaşın..."

Başımı sallıyorum ve omzumun üzerinden soluma dönüp pencereden dışarı bakıyorum. "Onu hep bir örnek olarak gösteriyorsun."

"Juliet... siz ikiniz ciddiydiniz. O çocuk seni seviyordu ve iki saat ötedeki hukuk fakültesine girer girmez numaranı değiştirip onu hayalete çevirdin."

Ona dönüp gözlerimi deviriyorum. "Onu hayalet gibi görmedim. Ayrıldık.

Uzun mesafe asla işe yaramaz."

"Bir hafta boyunca her gün yurttaki odamıza çiçek göndererek yeniden düşünmen için sana yalvardı. Eğer ayrılmamayı kabul edersen sen mezun olana kadar hukuk fakültesine gitmeyeceğini söyledi."

"Ondan pek hoşlanmıyordum," diye yalan söyledim.

"Saçmalık. Siz ikiniz ilk iki çocuğunuzun ismini çoktan seçmiştiniz. Ailesi size tapıyordu ve onlarla kendi ailenizden daha fazla zaman geçiriyordunuz. Siz ikiniz mutluydunuz."

"Hâlâ bebektik Shawnie." "Hayır...

sadece korkmuştunuz."

Bunu yapmasından nefret ediyorum.

Babası psikiyatrist olduğu için vekaleten öyle olduğunu düşünüyor ve çocukluk travmamı psikanalize tabi tutarak bunu yapmamın nedeni olarak göstermeye çalışıyor.

Her şeyi.

Gerçi bence o sadece bir psikopat.

"Artık bu konu hakkında konuşmayacağım. Oliver ve benim Ryker'la olan sahte ilişkimle hiçbir ilgimiz yok," diyorum ve ayağa kalkıp mutfığa doğru ilerliyorum.

Evet, aslında bu konuşmadan kaçıyorum... ama bu hiçbir şeyi kanıtlamaz.

Mutfığım küçük ve L şeklinde ama temiz ve beyaz dolaplar ve beyaz tezgahlarla güncellenmiş. Şehirde makul bir fiyata bir daire bulmak zor ama alan yakın zamanda yenilendi ve tek yatak odalı daire benim için bolca yer var.

Shawnie kalktı ve beni takip etti.

Doğruca dondurucuma yönelip açıyorum ve bir kutu dondurulmuş jambonlu, yumurtalı ve peynirli kruvasanlı kahvaltı sandviçi çıkarıyorum.

"Bir tane ister misin?" Mikroalgaya doğru yürürken sordum. "Tabii, yiyebilirim."

İki tanesini çıkardım, plastik kaplarını söktüm ve kağıt havlulara sardım. Mikroalgayı bir buçuk dakikaya ayarlıyorum ve sonra bir galon portakal suyu çıkarıyorum.

"Bunu kabul etmeniz tek nedeni son kullanma tarihinin olması" diyor.

Tezgâhın üstünden iki bardak çıkarıyorum ve her bir bardağa bizim için meyve suyu doldurmaya başlıyorum.

"Shawnie," diyorum, elinde meyve suyu bardağıyla ona dönüp bardağını iki kısa bar taburesinin altına sıkıştırıldığı tezgahın üzerindeki çıkıntıya koyarken. "Tabii ki bunu kabul ettim çünkü son kullanma tarihi var. Biz yabancıyız."

Küçük tezgâha doğru yürüyor ve iki tabureden birini çekiyor. Portakal suyuna dönüyorum ve ikimize de birer bardak dolduruyorum.

"Ya iki yıl içinde aranızdaki şeyler değişirse ve anlaşmanızın sonunda size boşanmak istemediğini söylerse?"

Ya olursa sorularından nefret ediyorum.

Olabilecek ya da olmayabilecek şeyleri düşünmenin ne anlamı var? Herhangi bir anda karar vermek, birden fazla başka senaryoyu hesaba katmak zorunda kalmadan yeterince zordur.

Hayat bir "kendi maceranı kendin seç" kitabı değildir. Tek bir seçeneğiniz olduğu için bile şanslısınız çünkü çoğu zaman hiçbir seçeneğiniz yokmuş gibi hissedersiniz.

Babamın gitmesinde benim bir seçim şansım yoktu.

Bizi görmek istememesi gibi bir seçeneğim yoktu.

Kardeşimin her gün yaşadığı ve onun için her şeyi ortadan kaldırabilmeyi çok istediğim zorlukları seçme şansım olmadı.

Keşkelerle yaşayamam.

Bunlar yalnızca hayal kırıklığına ve yanlış yere umutlanmaya yol açar.

"İki yıl içinde birlikte kalmak istemeyecek, o yüzden bunu düşünmenin bir anlamı yok," diyorum ona.

Yanına gidip tabağını sıcak kahvaltı sandviçiyle birlikte önüne koyuyorum.

"Bunu bilemezsin," diyor portakal suyu bardağını kaldırıp bir yudum alarak.

"O zamana kadar hayatına devam etmeye hazır olur. Profesyonel sporcuların boşanma oranı yüzde altmış ila seksen arasında değişiyor. Bana karşı kullanması için ona daha fazla cephane verdiğimi bilmeme rağmen ona "Burada kalmayacaktır" diyorum.

Babamla yaşadıklarımın dolaylı ilişkiler konusunda riskli olduğumu düşünüyor.

Belki önceki ilişkilerimde biraz erken atlamış olabilirim ama Ryker bir ilişki sayılmaz. Bu bir iş anlaşmasından fazlası değil.

"Sırf annenle baban arasında olanlar yüzünden olabileceklere kendini kapatmanı istemiyorum," diyor sandviçini tabağından kaldırırken. "Ryker'ın teklifi çıkış yolunu bulmaya çalışan bir adam gibi görünmüyordu."

"Yarınki göçmenlik randevumuz için gerçekçi görünmesini sağlamak amacıyla bir sıçrama yapmak istedi."

"Randevunuz yarın mı? Sonra ne olacak?"

"Eğer onay alırsak... evleniriz," diyorum, kelimeler boğazımı tıkamak istiyor.

Birkaç gün içinde evleniyor olabileceğim gerçeğinin ağırlığı, parmağıma taktığı yüzük kadar gerçek hissettiriyor.

Hangisi beni daha çok geriyor bilmiyorum. Hiç tanımadığım biriyle evlenme fikri mi yoksa deşifre olma ve hapishaneden bir video ekranında kardeşimle Texas Hold'em oynuyor olma ihtimalim mi?

"Düğünü nerede yapmak istediğinizi düşündünüz mü? Etrafı arayabilir ve hangi mekânlarda yer ayırtabileceğimize bakabilirim-"

"Hayır, bunların hiçbirine ihtiyacımız olmayacak. Belediye binasına gideceğiz," diyorum ve sandviçimi almak için tezgâha dönüyorum.

Hayalimdeki düğünü planlayamayan bir etkinlik planlayıcısı olmak garip. Ama birkaç günlük geri dönüşle adliye en iyi seçeneğimiz.

Ayrıca, hayalimdeki düğün "Evet" dediğim ve bunu sonsuza dek kastettiğim adama özel olmalı.

"Gerçekten mi? Belediye binası mı? Bununla bir sorunun var mı?" diye soruyor.

"Elbette. Evlilik cüzdanı sadece anlaşmanın bir parçası... hiçbir şey ifade etmiyor."

Ocağın saatine bakıyorum.

Bu sabah Shawnie'nin beklenmedik ziyaretiyle elimden kaçtı.

Çeki bırakmak ve Jerrin'in kira kontratını imzalamak için hâlâ şehrin öbür ucuna gitmem ve ardından Ryker'la göçmenlik bürosunda buluşmam gerekiyor.

"Gerçekten hazırlanıp buradan gitmem gerekiyor. Dışarıda görüşürüz?" Elimde kahvaltılık sandviçimle küçük mutfaktan çıkıp dairenin diğer tarafındaki yatak odama doğru ilerlerken soruyorum.

"Evet, randevunuzdan sonra arayın. Nasıl gittiğini bilmek istiyorum."

"Yapacağım," diye sesleniyorum ona, kısa koridorda hızla yürüyerek sahip olduğum tek yatak odasına gidiyorum.

"Hemen sonra gibi," diye arkamdan bağılıyor.

"Biliyorum. Anladım," diyorum ve kıyafet denemeye başlamak için yatak odamın kapısını kapatıyorum.

Üzerime bir şeyler giymek, saçımı topuz yapmak ve Jerrin için yeni merkeze gitmek için sadece yirmi dakikam var, eğer depozitoyu ve sözleşmeyi imzalamak ve sabah ondaki randevumuza yetişmek istiyorsam.

Görüşmemize geç kalamam. Bana ihtiyacım olan çeki verdi ve ben de harcamak üzereyim. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmeliyim.

Çift otomatik cam kapıdan içeri girdiğimde yeni merkezin resepsiyonundaki kadın "Bayan Di Costa," diyor.

Buraya bakmak için ilk geldiğimde bana tesisleri gezdiren de oydu.

"Seni birkaç gün daha beklemiyordum. Her şeyi halledebildin mi?" Sıcak gülümsemesi ve ön ofisin sıcaklığı bana Jerrin'in burada olması için para harcamaya neden değdiğine karar verdiğimi hatırlatıyor.

"Evet, söyledim, teşekkür ederim. Depozitoyu aldım ve buradaki yerini kilitlemek istiyorum."

"Harika," diyor neredeyse koltuğundan kalkıp masasının altındaki dosya dolabına uzanmak için. "Sizin için gerekli evrakları hazırladım bile. Her şeyin yolunda gideceğine dair içimde iyi bir his vardı. Jerrin burayı çok sevecek. Bence mükemmel bir uyum sağlayacak" diyor, başını uzun masanın arkasına, onu göremeyeceğim bir yere eğerek.

Lobinin etrafına bakıyorum. Ailelerin ziyarete gelebileceği ya da konut sakinlerinin stüdyo dairelerinden çıkıp bir puzzle ya da iskambil destesi alabilecekleri birkaç küçük oturma odası benzeri düzenek var.

Vazolardaki taze çiçekler mekanın etrafındaki birkaç masayı süslüyor. Bahar çiçeklerinden oluşan büyük bir vazo resepsiyon masasının üzerinde duruyor. Bu ona diğer merkezde olmayan ev hissini verecek. Ellerinden bir şey gelmiyor. Şu anda bulunduğu merkez devlet fonlarıyla çalışıyor, oysa burası özel parayla çalışıyor.

"Bence o da buraya çok iyi uyum sağlayacak. Ona yüzme terapisinden, resim ve bahçecilik derslerinden bahsettim. Sanırım en çok buradaki satranç kulübü onu heyecanlandırıyor," diyorum ve eğer isterse katılabileceği pek çok farklı kulüpten bahsettiğimde kardeşimin gözlerinin parladığını hatırlıyorum.

"O zaman bir sürprizim var. Asistan koordinatörümüzle konuştum ve ona Jerrin'in Pokeri sevdiğini söyledim. Mesleki terapistlerimizden birinin evinde ayda bir poker gecesi düzenlendiği ortaya çıktı, bu yüzden onu Jerrin'in terapisti olarak ayarlıyor. Bu sayede aralarında bir bağ oluşacak."

Dudaklarımda oluşan aptal sırıtışa engel olamıyorum.

Kardeşim diğer tesiste kaldığı süre boyunca güvenli bir yerde olduğu için minnettarım, ancak kişisel gelişiminin mümkün olduğunca genişlemesinin zamanı geldi.

Değişim onun için zor olabilir ancak bu merkez bunu anlıyor ve Jerrin'in mümkün olduğunca çabuk uyum sağlamasına yardımcı olacak yollar bulmaya çalışıyor

Jerrin bunu söylemeyebilir ama daha fazla bağımsızlık istediğini biliyorum ve burada odaklandıkları şey de bu.

"İşte ilk, son ve depozitonun çeki," diyorum ve bir kasiyer çekini tezgahın üzerinden ona doğru kaydırıyorum.

Bu büyüklükte çekler yazdım, ancak genellikle bir müşterinin bir satıcıya veya bir yere ödediği paradır.

Kişisel bir şey için hiç bu kadar büyük bir meblağ ödememiştim. Ama sanırım bunu ödeyen ben değilim, Ryker.

Çeki ona doğru kaydırıyor ve sonra kontratla değiştiriyor.

"Devam edin ve 'burayı imzalayın' yapışkanı bıraktığım üç noktayı imzalayın. Sonra her şey hazır olacak. Uygun bir taşınma tarihim var..." Sol tarafındaki duvara doğru eğilip takvime bakıyor. "Eğer uygunsa bugünden bir hafta sonra?" diye teklif ediyor.

Beklediğimden daha hızlı oldu ama ertesi gün Ryker ile Vancouver'a gideceğim için işe yarayacak. Gitmeden önce Jerrin'i yerleştirmek istiyorum.

"Kulağa mükemmel geliyor," diyorum ve sözleşmedeki üç noktayı imzalayıp ona geri veriyorum. Bunun gerçekleştiğine inanmakta güçlük çekiyorum ve bunu mümkün kıldığı için Ryker'a teşekkür etmeliyim. "Tam taşınma tarihi için beni arayabilir misiniz? Başka bir randevuya geç kalmamak için hemen gitmem gerekiyor," diye soruyorum telefonumdaki saate bakarak.

Göçmenlik bürosuna gitmek için yeterli zamanım var, ancak asi trafikte asla çok emin olamazsınız.

"Elbette Bayan Di Costa. Bizi bilgilendirdiğiniz için tekrar teşekkürler. Dairesinin hazır olduğunu teyit ettikten sonra sizi arayacağım" dedi ve imzalı sözleşmeyi resepsiyon masasından aldı.

"Bu harika olur. Yakında konuşuruz," diyorum

ona. "Elbette," diye karşılık veriyor.

Dönüyorum ve birkaç dakika önce geçtiğim cam otomatik kapılara yöneliyorum.

Merkezin sürgülü cam kapılarından içeri girdiğim anda Ryker'ın haklı olduğunu anlıyorum. Bir nefes veriyorum ve göğsümdeki o büyük ağırlık hissi kayboluyor.

Jerrin'in yerini kaybetme endişesi olmadan, artık enerjimin yüzde yüzünü kırk beş dakika sonra yapacağımız nişanlı vizesi görüşmesine odaklayabilirim.

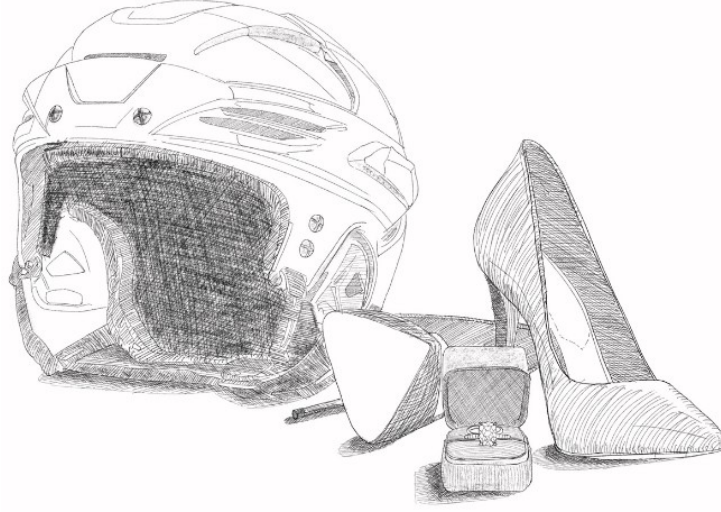

Ryker

"M? "z

Ben de. Yakında
görüŖürüz.

CHAPTER ELEVEN

Ryker

Mesajını görmek, dün gece korkup bugün beni terk etmeye karar vermediğine dair bana güvence veriyor.

Ben göçmenlik bürosundan birkaç blok ötedeki kapalı otoparkta arabamda otururken o çoktan yola çıkmıştı.

Bu sabah antrenmandan sonra gidecek başka yerim yoktu ve mümkün olan en kısa sürede buraya gelmek istedim. Şehir merkezinden geçerken ne tür bir trafikle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz ve bu geç kalacağınız türden bir randevu değil.

Benden birkaç sıra ötedeki otoparka onun cipinin yanaştığını görene kadar otoparkta bekliyorum. İnip aracına yöneliyorum, böylece birlikte içeri girebiliyoruz.

"Kira sözleşmesi imzalama işi nasıl gitti?" Sesim beton tavan ve duvarlarda yankılanarak soruyorum.

Kafasını kaldırıp baktığında, beton otopark yapısında ona doğru ilerleyen ben olduğumu fark edince gülümsüyor.

"Beni mi beklediniz?" diye soruyor cipinden inerken. Her zamanki gibi güzel ve bakımlı görünüyor.

Uzun, koyu, ipeksi saçları profesyonel bir topuzla şekillendirilmiş. Evlenme teklif ettiğimde buzun üzerinde giydiği ten rengi yerine açık pembe olan başka bir ceket, beyaz bir bluz, siyah deri pantolon ve koyu pembe topuklu ayakkabılar giyiyor.

Pembeler içinde sofistike ama bir o kadar da cana yakın görünüyor.

Pantolonum, düğmeli gömleğim ve blazer ceketime rağmen... kravatı atlayarak, birlikte iyi giyimli bir çift gibi göründüğümüzü söylemeliyim.

"Burayı iyi bulduğundan emin olmalıydım," diyorum, topuklu ayakkabıların içinde dengede durması için koluma tutunması için dirseğimi uzatıyorum.

"Ondan mı yoksa geldiğime emin olmak mı istedin?" diye soruyor gözlerinde alaycı bir parıltıyla.

"İkisinden de biraz olabilir," diye itiraf ediyorum.

Kapalı otoparkın çıkışına doğru yürürken kıkırdıyor.

"İmza töreni sayenizde kusursuz geçti. Haklıydın, evrak işlerini şimdi tamamladım... Jerrin'le ilgilenildiğini bilmek beni çok daha sakinleştirdi. Bana taşınma tarihini verene kadar ne kadar tedirgin hissettiğimi fark etmemiştim," diye itiraf ediyor.

Seattle'ın işlek kaldırımında bizimle ters yönde yürüyen bir yoldan geçenden kaçınmak için bana yaklaşıyor.

"Bu sorunun sizin için çözüldüğünü duyduğuma sevindim."

Cebinden telefonunu çıkarıyor ve parmakları hızlı hızlı mesaj atmaya başlıyor, bir kolu hala benimkine sarılmış durumda.

Kiminle konuştuğunu görmek için biraz daha eğilmek istiyorum ama hala birbirimizi tanımaya çalışıyoruz ve bu beni ilgilendirmez gibi görünüyor. Yine de bir adamın nişanlıma asılması fikri göğsüme bir kıskançlık acısı koyuyor ve yumruğumu sıkıyorum.

Gözlerimin üzerinde olduğunu fark ediyor ve mesajı gönderdikten sonra telefonundan başını kaldırıp cebine geri sokuyor.

"Sonbahar'dan. Sanırım iki hafta sonra Shawnie ve benim planlamamız gereken bir mezunlar etkinliğiniz var."

Doğru ya, mezunlar haftası yaklaşıyor.

"Hawkeyes şampiyonluk maçlarına hazırlanmak istiyor, bu yüzden de seyircileri heyecanlandırmak için önceki haftalarda daha çok ruh haftası türü şeyler yapmaya başlıyorlar. Mezunlar haftası, o hafta iç sahada oynanan her maça yazı tura atmak için bir ya da iki eski Hawkeyes oyuncusunu getirdiğimiz haftadır."

"Oh, anlıyorum," diyor.

"Bu Hawkeyes için ilk etkinliğiniz mi olacak?" Henüz başka bir şey planladığını söylediğini hatırlamadığım için soruyorum.

"Evet. Ve mükemmel olmasını istiyorum." "Öyle olacak. Bunu planlıyorsun."

Bana bir bakış fırlattı. Mükemmel beyaz dişleri ve pembe dudakları geniş bir gülümsemeye dönüşüyor.

Çok güzel bir kız ve toplantıda her şey yolunda giderse karım olacak.

Birkaç dakika sonra binaya girdik.

Eski bir binanın hafif bayat kokusu ile bir hükümet binasının tipik gri, sade varlığı ama sonunda içinde olacağımı düşündüğüm koşullar yerine pis bir binada birkaç saate razı olacağım.

Randevu onay e-postamda göçmenlik bürosunun bulunduğu söylenen ikinci kata asansörle çıkıyoruz.

Asansör kapıları doğrudan lobiye açılıyor. Geniş alana girdiğinizde, lacivert yastıklı sandalyelerden oluşan L şeklinde bir düzen ve okumak için istiflenmiş eski dergilerin bulunduğu bir sehpa görüyorsunuz.

Lobi ile resepsiyon arasında cam kaplamalı bir resepsiyon masası yer alıyor ve pencerenin yanında ahşap bir kapı duruyor. Sanırım bu kapı ofislerle dolu bir koridora açılıyor.

"Ben girişimizi yaparım."

Juliet başını sallıyor ve sandalyelerden birine doğru yürüyüp oturuyor ve telefonunu kontrol ediyor. Muhtemelen Autumn'dan bir mesaj daha gelmiştir.

Cam bölmenin diğer tarafında yaşlı bir kadın oturuyor. Bana bakmıyor ama çevresel görüşünde geldiğimi görüyor olmalı çünkü dahili telefona basıyor.

"İsim," diyor dişlerinin arasına bir parça sakız sıkıştırarak.

Yaklaştığımda bir polisiye okuduğunu ve gözlerini bir an olsun ayırmadığını görüyorum.

"Ryker Haynes. Frank Bishop ile bir randevum var."

Frank'in ofisine gitmesi gereken dahili telefon düğmesine basar.

"Randevunuz burada," diyor ve diğer taraftan bir yanıt gelmeden önce düğmeyi bırakıyor. "Birazdan çıkacak," diyor, hâlâ kitabını okuyor ve hiç göz teması kurmuyor.

"Harika..."

teşekkürler."

Sanırım.

Juliet ile lobide oturmak için geri dönüyorum ama daha sandalyeye ulaşmadan ahşap kapının açıldığını ve adımın söylendiğini duyuyorum.

"Bay Haynes! Efsaneyle kanlı canlı tanışmak ne büyük bir zevk," diyor gür bir ses arkamdan.

Arkamı döndüğümde takım elbiseli, gözlüklü, hafif kilolu ve kel bir adamla karşılaşıyorum. Beyaz atletinde bir kahve lekesi vardı ama bu leke blazer ceketinin ve kravatının altında kalmıştı.

Buradan, lekenin bugünden mi kaldığını yoksa bu gömleği kuru temizlemeye vermeyi unutup bu sabah kapıdan onunla mı çıktığını anlayamıyorum.

Kumarda düştüğü duruma bakılırsa, parasını bir spor maçına yatırmak yerine en son ne zaman yeni iş kıyafeti aldığını merak ediyorum.

"Sen Frank olmalısın. Bizimle buluştuğun için teşekkürler." Juliet'in yanıma geldiğini hissediyorum. "Bu benim nişanlım, Juliet."

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum. Programın işe yaramasına sevindim. Siz ikiniz beni takip ederseniz, ofisime doğru yol alacağız," diyor Frank.

Onu koridorda takip ediyoruz. Bunu başarıp başaramayacağımıza dair sinirlerim kafatasımın tabanında diken diken oluyor.

Frank'in kendi çıkarı için bu işin gerçekleşmesine yardımcı olduğunu biliyorum ama birkaç aydır çıktığım kadına evlenme teklif ettiğimi sanıyordu. Daha birkaç gün önce tanıştığım bir kadına değil.

Birkaç kapı ötede, Frank önce bizim girmemiz için elini uzatıyor.

Küçük ofis, bir göçmenlik memurunun ofisinin olmasını beklediğim kadar yavan. Bej duvarlar, küçük bir masa ve yıllar önce emekliye ayrılmış gibi görünen siyah deri bir tekerlekli ofis koltuğu. Masanın diğer tarafında, lobidekilerle aynı renkte iki lacivert kürekli sandalye var.

-İkimiz için de bir tane. Juliet'i önüme almak için elimi uzatıyorum, önce onun girmesine izin veriyorum. O da en uzaktaki koltuğa oturuyor ve dıştaki sandalyeyi benim için açık bırakıyor.

Frank en son gelip sandalyesine otururken ben de onun yanına oturuyorum. Deri onun ağırlığıyla inliyor.

"Duyduğuma göre yakında bir düğünümüz olacakmış. Tebrik ederim. Evlenme teklifini buzun üzerinde gördüm. Tam bir gösteriydi" diyor ve başıyla beni onaylıyor.

"Teşekkür ederim. Bir süredir evlenme teklif etmek istiyordum -" onunla otoparkta tanıştığım gece gibi "- ve Sevgililer Günü'nden daha iyi bir zaman olabilir mi? Mümkün olan en kısa sürede evlenmek istiyoruz," diyorum ve Juliet'in elini uzatıp kendi elime alıyorum.

Ona gülümsüyorum, o da bana gülümsüyor ama gülümsemesi temkinli ve profesyonellikle kaplı. Frank onun gülümsemesindeki farkı anlayacak değil ama müstakbel karımı okuma konusunda gittikçe daha iyi oluyorum.

"Peki, biraz daha bilgi alalım. Siz ikiniz ne zamandır çıkıyorsunuz?" diye soruyor ve önüne sarı bir not defteri ve kalem koyuyor.

"İlişkimiz biraz fırtınalı geçti. Ama biliyorsan, biliyorsundur," diyorum.

"Sanırım haklısın." Frank kıkırdıyor. "Peki Juliet, ailen yaklaşan düğün için heyecanlı mı? Efsanevi bir hokey ailesiyle ve yakında iki kez Stanley Kupası kazanacak biriyle evlenecek olman hakkında ne düşünüyorlar?" Bana göz kırparak parıldıyor.

Keşke Juliet'in bu anlaşılmayı neredeyse kabul etmemesinin nedenlerinden birinin ne iş yaptığım olduğunu bilseydi. Ve annesinin beni onaylamamasının tek nedeni de bu.

Juliet'in sertçe yutkunduğunu, elinin istemeden de olsa benimkini biraz daha sıktığını görebiliyorum. "Şaşırdılar," diyor dürüstçe. "Ama kardeşim artık Ryker'in en büyük hayranı."

Frank bir not yazarken hukuk defterine bakar.

Ona bakıyorum ve elimi güven verici bir şekilde sıkıyorum. Annesinin bu durumdan memnun olmadığını çok iyi biliyorum ama bunu saklamak için elinden geleni yapıyor.

"Peki ya Ryker, ailen nasıl? Düğün planlarınız hakkında ne düşünüyorlar?"

"Çok mutlular. Önümüzdeki hafta Kanada'ya nişanımızı kutlamaya gidiyoruz. Annem sonunda bana soruyu soran kadınla tanışmak için sabırsızlanıyor," diyorum.

"Çok iyi," diyor Frank başını sallayarak ve yine sorularına verdiğimiz yanıtları yazıyor. "Bildiğiniz gibi, bu görüşmeleri ilişkinizin doğru ve düzgün olduğundan emin olmak için yapmak zorundayız. Ve sadece ülkede kalabilmek için yeşil kart almak üzere evlenmediğinizden emin olmak için." Önce Juliet'e sonra da bana bakıyor.

"Hayır efendim, biz birbirimize çok aşığız."

Elini dudaklarıma götürüyorum ve bir sevgi gösterisi olarak elinin üst kısmını öpüyorum.

"Peki siz ikiniz nerede ikamet edeceksiniz?" diye soruyor.

"Şehir merkezindeki çatı katında. Juliet düğünden hemen sonra taşınacak. Ailesi eski kafalı, bu yüzden birlikte yaşamak için düğün sonrasını bekliyorduk," diyorum.

"Tabii, anlıyorum. Kayınvalideyi erkenden kızdırmak istemeyiz. Akıllıca," diyor bana ve bir not daha alıyor. "Peki siz ikiniz ne zaman evlenmeyi planlıyorsunuz?"

düğüm?" Frank soruyor, yazarken hâlâ hukuk defterine bakıyor.

Ayağa kalkıp masaya bakmak için fazla hevesli görünmek istemiyorum, yine de ne yazdığını bilmek isterdim.

"Mümkün olan en kısa sürede. Soyadının maçlarımda giydiği formadakiyle aynı olmasını istiyorum," diyorum.

"Hawkeyes ile sözleşmeniz dört yıl sonra bitiyor. Eğer Stanley Kupası'nı kazanırsanız bu son kontrattan sonra emekli olabileceğinizi söylediniz. Eğer emekli olursanız, o zaman ikiniz nerede ikamet edeceksiniz?" diye soruyor.

"Emekli olana kadar Amerika Birleşik Devletleri'nde kalacağız. Sonra bir aile kurmak için Kanada'ya geri döneceğiz."

Juliet başını bana doğru çeviriyor, cevabım karşısında şaşırmış gibi kaşlarını kaldırıyor. Ona tüm bunların hayal ürünü olduğunu ve ben emekli olmadan önce boşanmış olacağımızı hatırlatmak istiyorum ama şimdi zamanı değil. Juliet'in benimle bir hayat kurmak için Kanada'ya taşınmaya verdiği tepki, Amelia'nın ve her iki ülkede de bölünmüş bir hayat yaşayarak bunu yürütmek istemeyen diğer tüm kadınların tepkisi.

Juliet ve ben emeklilik planlarım hakkında hiç konuşmadık - Vancouver'a geri dönüp babamın takımı Vancouver Vikings'e koçluk yapmak niyetindeyim. En azından babamın mirasını yerine getirene ve onlara bir Haynes koçun ellerinde bir şampiyonluk getirene kadar. Daha önce birçok kez playofflara kalmalarına rağmen hayattayken asla başaramadığı bir şey.

Babamı ve bana verdiği her şeyi bu şekilde onurlandıracağım.

Hokey sevgisi.

"Anlıyorum," diyor Frank. "Kulağa harika bir plan gibi geliyor."

Birkaç not daha alıyor ve sonra kalemını defterin üzerine bırakıp defteri önüne itiyor.

Deri koltuğuna geri yaslanır. Koltuk onun için geriye doğru devrilir ve ağırlığıyla tekrar inler.

"Tamam, şimdi temel konuları ele aldık," diyor sırtarak. "Sizce Hawkeyes'in bu sezon Stanley Cup'ı kazanma şansı nedir?"

Dudaklarında bir Cheshire Kedisi gülümsemesi uzanıyor. Sağ bacağını sol dizinin üzerinden geçiriyor ve parmakları birbirinin üzerine katlanarak kucagında dinleniyor.

Bize bu yüzden yardım ettiğini biliyordum. Genelde bütün gün hokey hakkında konuşabilirdim, özellikle de Hawkeyes'in şampiyonluk potansiyeli hakkında.

zafer. Ama Juliet ve benim K-1 vizesi için onay alma şansımızın ne olduğunu bilmek istiyorum. Eğer sadede gelebilseydi, Juliet'in benimkini sıkıca kavrayışındaki gerginlik azalırdı.

Rekabetçi sporlar yaparken hayatımda pek çok yüksek riskli durumla karşılaştım. Ama bu, hayatımın en büyük riskli durumu gibi geliyor ve eğer birisi anlaşılmamızı anlarsa, iyi tarafı, kötü tarafıyla birlikte gelebilir.

Sınır dışı edilmek ve bir daha ABD vizesine başvuramamak bu suç için ağır bir ceza gibi görünüyor. Ancak Juliet'in sonuçları daha da kötü sayılabilir.

Bu yüzden ya iflas ederiz ya da hiç gitmeyiz. Ve bu noktada, artık geri dönemeyecek kadar batmış durumdayız.

Bunu takımıma borçlu olduğumdan bahsetmiyorum bile. Şimdi, tam da en önemli anda onları yüzüstü bırakmak, kaçınmak için her şeyi yapacağım bir şey.

Bunun kaşların kalkmasına neden olabilecek herhangi bir sorun olmadan gerçekleştiğinden emin olmak için biraz vermem ve Frank'i yatıştırmam gerektiğini biliyorum.

"Bence takımımızın oyun tarzı, sezonun gidişatı ve bir sonraki rakibimiz kim olursa olsun, şampiyonluk için açık bir şansımız var. Tabii ki Hawkeyes kaptanını ve pivotunu kaybetmezse," diyorum.

Evet, bu Juliet ve benim ihtiyacımız olan onayı almamız için bir fişti, ama son bir hamle için yeterince hırslıyım.

"Doğru. Hayır, tabii ki. Hawkeyes'in 19 numaraya ihtiyacı var. Yüzde yüz katılıyorum, bu yüzden buradasınız," diyor. "Bence siz ikiniz sevgi ve bağlılığın mükemmel bir örneğisiniz. Başvurunuzu onaylıyor ve evraklarınızı imzalıyorum."

Not defterinin altına büyük harflerle bir kelime yazıyor, hem Juliet'in hem de benim görebileceğim kadar büyük.

ONAYLANDI.

Elinin benimkinde biraz gevşediğini hissediyorum.

"Onay belgesini alacağım ve gitmeye hazır olacaksınız. Tebrik ederim. Amerika Birleşik Devletleri'ne hoş geldiniz," dedi ve ofis koltuğundan kalktı.

Juliet'in elini bırakıyorum ve ayağa kalkıyorum.

Frank elini uzatıyor ve ben de uzanıp sıkıyorum. En zor kısım bittiği için içimi bir rahatlama kaplıyor.

Juliet yanında duruyor ve Frank de elini sıkmak için onun elini tutuyor. "Ne zaman evlenebiliriz?" Ona sordum.

"Genelde evrak işleri biraz zaman alır ama playofflar yaklaşırken zaman sıkıntısı yaşadığınızı biliyorum. Bugün bizzat ben halledeceğim. Yarın öğleden sonra evlenebilirsiniz."

Frank'e bakarken çenesi biraz düşmüş gibi görünen Juliet'e bir bakış fırlatıyorum.

Sonra dönüp bana baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Evleneceğimizi biliyordu ama bu kadar çabuk olacağını düşündüğünü sanmıyorum.

"Önümüzdeki hafta Kanada'ya gidiyoruz ve ayrılmadan önce evlilik cüzdanını hazırlayıp devlete teslim etmemiz iyi olur," dedim.

"Elbette. ABD'ye yeniden girişinizin sorunsuz olmasını sağlamak için dosyanıza notlar ekleyeceğim."

"Teşekkürler Frank. Bize yardım etmek için yaptığın her şeyi takdir ediyoruz," diyorum. "Evet, teşekkür ederim," diyor Juliet.

Yine o profesyonel gülümsemesini bulur ve yapıştırır. İşte orada.

Bir an için endişelendim ama kendinden emin, her şeyi üstlenen Juliet'in yeniden ortaya çıkacağını biliyordum... ve çıktı da.

"Seninle tanışmak bir zevkti Ryker ve sen Juliet. Stanley Cup'ı kazandığınızı görmek için sabırsızlanıyorum. Hawkeyes'in bir galibiyete ihtiyacı var. Sizin de öyle," diyor bana.

Aslında "Zahmetlerim için bana yüklü bir ödeme günü kazanın" demek istediğini biliyorum ama bunun yerine bir güven oyu alacağım.

Juliet dönüyor ve bana doğru bir adım atıyor. Bu görüşmenin bitmesine hazır ve ben de onu suçlamıyorum. Bir adım geri atıyorum ve kolumu sırtına dolayarak onu çıkışa doğru yönlendiriyorum.

"Kısa sürede bizi içeri aldığınız için teşekkür ederim."

"Takıma yardım etmek için her şeyi yaparım. İrtibatta olacağım. Unutmayın, resmi olarak ikamet edebilmeniz için iki yıl evli kalmanız gerekiyor."

"Tamam, anladık."

Ben de bu ofisten ayrılmaya hazırım ve bir daha geri dönmek için bir nedenim olmamasını umuyorum.

Şüpheli bir şey söylemiş olsaydık bile, Frank muhtemelen bunu görmezden gelir ve yine de bizi onaylardı.

Adamın oyunda ne kadar parası var bilmiyorum. Ama bizi bu kadar çabuk onayladığına göre, adamın kaybetmeyi göze alabileceğinden daha fazla olduğunu söyleyebilirim.

Juliet ve ben ofisten çıkıp koridorda yürüyoruz, ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Kısa bir süre önce giriş yaptığımız lobiye doğru yürüyoruz ve ben asansör çağırma düğmesine basıyorum.

Asansör kapıları neredeyse anında açıldı. İkimiz de içeri giriyoruz, asansör kapıları kapanana kadar ikimiz de tek kelime etmiyoruz.

Asansör zemin kata inmeye başlarken "İyi gitti," diyorum.

"Yarın mı?" diye soruyor, önümüzde duran asansör kapılarına bakarak. "Bu bir sorun olacak mı?"

"Hayır." Başını sallıyor ve gözlerini asansöre çevirmeden önce bir saniyeliğine yere diyor. "Ben de bunu kabul ettim. Ve sen de anlaşmanın sana düşen kısmını çoktan yerine getirdin. Eğer yarın evlenmek istiyorsan, o zaman yarın evleniriz," diyor ve sonunda benimle göz göze geliyor.

Yüzündeki samimiyeti görüyorum.

Bu onu hazırlıksız yakaladı, bunu anlayabiliyorum, ama korkmuyor.

"Basit tutacağız. Hızlı bir mahkeme nikahı ve sonra evleneceğiz."

Asansörün kapıları açıldı ve içeri girdik. Lobi düğmesine basıyorum ve asansör zemin kata inmeye başlıyor.

"Mahkemede ikimizin de bir tanığa ihtiyacı olacak. Sorabileceğin biri var mı?"

"Evet, arkadaşım Shawnie gelecek. O zaten kabul etti."

"Peki ya annen? O da orada olmak ister mi?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Geleceğini sanmıyorum."

Annesinin bir sporcuyla evlenmesini onaylamadığı düşünüldüğünde, daha fazla bilgi paylaşma konusundaki isteksizliği beni şaşırtmadı.

Asansör kapıları açılıyor ve lobiye çıkıp Seattle şehir merkezinin hareketli kaldırımlarına doğru ilerliyoruz.

"Planladığımız gibi bu gece taşıyor musun? Yarın adliyeye gideceğiz ve ben deplasman maçlarımız için şehirden ayrılmadan önce evleneceğiz. Döndüğümde de Kanada'ya gideceğiz."

Önce onun geçmesi için çıkış kapısını iterek açıyorum. "Oraya vardığımızda nerede kalacağız?"

"Banliyöde bir evim var. Yardım etkinliğine ve annemin evine yakın. Orada kalacağız."

Juliet pek yüz ifadesi vermiyor. Tüm bunlar olurken korkup korkmadığını anlayamıyorum ama soru sorması iyiye işaret.

"Annen benim hakkımda ne düşünüyor?" diye soruyor.

"Seni sevecektir. O herkesi sever. Ama en çok seni sevecek çünkü beni diz çöktüren kişi sensin."

Kaldırımda yürürken Juliet sırtıyor. Frank'in ofisine girdiğimizden beri ilk kez gerçek bir gülümseme görüyorum ve bunu geri gördüğüm için mutluyum.

"Seni çocuk sorusuna hazırlamalıyım. Oradayken muhtemelen annem hep bundan bahsedecek," diyorum. "Ayrıca erkek kardeşlerim ve kız kardeşimin yanı sıra hepsi de harika olan yeğenlerimle de tanışacaksın."

Onu kız kardeşim hakkında uyarmayı düşünüyorum. En zor satış o. Ama kız kardeşim akıllıdır ve Juliet'in geçmişte çıktığım diğer kadınlardan farklı olduğunu görecektir.

"Eşyalarınızı taşımak için yardıma ihtiyacınız var mı?"

"SUV'umun arkasında bolca yer var. Hepsini tek seferde alabileceğim."

"Neden bir SUV?" Ben soruyorum.

Juliet'in topuklu ayakkabılarla tırmanmak zorunda kaldığı büyük SUV yerine iki kapılı şık bir BMW kullandığını düşünebilirdim.

"Parti planlaması çok fazla dekor ve malzeme gerektiriyor. Balonlar ve kiralama şirketi tarafından teslim edilmeyen diğer ihtiyaçlarım için kendi ulaşım aracıma sahip olmak daha kolay."

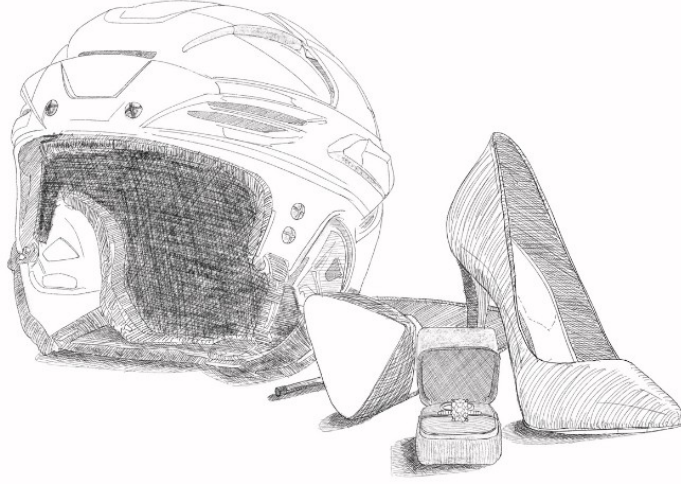
"İster şişme ev getirmek isterse de süsleri yükseğe asmak olsun, herhangi bir etkinliğinizde kurulum için yardım edebilirim," diye teklif ediyorum.

Otoparkın görüldüğünü gördüğümde sadece bir blok uzaktaydık.

"Teşekkür ederim Ryker. Bunu takdir ediyorum. Bir sonraki doğum günü partim için bunu aklımda tutacağım. Palyaço taklidi yapıyor musun?" diye soruyor.

Baktığımda dudaklarında bir sırıtiş görüyorum. Benimle alay ediyor ve onun bu esprisi bana önümüzdeki iki yılın gayet iyi geçeceğini düşündürüyor.

CHAPTER TWELVE

Ryker

Juliet

Juliet

I'm a few blocks away.

Heyecan beklenmedik bir şekilde içimde titreşiyor.

Çatı katının anahtarını ve mutfak adasının alt katındaki yeri için park iznini alıp kapımdan çıkıyorum.

Asansörden iniş hızlı oldu ve garajdan geçip kapılı girişe doğru yürüdüm. Garaj kapısının diğer tarafında onu bekleyen farları görüyorum. Yeni park iznini okutuyorum ve kapılar kayarak açılmaya başlıyor.

İşe yarıyor... iyi.

O buradayken her şeyin çalışır durumda olduğundan emin olmak istiyorum. Juliet'in apartmana erişimde sorun yaşamasını istemiyorum, özellikle de ben şehir dışındayken.

Yolcu tarafındaki kapıya doğru yürüdüm ve beni içeri almak için kilit açma düğmesine bastı.

"Artık resmileşti," diyorum, park izni kordonunu dikiz aynasının üzerine koyarken.

Kapı ileri geri sallanıyor ve kız bir süre kapıya bakıyor ama sonra kapıdan geçiyor çünkü kapının bir zamanlayıcısı var ve yakında kapanacağına dair bir uyarı sesi çıkarıyor.

Yeraltı otoparkından yeni park yerine kadar adım adım yol tarif ediyorum. En üst kattaki üç çatı katında asansörün hemen yanında birinci sınıf park yeri var.

"Tam burası." Asansöre en yakın yeri gösteriyorum. "Burası artık senin yerin."

"Burası benim yerim mi? O zaman seninki nerede?" diye soruyor. Yanına park etmiş siyah Maserati'yi gösteriyorum. "Ben senin soluna park ettim."

İkimiz de cipten inip arkaya doğru ilerliyoruz. Bir düğmeye basıyor ve otomatik açma arka kapıyı kaldırmaya başlıyor.

Arkaya çok şey sığdırabildiğini söyledi ve şaka yapmıyormuş. Cipinin arka koltuğu tika basa dolu.

Yanına taşınma talebimi ciddiye aldığı için mutlu olmalıyım ve mutluyum. Bavuluna koyacağımı düşündüğümünden çok daha fazlası var ve evdeki gardırobunun çoğu da bu olmalı.

"Hepsi bu kadar mı?" Ben soruyorum.

"Buraya taşınmamı isteyen sendin. Benimle başa çıkamıyor musun, Haynes?" diye sorar.

"Hayır, seni gayet iyi idare edebilirim."

Onu ne kadar iyi idare edeceğimi bilmiyor.

Juliet elini büyük, siyah, tekerlekli bir valizin sapına dolamaya başlar.

"Merak etme. Ben hallederim. Her şeyi çıkaracağım ve sonra bir çift sarabilirsiniz."

"Teşekkürler," diyor ve sonra her şeyi çıkarmam için bana yer açmak üzere birkaç adım geri çekiliyor.

İlk iki büyük valizi ve ardından onun için daha küçük bir valizi indiriyorum.

"İşte, bunu çekebilir misin?" Ona uzatarak sordum.

"Bunların hepsini kendim yüklediğimi biliyorsun."

"Biliyorum ama artık benimlesin. Kurallar değişti."

Dönüyorum ve göğsümün üzerinde çaprazladığım iki çanta daha çekiyorum. Yorumumdan sonra bana baktığını hissedebiliyorum. Şövalyeliğimi sevimli mi yoksa sinir bozucu mu buluyor bilmiyorum ama buna alışması gerekecek çünkü önümüzdeki iki yıl boyunca alacağı şey bu.

İki büyük bavulu arkamdan asansöre doğru çekmeye başladım.

Anahtarlığındaki kapatma düğmesine basıyor ve arkasından geliyor.

"Hepsini almak için birkaç sefer gerekecek ama burada bavulları açmaya yetecek kadar bavulun olmalı," diyorum ona, ağzına kadar dolu, hayatımda gördüğüm en büyük bavullara bakarak.

Kendi kendime gülümsüyorum.

Ne kadar çok eşya taşırsa, bu işi yürüteceğinin işareti o kadar net olur.

Asansörün kapısı açılıyor ve sekizinci kattaki çatı katıma çıkıyoruz. Kapı açıldığında ikimiz de valizlerimizle çıkıyoruz.

"Burada üç tane çatı katı mı var?" diye soruyor.

"Evet, biri Lake Powers ve kız arkadaşı Tessa'ya ait, Sahibinin Kutusu'nda tanışmıştınız, diğeri de Koç Bex'in. Sonuncusu da benim."

"Bütün yıl boyunca burada mı yaşıyorlar?" diye soruyor.

"Hayır. Bex İngiltere'deki evine gidiyor. Ben Vancouver'daki evime, Lake de Colorado'daki evine gidiyor."

"Bekle, hiçbiriniz sezon dışında bu çatı katlarında kalmıyor musunuz? Bunca zaman boş mu durdular?"

"Antrenman için geri dönmemiz gereken zamanı saydığınızda sezon dışı dönem o kadar da uzun değil. Sadece birkaç aylık bir ara ve sonra hepimiz geri dönüyoruz. Yeşil kartım onaylanana kadar önümüzdeki iki yıl boyunca uzun süreli kalışlar için ayrılamayacağım. Bunun yerine daha kısa süreli ev ziyaretleri yapmam gerekecek."

"Yani sezon dışında da buralarda olacak mısın?" "Evet. Bu sorun olur mu?" diye sordum.

Bavulları ön taraftan içeri sokuyoruz ve arkama baktığımda Juliet'i gördüğü her şeyin düzenini kataloglarken buluyorum.

"Mutfak sağınızda. Buzdolabına istediğinizi doldurmakta özgürsünüz. Tek başıma dolduramayacağım kadar büyük."

Bir restoran için inşa edilmiş büyük mutfak bulmaya çalışıyor.

"Burası çok güzel," diyor. "Ve siz burada sadece sezon boyunca mı yaşıyorsunuz?"

"Vancouver'da ailemin yakınında bir evim var. Ne zaman boş vaktim olsa orada oluyorum."

Dikkati eve bakmaktan bana bakmaya geçerken kaşları endişeli bir ifadeyle birbirine yapışıyor.

"Bekle, sezon dışında seninle Kanada'ya gitmek zorunda değilim, değil mi? Anlaşmamızın bir parçası olarak bunu hiç konuşmamıştık."

Bütün bir yaz boyunca uzak kalamayacağı bir işi olduğunu anlıyorum, ancak yüzündeki ifade, bu kadar uzun süre uzak kalmak istemediği başka bir şey olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

"Sezon dışında bir yere gitmeyeceğim. K-1 vizesi inceleme altındayken önümüzdeki iki yıl boyunca ABD dışında o kadar fazla zaman geçiremem."

"Tamam, güzel" diyor.

Cevabım onu tekrar rahatlatmış gibi görünüyor ve çatı katını tekrar incelemeye başlıyor.

"Bir şey çıkarsa benimle birlikte uzun süre kalmaman için bir neden var mı?" diye sordum.

İki ülkede yaşamam geçmiş ilişkilerimde bir sorun olduğu için cevabını merak ediyorum.

Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. "İşim şu anda çok iyi gidiyor. Ve Shawnie her şeyi kendi başına halledebilse bile... kardeşim, onu o kadar uzun süre bırakmam."

Amelia'ya Kanada'nın her zaman geleceğimin bir parçası olacağını hiç açıkça söylemedim ama Juliet'le birlikte bunu anladığından emin olmak istiyorum.

"Sözleşmem dört yıl sonra bittiğinde, ailemin yaşadığı Kanada'ya geri dönmeyi planlıyorum. Sadece bilmeniz gerektiğini düşündüm."

Verdiğim bilgilerden zerre kadar etkilenmiş görünmüyor.

"O zamana kadar boşanmış oluruz, değil mi?" diye soruyor ama bu aslında bir soru değil.

Bu daha çok bana bu ilişkinin geçici olduğunu hatırlatmanın kibar bir yolu.

"Doğru," diye karşılık veriyorum.

Juliet yine kardeşinin ihtiyaçlarını kendisinininkilerin önüne koyma isteğini gösteriyor. Bana ihtiyacı olduğundan ya da Kanada'ya taşınmak istediğinden değil. Ama olsa bile, önceliği kardeşi olduğu için onları düşünmezdi.

"Bu çatı katında iki ana ve iki misafir yatak odası bulunmaktadır. Kendi ebeveyn banyonuz olacak ve oda geniştir, ancak hoş geldiniz

Çatı katının herhangi bir bölümünü kullanmak için. Burası artık senin de evin. İçinde kendini rahat hissetmeni istiyorum."

Koridorda beni takip ediyor ve ben de sola, ikinci ve biraz daha küçük olan ana yatak odası olan ilk yatak odasına dönüyorum.

İçeri giriyoruz ve o bir an için etrafına bakıyor, bakışları geniş gözlü.

"Burası benim dairemden daha büyük," diyor.

Bunun doğru olamayacağını biliyorum ama yine de kıkırdıyorum.

"Burası geniş bir oda. Size bolca alan sağlayacaktır. Banyo ve gömme dolap şu kapının ardında," diyorum çift kapıyı göstererek. "Ve eğer istersen, bu oda küçük bir ofis alanı için yeterince büyük. Burası için ne tür mobilyaya ihtiyacın varsa alırım. Ya da koridorun sonundaki misafir yatak odalarından birini ofis olarak kullanabilirsin. Tabii eğer zaten

."

"Hayır, bir ofis alanım yok. Shawnie ve ben bu konuyu konuştuk ama Seattle'daki ofis kiralari çok yüksek. Buluştuğumuz her yerde dizüstü bilgisayarlarımızla çalışıyoruz. Bir ofis alanı... harika olurdu."

Ofisin bu kadar önemli olduğunu bilseydim, taşınmasını istediğimde bundan daha önce bahsedirdim.

"İki yıl boyunca burada olacaksın. Çalışabileceğin bir yerin olsa iyi olur."

"Teşekkür ederim," diyor ve dönüp bana bakıyor, menekşe rengi gözlerindeki ışıltı yüzünden neredeyse ona ofis mobilyaları almayı teklif edecektim.

Çatı katına çıkmadan önce ayrılıp aşağıya dönsem iyi olacak. İki parça valizi yatağa yaklaşıtıyorum ve sonra yukarı çıkardığım çantaların kayışlarını başımın üzerinden çekiyorum. "Bu iyi bir başlangıç olmalı. Ben diğerlerini getirirken sen de eşyalarını yerleştirmeye başla." "Teşekkür ederim Ryker. Bu beklediğimden de fazla."

Burayı sevmesini istiyorum. Önümüzdeki iki yılın çok büyük bir fedakarlık olduğunu hissetmesini istemiyorum.

"Geri kalanıyla birlikte döneceğim."

Dönüp kapıya yöneliyorum, birazdan dönecek olsam da onu biraz yalnız bırakmak için kapıyı arkamdan hafifçe kapatıyorum.

Cipinin arkasını temizlemek için iki yolculuk daha gerekiyor. Her bagaj ağzına kadar dolu. Sonuncusunda sadece ayakkabıların olduğuna eminim.

Son bavulları da alıp yukarı çıkarken, telefonda sesini duydum. "Anne, bugün benim düğün günüm. Biliyorum... Biliyorum mutlu değilsin. Ama bizi desteklemek zorunda değilsiniz. Sadece lütfen gelin. Benim yanımda ol," diyor. "Onun hayatımı mahvedeceğini düşündüğünü biliyorum. Ama mahvetmeyecek. Sana söz veriyorum. Her şey yoluna girecek. Ve gelecek hafta Jerrin'i buraya taşıyacağız."

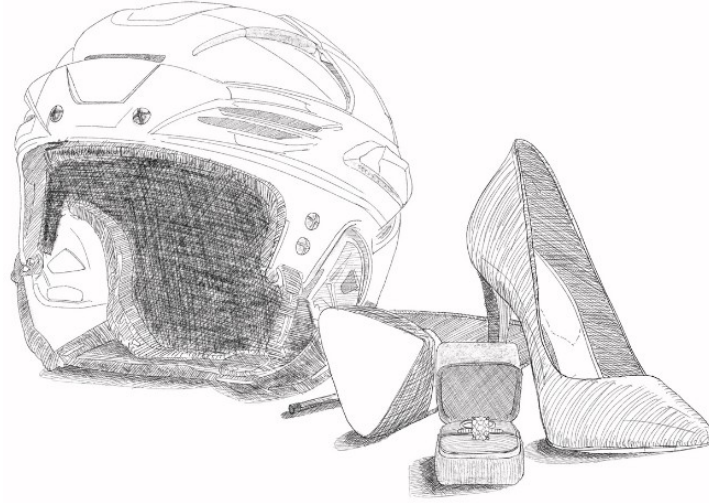
Ona yer açmak için arkamı dönüp bavulları kapının yanına bırakıyorum. Annesi gelmeyecek.

Yapmayacağını zaten biliyordum ama belki yarın evleneceğimiz gerçeğiyle fikrini değiştirir diye umuyordum... Juliet'in hatırı için.

Evleneceğimi söyleseydim ailemin burada olacağını biliyorum. Juliet ve ben yeminlerimizi etmeye yaklaştıkça bunu ailemden saklamanın suçluluğu daha da ağırlaşıyor, ama Juliet ve benim neden evlendiğimizi açıklamak akıllıca değil.

Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi.

CHAPTER THIRTEEN

Juliet

Telefonumdaki mesaj bildiriminin sesini duyuyorum.

Shawnie

Shawnie

Which apartment number are you?
I'm coming up.

Ona Ryker'ın dairesinin The Commons'ta olduğunu, bu yüzden gelmesine şaşırmamam gerektiğini söyledim.

Apartment number 803.

Why are you coming up?

Shawnie

Because you're coming with me to get ready. He can't see the bride until you walk down the aisle.

Oh, Shawnie ve onun düğün geleneklerine olan inancı.

Şimdi onlar için uygun bir gün değil ama ya kendi isteğimle gideceğim ya da beni tekmeleyerek ve bağırarak dışarı sürükleyecek. Ayrıca, sahte ya da "gerçek" ne olursa olsun, ilk kez evleniyorum.

Dün gece Ryker'ın evine taşınmak hoş bir sürpriz oldu. Sadece güzel olanaklar nedeniyle değil, aynı zamanda içeri girdiğim andan beri ne kadar misafirperver olduğu için.

Öte yandan annemle yaptığım telefon görüşmesi, telefonu kapattıktan sonra gözyaşlarıma hâkim olamama neden oldu.

Öfkeli gözyaşları mı yoksa üzgün gözyaşları mı, emin olamıyorum çünkü asla düşmelerine izin vermiyorum. Destek vermemesi canımı acıtıyor ama biliyorum ki benim geçmek üzere olduğum yoldan çoktan geçtiğini düşünüyor ve babamla yaşadığı kalp acısını benim de yaşamamı engellemek istiyor.

Günün sonunda, onun adliyede olmaması Ryker'a verdiğim sözü tutmamı engellemeyecek. Bana kızabilir ama ben yaptığının kardeşim ve önümüzdeki iki yılı adadığım adam için doğru olduğunu biliyorum.

Yatak odamdan çıktığımda pastırma ve yumurta kokusu evin her yerine sinmişti. Genelde yeni bir yerde geçirdiğim ilk gece pek iyi uyuyamasam da Ryker'ın yatak için aldığı şilte tam bir sihirdi ve annemle tartıştıktan sonra bile bebek gibi uyudum.

Mutfağa gittiğimde Ryker'ı kahvaltı hazırlarken buluyorum... üstsüz, üzerinde sadece kalçalarına kadar inen lacivert bir eşofman altı var.

"Günaydın," diyor, omzunun üzerinden koridordan çıkan bana bakarak.

Yumurtaları karıştırmayı bitirip bir tabağa yığarken sırtı bana dönüktü.

"Günaydın," diye karşılık veriyorum.

Önümüzdeki yirmi dört ay boyunca aynı çatıyı paylaşacağım adamın çıplak, geniş omuzlarına bakmamak için elimden geleni yapıyorum.

Shawnie geldiğinde kullanmak üzere çantamı ve ayakkabılarımı ön kapıya bırakarak dikkatimi dağıtıyorum.

"Burası çok güzel kokuyor," diyorum mutfığa tekrar girerken. "Aç mısın? İkimize de yetecek kadar yaptım."

"Evet, lütfen. Shawnie geliyor. Hazırlanmak için evine gitmemi istiyor."

Bir bar taburesi çıkardım ve adaya oturdum.

Sırtını bana dönmüş bir şekilde ocağın başında durmuş pastırma parçalarını çeviriyor ve ben de o fark etmeden bir metreden uzun boyunun tamamını taramaktan kendimi alıkoyuyorum.

Onu böyle evcilleşmiş ve kahvaltı hazırlarken görmek bir şekilde ona yeni bir ışık tutuyor. O sadece bir hokey oyuncusu değil. Onunla yeşil kart almasına yardım etmek için evleniyorum.

O bir oda
arkadaşı. Bagaj
taşıyıcısı.
Yetenekli bir
aşçı.

Ve bir iç çamaşırı modeli.

Ve birkaç saat içinde... o benim kocam olacak.

Kafamdaki Ryker imajı ve onun hakkında hissettiklerim gün geçtikçe değişiyor gibi geliyor. Umarım bu sandalye kapmaca oyunu bir noktada durur da kafamı toparlayabilirim.

"Hâlâ adliyeye birlikte mi gidiyoruz?" diye soruyor, bir tabak hazırlarken.

Elinde bir tabak yumurta ve domuz pastırmasıyla gelip önüme koydu.

Onu bu kadar yakından görünce, iç çamaşırı kampanyasında olduğundan çok daha iyi görüldüğünü fark ettim. Göğüs uçlarına serpiştirilmiş o birkaç küçük çil ve mutlu bir iz oluşturan o hafif saç yaması fotoşopla yok edilmemiş.

Göğsüne baktığımı fark ettiğimde boğazımı temizliyorum. Bakmıyormuşum gibi davranmamın imkanı yok. Ama iki gece önce Oakley's'in üstüne çıkabileceğimi söylemişti.

Kafamı kaldırdığımda yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı. Bunu bilerek mi yapıyor?

Bu gibi durumlarda kaçınma en iyi yöntemdir.

"Emin değilim. Shawnie beni rehin aldı."

Başını sallıyor ve sonra mutfığa geri dönüyor. "Yumurtanın yanında ketçap ister misin?"

"Sorun olmayacaksa biraz alacağım."

Tezgâhtan bir şişe alıp yukarı çeviriyor ve rahatça tekrar eline alıyor. Eğer beni etkilemeye çalışıyorsa... şimdiden işe yarıyor.

Yine de direnmem gerek.

"Düğün günümüzde gelinim için sorun yok," diyor sevimsiz bir sırıtışla.

O bana böyle gülümsediğinde ben de gülümsemeden edemiyorum.

Adaya doğru yürüdü, tabağıma bir gümüş dolar büyüklüğünde ketçap sıktı ve sonra kendisi için yemek yapmak üzere ocağa döndü.

Verdiği porsiyon benim bir oturuşta yiyebileceğimin dört katından fazla ama adamı hokey oynarken gördüm. Eminim tüketebileceği her kalori enerjiye ihtiyacı vardır.

Sinirden neredeyse yemek yemek istemiyorum ama bir şeyler yemem gerektiğini biliyorum.

Adaya doğru yürüyor ve oturuyor, bana en yakın tabureye otururken kolu hafifçe benimkine sürtünüyor.

"Bunu bilerek mi yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Dönüp bana bakıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Neyi bilerek yapıyorsun?"

"Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Bilmiyorum... işe yarıyor mu?" Kapı çalındı ve o an bıçak gibi kesildi.

Ryker kapıya doğru gitmek için ayağa kalkıyor ve ben kolundan tutuyorum. "Sakın aklından bile geçirme," diye uyarıyorum.

"Ne? Şimdi kendi kapıma bakamayacak mıyım?" diye soruyor ellerini havaya kaldırarak. "Öyle değil, açamazsın" diyorum.

"Juliet'in kıskanç tarafı bu mu?" diye soruyor şeytani bir sırıtışla.

"Hayır. Sorun o değil. Seni böyle görürse," diyorum, gömleksiz gövdesini göstererek, "orta sayfa kızıyla yaşadığım için peşimi bırakmaz."

Gülüyor. "Şaka mı

yapıyorsun?" "Hayır...

Yapmıyorum."

Bar taburesinden kayıyorum, yemek tabağıma kapıyorum çünkü şimdi, bu cinsel gerilim beni aç bırakıyor ve kahvaltımı yanımda götürüyorum.

Kapı bir kez daha çalınır. Bu seferki, öncekinden biraz daha sabırsız.

"O burada. Gitmem gerekiyor. Kahvaltı için teşekkürler," diyorum ve kapıya doğru koşarken meraklı arkadaşımın aramızda neler olduğunu görmek için içeri dalmasını nasıl engelleyeceğimi düşünüyorum.

"Yanınıza bir şey almanıza gerek yok mu?"

"Hayır, Shawnie'nin ihtiyacımız olan her şeye sahip olduğuna eminim," diyorum, en iyi arkadaşımın her zamanki gibi aşırı hazırlıklı olduğunu bilerek.

Ayakkabılarımı giyiyorum ve kapıyı açmadan önce çantamı alıyorum. Shawnie elindeki buzlu kahveyi bana uzatırken gülümsüyor.

Kapıyı arkamdan kapatmaya çalışırken, "Senin için hazırladığım şey için kafein alsan iyi olur," diyor. "Hey, gitmeden önce burayı görmem gerekmiyor mu?"

"Hayır," diye bağıryorum.

"Hoşça kal Shawnie," diyor Ryker, Shawnie'nin gözünü zar zor yakalıyor ki lanet olası yumuşak kapanan kapı onun içeriyi görmesini engelliyor.

"Aman Tanrım, seni boynuzlu köpek. Düğün gecene kadar bile bekleyemedin mi?" Shawnie bana Ryker'ın duyacağı kadar yüksek sesle söylüyor.

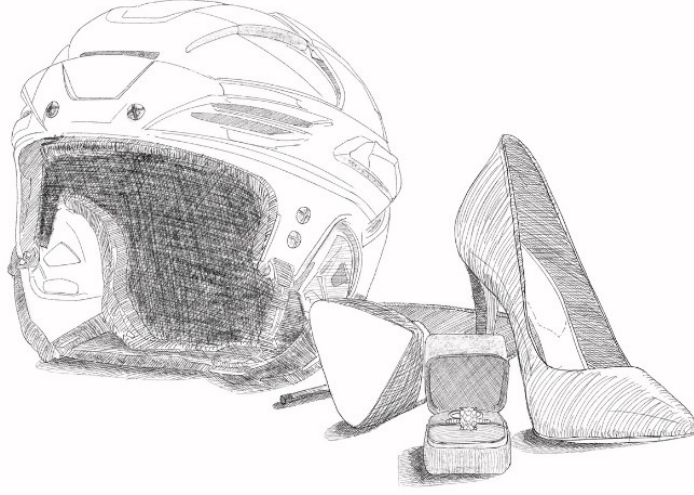
Ayak sesleri onu götürmeden önce kıkırdadığını duyuyorum.

Bir yandan Shawnie'nin kolunu tutuyor, diğer yandan kahvaltı tabağımı dengeliyorum. "Hadi, gidiyoruz," diyerek onu asansöre doğru yönlendiriyorum.

"Evlenmeye hazır mısın?" diye soruyor neşeyle.

"Olabileceğim kadar hazırım."

CHAPTER FOURTEEN

Juliet

Asansör yolculuğu ve Shawnie'nin dairesine otuz dakikalık bir yolculuktan sonra kapısına çıkıyoruz.

Karnım artık tok ve Shawnie'ye dün gece yaptığım tek şeyin annemle bu düğün hakkında tartışmak ve sadece yarısını doldurduğum dolaptaki ayakkabılarımı renklendirmek olduğunu iyice açıkladım.

Shawnie dairesinin kapısını açar açmaz içeri girdi. "Çıldırmadan önce, en iyi arkadaşın olduğumu ve düğün gününde bir hata yapmana izin vermeyeceğimi bilmeni istiyorum."

"Ne yaptın, Shawnie?"

Ön kapısından içeri giriyorum ve o sağa doğru adım atıp yoldan çekiliyor.

Alışveriş merkezinde denediğimiz ve üzerime tam oturan beyaz elbise penceresinin pervazında asılı duruyor.

Hatırladığım kadar güzel, Shawnie'nin dairesinin sabah ışığında asılı duruyor. Mağazada onunla birlikte denediğim bir çift gümüş topuklu ayakkabı hemen altında duruyor.

"Shawnie... yapmadın," diyorum ona, sesim minnettarlık ve teslimiyet karışımı bir tonda.

Ona karşı mutlu muyum yoksa kızgın mıyım çözemiyorum.

"Bu elbiseyi giyiyorsun ve muhteşem görüneceksin.

Ve Ryker seni sonsuza dek yanında

tutacak." Onunla tartışmak istiyorum.

Elbiseyi giymeyi reddetmek istiyorum.

Ona parasını geri almasını söylemek istiyorum.

Ama bunların hiçbirini yapamam çünkü... dün gece annemle telefonu kapattığımdan beri ilk kez bugün adliyeye o elbiseyle gideceğim için heyecanlıyım.

Shawnie bugünü atlatmak için bu güven desteğine ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Metrelerce beyaz organzenin içinde kendinizi harika hissettiğinizde nelerin üstesinden gelebildiğiniz inanılmaz. Ama aynı zamanda Ryker'in beni bu elbiseyle koridorda yürürken görme fikrinin verdiği heyecanı da inkar edemem.

Masalsı bir düğünden çok kırmızı halıya yakışacak türden bir elbise ama bu düğün tam da bunu gerektiriyor.

Elbiseye doğru yürüyorum ve elimle hafifçe dokunuyorum. Söyleyecek bir şey bulamıyorum, ki bu benim tarzım değil.

"Olmasına izin verdiğinde seveceğini biliyordum."

Belki de haklıdır ama bunun için para ödediği için mutlu değilim. "Sana geri ödeyeceğim," diye onu temin ederim.

Ayrıca satın aldığı gümüş ayakkabılara bakıyorum ve ayakkabı kutusunun kenarında duran bir çift beyaz külot buluyorum. Onları alıyorum ve kışını okuyorum.

Bayan Ryker.

"Bunlar ne?" Neredeyse tükürüyordum.

Ciddi olamaz ve benden bunları giymemi bekleyemez. Evet, daha önce düzinelerce gelinin elbiselerinin altına bir şeyler giydiğini gördüm ve bu fikrin sevimli olduğunu düşündüm ama o çiftler aşıktı.

"Feryat etmeyi bırak da gel saçını ve makyajını yap. Yaptığım onca şeyden sonra en azından beni yatıştırabilirsin," diyor açık konseptli mutfağına girerken.

Shawnie gerektiğinde beni suçluluk duygusuna sürükleme konusunda bir usta ve şu anda harikalar yaratıyor.

"Külot yok... elbise yok," diye ekliyor.

Mutfağına doğru baktığımda saç maşasını ve sahip olduğu her makyaj malzemesini bizim kullanımımız için sergilediğini görüyorum.

Dediğini yaptım ve koltuğa oturup kahvemi içtim.

"Bunun için teşekkür ederim," diyorum ona usulca...

külot hariç.

Bir eliyle bir saniyeliğine omzumu ovarken diğer eliyle saç maşasını saçımda tutuyor.

O olmasaydı bugünü nasıl atlatırdım bilmiyorum ve ilk başta buna dirensem de, bir adliye düğünü için bile olsa giyinmek bunun önemli olduğunu hissettiriyor.

Ve öyle.

Ryker'in ülkede kalması ve takımının şampiyonluk kazanmasına yardımcı olması büyük bir olay ve ben de bunun bir parçası olacağım. Bunu böyle görmem gerekiyor. Ryker'in dediği gibi, amacımız birbirimizin hedeflerine ulaşmasına yardımcı olmaksa bu gerçektir.

Ancak, ortaya çıkarılma korkusu hala aklımın bir köşesinde duruyor. Ryker'a yardım etmek için K-1 vizesini dolandırmaktan hapse girersem kardeşimin yeni kira kontratını nasıl ödeyeceğim? Yemin törenini atlatabilmek için bugün bunu aklımdan çıkarmam gerekiyor.

İkimizin de makyajı ve saçı yapıldıktan sonra elbisenin içine giriyorum. Shawnie fermuarımı çekiyor ve fermuar uca değdiği anda evlenmeye hazır olduğumu anlıyorum.

Shawnie kendi elbisesini giyiyor ve sonra bana alışveriş merkezindeki iç çamaşırı mağazasından bir çanta uzatıyor.

"Sana bekârlığa veda partisi vermem için bana bir şans vermedin. En azından bu gece için bir şeye ihtiyacın var."

Bu gece için bir şey.

Kocamla düğün gecem.

Düğünümünden sonraki geceyi yalnız geçireceğimi hiç düşünmemiştim ama Ryker'la aramızdaki bu şey keşfedilmemiş bir bölge ve yapmak istediğim son şey zaten karmaşık olan bir durumu daha da karmaşıktırmak.

Kâğıt mendili açıyorum ve ilk parçayı çıkarıyorum; meme uçlarını zar zor kapatan üçgenleri olan güzel, ipeksi, beyaz bir oyuncak.

Çok güzel.

Gerçekten

öyle.

Ve eğer hayatımın aşkıyla evleniyor olsaydım, bunu onun için giymek için sabırsızlanırdım. Sonra aşağıya baktığımda tamamen transparan kırmızı dantelli bir oyuncak buldum.

"Bunu yapmamalıydın," diyorum ona. "Bunlar önümüzdeki iki yıl boyunca hiç kullanılmayacak."

"Az önce üstsüz nişanlını gördüm; ben olsam bu kadar çabuk iddialarda bulunmazdım. Sadece açık fikirli ol, Juliet. Şu ana kadar sana çok iyi bakmış bir adamla evleniyorsun. Bence bu durumdan bu kadar rahatsız olmamalısın."

Beyaz, ipeksi ayıcığı çantaya geri koyuyorum ve mendili üzerine sarıyorum. Kabul etmekten nefret etsem de o haklı.

Kardeşim için ihtiyacım olan parayı bana verdi ve evden çalışabilmem için dairesine bir ofis koymayı teklif etti.

İstedığım her şeyi bana verdi... ve hatta istemediğim şeyleri bile.

Ryker'la birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça, onun arkadaşlığından daha fazla keyif alıyorum. Komik ve nazik biri ve belki de işler farklı olsaydı ve profesyonel bir sporcu olmasaydı, bana çıkma teklif ederdi ve ben de evet derdim.

Cep telefonundaki saate bakıyor.

"Gitmemiz gerek. İç çamaşırı çantasını al ve buradan gidelim," diyor.

Eğiliyorum, arkamdaki kısa trene uzanıyorum ve yerde sürüklenmemesi için yukarı çekiyorum. İç çamaşırı çantasının kurdele iplerini kavriyorum ve onun arkasından kapıya doğru yürüyorum.

Shawnie'nin arabasına bindik ve bizi adliyeye, yargıçla planlanan randevumuza yetişmemiz için yeterli zamandan daha fazlasıyla götürdü.

Shawnie bir park yeri buluyor ve sonra adliye binasına giriyoruz. Bulduğumuz katı bulduk ve asansörden mahkeme salonuna çıkarken Seven'in çift kapının dışında durduğunu gördüm.

"Benden yüzükleri değiştirmemi istedi. Öncesinde seni görmeye izni olup olmadığından emin değildi," diyor Seven.

"Değil," diye araya giriyor Shawnie hemen.

Seven ona Ryker'ın altın yüzüğünü uzatıyor ve yüzük eline değdiği anda bu işin ne kadar ciddi olduğunu anlıyorum. Ryker kendine bir yüzük almış.

Bugün yapacağımız yeminlerin bir sembolü. Bu gerçek.

Elmas yüzüğü elimden çıkarıyorum. Ryker onu parmağıma taktığından beri ilk kez çıkarıyordum. Onu kaybetmekten çok korkuyordum ve Seven'a vermek beni hâlâ tedirgin ediyor.

"İçeride başka kimse var mı?" Annemin yine de gelmeye karar verdiğine dair son bir umut ışığına tutunarak soruyorum.

"Hayır. Sadece biz,"
diyor Seven. Başımı
sallıyorum.

Fikrini değiştirmesinin pek mümkün olmadığını biliyordum ama denemeye değirdi.

"Ne zaman hazır olursan o zaman başla" dedi.

Kapıdan içeri girer ve arkasından kapatır.

Shawnie elbisesinin içindeki sütyeninden telefonunu çıkardı ve bir şarkı söyledi. Yıllar yıllar önce üniversitedeyken ona koridorda yürümek istediğimi söylediğim bir şarkı. Şimdi hatırladığına inanamıyorum.

O ve ben birlikte kapılardan birini çekiştirirken şarkı etrafımızdan akıp gidiyor. Çift kapı açılıyor ve gözlerim Ryker'a kilitlendiği anda bunun düşündüğüm gibi bir düğün olmadığını anlıyorum.

Ryker

Bakan ve Seven'la birlikte siyah takım elbisemle mahkeme salonunun başında duruyorum. Juliet'i sabırla beklerken ellerimi önümde birleştiriyorum.

Shawnie'nin gelip onu evden çıkardığı bu sabahtan beri onu görmedim.

Ne giyeceği hakkında hiçbir fikrim

yok. Pantolon takımı mı?

Elbise mi?

şaka olarak formalarımından birini mi?

Beklemek için fazla zamanım yok çünkü saniyeler içinde ağır, masif meşe çift kapı açılıyor. Juliet tam karşımda, Shawnie ile kol kola kapıdan çıkıp koridorda bana doğru yürümeye başlıyorlar.

Onu bembeyaz bir elbisenin içinde görünce ağzım kurudu. Dalgalı saçlarıyla çok güzel görünüyor.

Göz göze geldiğimiz anda hata yaptığımı anladım.

Juliet gerçek bir düğünü hak ediyor, sahte ya da değil. Belki de ona daha iyi bir şey planlaması için vizede sahip olduğumuz doksan günü vermeliydim. Bu işi hızlandırmanın ikimize de iyi geleceğini düşünmüştüm.

şimdi, tüm bunlar sona erdiğinde Juliet'e beni hatırlaması için bir adliye düğünü verdiğime pişman olmayacağımdan pek emin değilim.

Shawnie ya da Juliet'in telefonundan mahkeme salonuna klasik arp müziği yankılanıyor ve etrafımızdaki sessiz boşluğu dolduruyor.

Tam boy spagetti askılı elbise gözlerimi ondan alamama neden oluyor. Dekolteli üst kısmından kalçalarının kıvrımlarına kadar daracık oturuyor. Elbisenin sol tarafından bir yırtma çıkıyor ve kalçasının üzerinde duruyor.

Ellerimi elbisesinin yırtmacından geçirip parmak uçlarımla kalçalarının yumuşak teninde gezinmesine izin vermenin nasıl bir his olacağını hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Bana doğru ilerlerken muhteşem görünüyordu. Ellerimi uzatıp onun ellerini avuçlarımın içine alma beklentisiyle kaşınıyorum.

Seven'ın arkamdan yaklaştığını hissediyorum.

"Bundan emin misin?" diye soruyor, kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle. Gözlerim Juliet'inkilerden ayrılmıyor, onunkiler de benimkilerden ayrılmıyor.

Bu geçici bir durum olabilir ama onu o beyaz elbisenin içinde gördüğüm anda hiçbir şeyden bu kadar emin olmadığımı fark ettim.

"Eminim," diyorum ona, gözümü gelinimden ayırmadan.

Sadece iki yıl için anlaşmıştık ama ne zaman biterse bitsin, Juliet imzayı atıp benden boşanana kadar benim karım.

"Bu kadının evlenmesine kim izin veriyor?" diye soruyor nikâh memuru, Shawnie ve Juliet benim ulaşamayacağım bir yerde durduklarında.

"İstiyorum," diyor Shawnie.

Shawnie kolunu Juliet'in kolundan çekiyor ve en iyi arkadaşını almak için bana bakıyor.

Bunu onun yaptığını biliyorum.

Juliet'i hak ettiği gibi bir gelin yaptı.

Elleri benimkilere kayarken yumuşaktı ve onu benimle birlikte bir basamak yukarı çektim.

Yargıç devam ederken birbirimize bakıyoruz.

"Siz ikiniz yemin etmemeyi tercih ettiniz. Bu doğru mu?" diye soruyor nikâh memuru.

"Doğru," diyorum ona, gerçi şimdi bunu aceleye getirmek de bir hata olabilirdi.

"Pekala," diyor, hayatımızın en mutlu günü olması gereken bu günde hızlı bir tören isteme kararımızdan etkilenmemiş görünüyor.

Her halükarda umurunda değilmiş gibi görünüyor. Nikâhımızı kıymak, muhtemelen trafik mahkemesi ve ev sahibi-kiracı anlaşmazlıklarında hüküm vermek gibi diğer sorumluluklarının arasına bugün sığdırması gereken bir görev daha.

Günün bir sonraki işine geçmek istiyordu.

"Burada Ryker Haynes adındaki bu adam ile Juliet Di Costa adındaki bu kadının evlilik bağına tanıklık etmek üzere toplanmış bulunuyoruz. Her ikisi de Washington eyaleti yasaları uyarınca birleşmek üzere buraya kendi özgür iradeleriyle gelmişlerdir." diyor, monoton sesinde belli belirsiz bir ritim var. Muhtemelen bunu binlerce kez yapmıştır ve uykusunda bile ezbere söyleyebilir. "Değiştirecek yüzüklerimiz var mı?"

"Evet, var," diyorum.

Seven eğildi ve bana Juliet'in yüzüğünü uzattı... ona birleştirmesi için verdiğim alyansla birlikte.

"Tamam o zaman, benden sonra tekrar et," diyor bana dönerek.

Yargıcın söylediği her kelimeyi tekrarlarken gözlerimi Juliet'e odaklıyorum.

"Ben, Ryker Haynes, seni, Juliet Di Costa'yı, yasal eşim olarak kabul ediyorum. Ölüm bizi ayırana dek, hastalıkta ve sağlıkta sana sahip olacağım. Bu yüzükle, seninle evleniyorum."

Yüzüğü parmağına geri takıyorum ve onunla birlikte dün yüzüğümü almaya gittiğimde aldığım alyansı da takıyorum.

Yüzüğüne bakıyor ve yüzüğünde yeni bir parça olduğunu fark ediyor.

Yeminlerimizin ortasında olduğumuz için bir şey söylemiyor ama ayrık dudakları bunu beklemediğini söylüyor.

Sonra yargıç Juliet'e döner.

"Benden sonra tekrar et," der.

Shawnie ona yüzüğümü uzatıyor ve sonra gözleri bana kilitleniyor ve bana ettiği yeminlerin her kelimesini dinliyorum.

"Ben, Juliet Di Costa, seni, Ryker Haynes, yasal kocam olarak kabul ediyorum. Ölüm bizi ayırana kadar, hastalıkta ve sağlıkta, sahip olmak ve tutmak için. Bu yüzükle, seninle evleniyorum."

Alyansımı takıyor, parmaklarının sıcaklığına karşı soğuk metal, tenime sürtünürken karıncalanma hissine neden oluyor.

Yargıç bana "Washington eyaletinin bana verdiği yetkiye dayanarak, artık gelinini öpebilirsin" dedi.

Dudaklarımı yalıyorum ve ona gülümsüyorum.

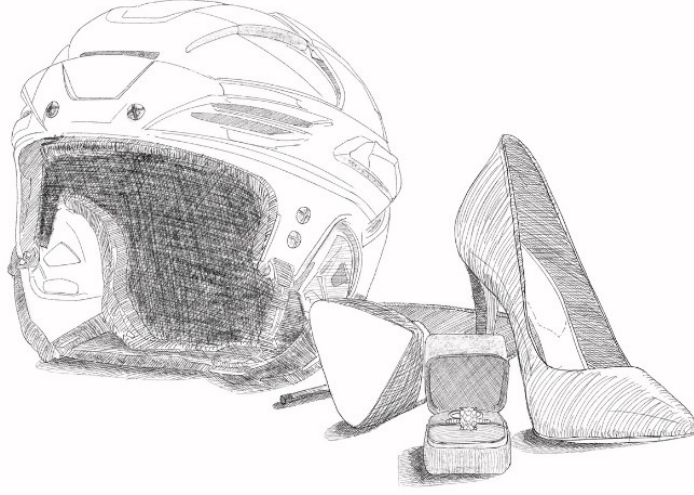
Bir adım daha yaklaşıyorum ve o da bana doğru eğiliyor. O da bu öpücüğü istiyor ve ben de bunu asla unutmamasını sağlamayı planlıyorum.

Eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Onu kendime doğru çekiyorum, ellerim kıcının üzerinde kayıyor ve onu daha sıkı çekiyor.

İlk öpücük deniyor ama sonra dilimi dudaklarının üzerinde kaydırıyorum ve o da bana açılıyor.

Karımla mahkeme salonunun merdivenlerinde sabırsız bir yargıçla öpüşmemem gerektiğini biliyorum ama siktir et. Eve gittiğimizde, Juliet'in kiminle evlendiğini hatırlamasını istiyorum. sabırsız bir yargıçla ama siktir et. Eve gittiğimizde, Juliet'in kiminle evlendiğini hatırlamasını istiyorum.

CHAPTER FIFTEEN

Juliet

Seven ve Shawnie'yi adliyede bırakıp Ryker'la birlikte asansörle çatı katına çıkarken bu gecenin nasıl biteceğini merak ediyorum.

Sonunda kendi yatağında yalnız mı kalacağım yoksa onunkinde çıplak mı?

Bana zaten topun bende olduğunu söyledi. Eğer bir şeyin olmasını istiyorsam, bunu başlatması gereken kişi benim.

Adliyedeki o öpücük bana o şeyi daha fazla keşfetmeyi ne kadar istediğimi düşündürüyor. Ve Shawnie'nin adliyenin otoparkından onsuz çıkmamamı sağladığı iç çamaşırı çantası elimde ince oyuncakların olması gerektiğinden daha ağır duruyor. Bu sınırı aşma ve yakınlaşma korkusu, sadece iki yıl içinde her şeyin sona ermesi için, Ryker ile bunu sürdürmeyi tehlikeli bir seçim gibi hissettiriyor.

Asansör sekizinci kata ulaşıyor ve birlikte inip kapıya yöneliyoruz.

Ryker kapının hemen önünde duruyor ve kolunu kıkımın altından geçirirken diğer kolunu sırtıma dolayarak beni beşik gibi sarıyor.

Bir ses çıkarıyorum ve **t u t u n m a k** için kollarımı hızla boynuna doluyorum, küçük beyaz iç çamaşırı çantası sırtına çarpıyor. İçindeki kağıt mendil çarpışmanın etkisiyle buruştu. "Ne yapıyorsun sen?" diye sordum.

"Seni eşikten geçirmem gerekiyor, değil mi?" diye soruyor, kapıya doğru devam ediyor.

"Gelenek budur. Ama bu evlilik geleneksel değil." Yine de bu jest çok hoş ve beni aşağılamasını istemiyorum.

O anahtarını çıkarırken ben boynuna sıkıca sarılıyorum, o da sırtımı bırakıyor.

İçeri girer girmez Ryker beni hemen yere bırakmıyor. Yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor ve sonra bir saniyeliğine dudaklarıma dalıyor. İzlemiyor olsaydım kaçırabilirdim. O da benim gibi adliyedeki öpüşmeyi mi düşünüyor?

Eğilmek ve ağzı bu kadar yakinken onu öpmek istiyorum ve bu aramızda bir şeyler başlatmak için mükemmel bir fırsat. Ama bu duygulara teslim olmak işleri daha da karmaşık hale getirecek.

"Seni nereye bırakayım?" diye soruyor.

Beni odasına götürmesini söylemem için bana bir fırsat mı veriyor yoksa sadece basit bir soru mu bilmiyorum. Bu yüzden en güvenli yolu seçtim.

"Burası iyi," diyorum girişte. "Bu elbiseyi çıkarıp normal kıyafetlerimi giysem iyi olacak. Eminim müşterilerden ve satıcılardan gelen ve yanıtlamam gereken e-postalarım vardır."

Bu elbiseyi çıkarmak istediğimden değil. Mümkün olsa bütün hafta giyerdim. Onunla uyur, onunla yıkanırdım. Ve evlendikten bir saat sonra her zamanki gibi işe geri dönmek garip hissettiriyor ama düğün günümüzde tüm öğleden sonra bu çatı katında başka ne yapacağız?

Talimatlarımı dinlemiyor. Bunun yerine, beni çatı katına, koridora doğru yürüttü ve sonra beni yatak odasının kapısının önünde topuklarımin üzerine oturttu.

Beni tamamen serbest bırakmadan önce ayağımı yere sağlam bastığımdan emin olmak için bekliyor. Dengeli olduğumdan emin olduktan sonra ellerini ceplerine sokuyor, sanki bana dokunmak için uzanmaktan kaçınıyormuş gibi.

"Evinize hoş geldiniz, Bayan Haynes," diyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin. Koridorun sonunda bu takımı çıkarıyor olacağım."

Dönüyor ve koridordan yatak odasına doğru ilerliyor.

Bir bayan, dahası onun bayanı olma unvanı bir gerçeklik kontrolüdür. Bu gerçek. Evlendik ve şimdi önümüzdeki iki yıl için zaman başlıyor. Çok etkilendiğim bir adamla oda arkadaşı olarak yaşayacağım tam iki yıl. Ne yanlış gidebilir ki?

Odama giriyorum ve önümdeki duvara bakıyorum. Beni burada bırakmasını söylemekle doğru bir karar mı vermiştim? Yoksa beni istediği yere götürmesini mi söylemeliydim?

Beni yatak odasına götürür müydü?

Departman çantasının ipleri hâlâ parmak uçlarıma değiyor ve aşağıya bakıp çantanın ileri geri sallanışını izliyorum.

Sahte evlilik olsun ya da olmasın, düğün gecemde yalnız uyumak garip hissettiriyor. O da aynı şeyi hissediyor mu?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Derin bir nefes alıp tüm cesaretimi topladıktan sonra çantayı yatağın üzerine atıyorum ve odamdan çıkmak için arkamı dönüyorum.

"Ryker?" Koridordan odasına doğru yürürken seslendim. Açık bıraktığı kapısına doğru yürüdüm.

"Evet," diyor, üzerinde sadece düğmeleri ve fermuarı açık bir pantolonla banyodan çıkarken. Pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyor, çıplak gövdesi her bir kasının dalgalanmasını gözler önüne seriyor.

Gözlerim mutlu izinin koyu renkli saçlarını takip ederek boxer'ının lastiğinin altında kaybolduğu yere kadar gidiyor.

"Şu fermuarı açmama yardım eder misin? Kendi başıma ulaşmam biraz zor. Shawnie fermuarımı çekmek zorunda kaldı," diyorum ona.

Fermuarımı çektiği doğru ama hayatımın bu noktasında kendimi hemen hemen her şeyden kurtarabilecek kadar becerikliyim.

Ama buraya gelmek için bir bahaneye ihtiyacım var ve aklıma gelen ilk şey bu oldu.

"Evet, buraya gel," diyor ve banyodan çıkıp doğruca bana doğru ilerliyor.

Ona sırtımı dönüyorum, fermuara daha iyi erişebilmesi için uzun saçlarımı önünden çekiyorum.

Parmakları fermuarın üst kısmıyla birleşiyor ve teninin sırtıma değen sıcaklığıyla keskin bir nefes alıyorum.

Fermuarımı yavaşça açmaya başlıyor. Duyabildiğim tek ses karışık nefes alış verişlerimiz ve fermuarımın dişlerinin beni elbiseden yavaşça kurtarışının sesi.

Yaklaştı.

O kadar yakın ki vücut ısısının arkamda yayıldığını hissedebiliyorum.

Açık pantolonunun üst kısmı kıkımın üst kısmına sürtünerek tenimde bir karıncalanma hissi yaratıyor.

Birleşmemize bir santimden az kaldığını biliyorum ve onu arkamda hissetmek için katı bedenine karşı geri itme dürtüsüyle savaşıyorum.

Omzumun üzerinden hafifçe eğiliyor. "Şimdiye kadar gördüğüm en güzel gelin olduğunu bilmelisin," diyor, sesinin derin tınısı kulağımı gıdıklıyor ve karnımda bir heyecan dalgası yaratıyor.

Nefesinin sıcaklığı boynumun yan tarafına yayılıyor ve dokunduğu her yerde tüylerim diken diken oluyor.

"Teşekkür ederim," diyorum usulca, omzumun üzerinden.

Fermuar nihayet sona yaklaştığında, Ryker'ın ne bulacağını biliyorum.

Fermuar kırımın altına ulaştığı anda duruyor, elbise onun için açılıyor.

"Bunlar ne?" diye soruyor.

Başparmakları Shawnie'nin bana aldığı beyaz pamuklu külotun üzerindeki yazının üzerinde gezinirken elleri kalçalarımın iki yanında duruyor. Onun dokunuşuyla omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

"Bayan Haynes," diyor, sesi alçak, külotumun üzerindeki yazıları okuyor.

"Beğendiniz mi?" diye soruyorum.

"Sanırım adımı vücudunda görmek için yeni favori yerimi buldum."

Onun hayranlığı karşısında kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

"Fermuarın açık, Juliet. Bu gece başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Zaten biliyorum ve onun önünde çıplak olma düşüncesi içimde bir heyecan dalgası yaratıyor.

Yüzümü ona dönüyorum, elbisem sadece ince askılardan sarkıyor ve sağ kolum korsajı göğüslerime yaslıyor.

"Düğün gecemde yalnız uyuyacağımı hiç düşünmemiştim."

Gözleri benimkilere kilitleniyor ve dikkatim pantolonundaki büyük şişkinliğe kayıyor.

Gözleri benimkileri takip ederek pantolonunu iten sert ereksiyonuna gidiyor.

"Seni becermek istiyorum Juliet, bu gerçeği saklayamam. Ama sen istemedikçe hiçbir şey olmaz."

Spagetti askıları omuzlarımdan çekip elbiseyi yere bırakırken dikkatini çekiyorum.

Elbise ayaklarımın altında gölleniyor ve elbisemin altında sütyen ya da başka bir iç çamaşırı olmadan, Ryker'ın önünde sadece bir çift beyaz külot ve bir çift gümüş stiletto ile duruyorum.

Vücudumun tamamını tararken boğazında bir gümbürtü duyuyorum. "Siktir."

Bir adım daha yaklaşıyor, üzerimde yükseliyor. Elleri kalçalarımın üzerinde kayıyor, sıcak parmakları külotumun üzerinde geziniyor.

Sertleşen meme uçlarım göğüs kafesine sürtünmeye çok yakın.

Ellerimi göğüs kaslarına ulaşana kadar çıplak göğsünde gezdiriyorum. Her yeri sertleşmiş ve sikişinin benim için kalkmış ve sertleşmiş olduğu düşüncesi bana

Uzun zamandır hissetmediğim bir heyecan.

"Bu gece seninle kalabilir miyim?" diye sordum.

"Benden ne istersen alabilirsin Juliet. Hayır demeyeceğim."

Saçımın bir tutamını geriye itiyor ve kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Dikkatim tenindeki hafif çillerden ayrılıyor ve yeşil gözlerine uzanıyor. Parmaklarımın keşfettiği her yere hayranlıkla bakmamı izliyor.

"Peki ya seninle yatmak istersem?" diye sordum.

Elleri kalçalarımı sıkıyor ve ben istemsiz bir inilti çıkarıyorum.

Yaptığı her küçük şey beni onun kontrolü altına girmeye heveslendiriyor. Gücünü hissetmek ve tanıştığımızdan beri yavaş yavaş artan gerilime kendimi teslim etmek için.

"Bunu benim için açıkla. Yanlış anlamak istemiyorum. Bu gece evliliğimizi tamamlıyor muyuz?"

Dudağımı emiyorum, sonra topuklu ayakkabılarımın ucunu yukarı kaldırıyorum ve kollarımı boynuna dolayarak çıplak göğüslerimi göğsüne, dudaklarımı da dudaklarına bastırıyorum.

Elleri kığımın üzerinde kayarken ve sıkıca kavrarken öpüşmemizde alçak sesle homurdanıyor. Beni vücudundan yukarı çekerken parmakları tenimi kazıyor.

Beni bu kadar zahmetsizce kaldırması, onun dokunuşunu daha fazla arzulamama neden oluyor.

Bizi yatağa geri götürürken bacaklarımı beline doluyorum ve beni yavaşça gri yorganının üstüne koyup sırtüstü yatırıyor.

Pantolonunu indirip önünden atarken gözleri vücudumda geziniyor.

Normalde, kapalı perdelerin arasından gelen ışıkla onun için bu şekilde uzanırken biraz utanç duyardım. Hâlâ öğleden sonra ve saklanacak bir karanlık yok.

Ama saklanmak istemiyorum.

Bana bakışıyla değil.

Ereksiyonu, boxer külotunun ince kumaşı ile boy ölçüşemiyor ve malzemeye karşı zorlanıyor. Sikinin kaya gibi sert ve etkileyici olduğunu görebiliyorum, tıpkı geri kalanı gibi.

Gözlerindeki bakış şehvet dolu, ama aynı zamanda bana bakacağını söyleyen bir vaat de var.

"Durmak istiyorsan ya da fikrini değiştirirsen bana söylemelisin. Düşüncelerini okuyamam ve aletim ince ipuçlarını işleyemeyecek kadar sert."

Başımı sallıyorum ve sonra bir dizini yatağa koyup üzerime eğiliyor. Kolları ağırlığını üzerimde tutmak için esniyor, neredeyse çıplak bedenimin üzerinde dururken karın kasları sıkılaşıyor.

Eğilip beni öpüyor, dudakları dudaklarımı emip çekerken dili ağzıma girip benimkiyle karışıyor.

Bu, adliyedeki öpücükten çok daha zorlayıcı ve çatı katına geri dönerken beklediğim şey tam olarak buydu.

Onu daha yakına çekmek için parmaklarımı saçlarından geçiriyorum ve o da onaylayarak inliyor.

Geri çekiliyor ve önce boynumu, sonra da göğsümü öpmeye başlıyor.

Yaptığı her hareket vücudumun beklentiyle ısınmasına neden oluyor, ama sormam gereken tek şeyi aklımdan çıkaramıyorum. Bilmem gereken tek şey, cevabının onda olup olmadığı.

"Ryker?"

"Ha?" diyor, ağzı hâlâ göğsümde, göğüslerimin arasında ustalıkla çalışıyor.

"Yanlış bir şey mi yapıyoruz?" Her şeyi berbat etme ve bu işi olması gerekenden daha karmaşık hale getirme endişemi dile getirerek soruyorum.

Dudakları bir an için bedenimden çekiliyor ve kolu onu bana bakması için yukarı itiyor.

"Yanlış şey mi?"

"Evet. Bir hata mı yapıyoruz ve a r a m ı z d a k i şeyleri karmaşıklştırıyor muyuz?"

Bir an önce saf şehvet olan yeşil gözlerinde bir yumuşaklık var.

Dirseklerinin üzerine çökerek benimle göz göze geldi.

"Bizim neyimiz karmaşık? Sen benim karımsın Juliet... sevişmem gereken tek kadın sensin," diyor, gözleri benimkileri arıyor. "Ama eğer istemiyorsan-"

Kendini bedenimden daha da kaldırmaya başladı.

"Hayır!" Onu durdurmak için hızla söylüyorum, kollarımı boynuna daha sıkı dolayarak onu kendime yaklaşıtıyorum. "Gitme."

İstese tutuşumu kolayca kırabilirdi, ama yapmıyor, yakınımnda duruyor ve bir sonraki hamlesini tartışıyor.

"Bu gece benden ne istiyorsun? Söylemeni istiyorum."

"Seninle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum," diyorum onu kendime çekerek.

Kollarını bana doluyor ve tekrar birbirimize dolanırken beni yakın tutuyor.

Güçlü kalçalarını benimkilerin arasına kaydırıyor, bacaklarımı onun geniş vücuduna uyacak şekilde germeye zorluyor... benimkilerden çok daha büyük. Sert siki yarığımın üst kısmına baskı yapıyor. Merkezim onun anlık baskısıyla sıkıştı.

Eli vücudumda geziniyor ve parmak uçları külotumun üzerinde kayıyor.

"İslenmişsin, Juliet. Bunun benim için olduğunu söyle."

Tabii ki onun için.

Vücudumun onu ne kadar çok istediğini inkar edemem. Ve şimdi kanıtları hissediyor.

Ryker

"Evet... evet, bu senin için," diyerek öpüşürken pantolonunu indiriyor.

Yatağında yatan kadına bakıyorum. İpeksi siyah saçları çarşafımdan üzerine yayılmış, sıcak teninin her santimi ve leylak rengi meme uçları onu tatmam için beni çağırıyor. Tarçın ve vanilyanın o tatlı kokusu, şimdi seks kokusuyla karışmıştı.

Juliet'in bu yönünü beklemiyordum. Var olma ihtimali olduğunu biliyordum ama bunu görmeme izin verecek kadar gardını indireceğini hiç düşünmemiştim.

İşaret parmağımı pamuklu külotunun üzerinden kaydırıp kaygan ıslaklığının içinde gezdiriyorum ve dokunuşumla gözleri kapanıyor.

En iyi ihtimalle iyi oda arkadaşı oluruz diye düşünmüştüm. Bana bu kadar yaklaşmasına izin vereceğini hiç düşünmemiştim.

Ama artık sahip olduğuna göre, bana ayırdığı bu zamanın her dakikasını, ona şimdiye kadar sahip olduğundan daha iyi bir şekilde verdiğimden emin olmak için harcayacağım.

Daha fazlası için geri gelmesini istiyorum... Bu kadının ona verebileceklerimin bağımlısı olmasını istiyorum, çünkü lanet olsun, ben de bundan o kadar uzak değilim.

Parmağım yarığının içinde dönerken inliyor ve şişmiş klitorisine baskı

uyguluyor. Dudaklarından geçen her inilti ve i çekişi yutuyorum, bu sesleri benim için çıkardığını biliyorum.

"Bu nasıl bir his?" Ben soruyorum.

"Güzel," diyor sesi titreyerek. "Çok iyi."

Külotunun yan tarafını aşağı doğru itiyorum ve o da en sevdiğim külotu çıkarabilmem için mükemmel kıcını kaldırarak işaretime tepki veriyor.

Kendime not: Juliet'e güneşin altındaki her renkten ömür boyu yetecek kadar pamuklu külot al ve her çiftin üzerine Bayan Haynes yazdır. Sonra da tangalarını at.

Hiçbir transparan iç çamaşırı beni, onu mükemmel poposunda adım yazılı olarak görmek kadar sertleştiremezdi.

Şu andan itibaren onu sadece bunlarla görmek istiyorum.

Külotunu ayak bileklerinin üzerinden aşağı itiyorum ve sonra dudaklarımı ağzından çekiyorum, vücudunun benden saklanan son parçasını görmek için yatağa daha da gömülüyorum.

Ben aşağı inerken elleri bileklerimi kavıyor.

Gergin mi? Oral seksi sevmiyor mu?

"Yapabileceklerimden korkuyor musun?" Onunla tanıştığım andan beri beni hipnotize eden o menekşe gözlerine bakarak soruyorum.

"Hayır, sana güveniyorum," diyor.

Bunu yüksek sesle söylemesi hoşuma gitti ve umarım bunu kastetmiştir çünkü bana güvenebilir - özellikle de boşalmasını sağlamak için.

Uyluklarının arasındaki yarığa bakıyorum.

"Karımın çok güzel bir amı var," diyorum

dudaklarımı yalayarak. Eğildim ve dilimi

kıvrımlarında gezdirdim.

Bana yaslanıyor ve adımı mırıldanıyor. Adımı böyle söylemesine alışabilirim. Juliet'in parmakları kafa derimi kazarken dilim klitorisinin etrafında dönüyor. Onun çaresizliğinin beni daha yakına çektiği, daha derine ihtiyaç duyduğu hissi, sikimin boxer külotumun içinde rahatsız edici bir şekilde zonklamasına neden oluyor. Juliet'in benim için çıkardığı seslerden yanmadan önce daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

Dilim onun merkezine dalıyor ve küçük kıcı yatağımın çarşafına karşı kıvranıyor, ecstasy hıçkırıkları yatak odamın duvarlarında yankılanıyor.

Her gece onunla böyle olmalı ve eğer bana izin verirse, öyle olacak.

"Ryker... lütfen," diyor saçlarımı çekerek, nefes nefese.

Onun tatlı amını serbest bırakıyorum ve bana baktığını, onu yiyip bitirmemi izlediğini görmek için yukarı bakıyorum.

"Seni içimde istiyorum," diyor, nefesini tutmaya çalışırken göğsü kabarıyor. "Şimdi."

İçine onun istediği kadar kötü bir şekilde batmaya ihtiyacım var. Islak sıcağının içinde kaymaya ve boşalırken merkezinin beni sıkıştırdığını hissetmeye ihtiyacım var. Hawkeyes'in otoparkında buzda kaymaktan kurtarıldığımdan beri düşünmeyi bırakmadığım kadının içine gömülmeye ihtiyacım var. İkimizin de buna ihtiyacı var.

Bağlantı.

Serbest

bırak.

Bu anlaşmayı fiziksel bağlantıdan uzak tutmanın sınırlarını aşıyoruz. Artık geri dönmemizin bir yolu yok... var mı?

"Senin içinde olmaktan daha çok yapmak istediğim bir şey yok," diyorum ona, tekrar yüzüne doğru iterek. "Önce prezervatife ihtiyacım var."

Ağızına talepkâr bir öpücük bırakıyorum ve ona verdiğim her şeyi alıyor, dudaklarından geçerken hızla tükettiğim küçük muhtaç sesler çıkarıyor.

Ağzımı onunkinden ayırmadan komodinime uzanıyorum. Parmaklarım bir prezervatif buluyor ve çekmecedan çıkarıyorum. Boxer külotumu ayaklarımla yataktan atana kadar aşağı itiyorum. Folyo ambalajı yere atıyorum ve sonra lastiği, Juliet'in kalçalarının arasına geri yerleşmeden önce, dudaklarım bir saniye bile onunkinden ayrılmadan, şişmiş aletimin üzerine itiyorum.

"Acele et," diyor dudaklarıma karşı.

Ucumu girişine bastırıyorum ve hızlı bir nefes alıyor, gözleri benimkileri buluyor.

"Merak etme, seni dolduracağım. Tıpkı istediğin gibi."

Bu onun beni durdurma şansı. Bu, kendimi kontrol etmek için elimde kalan son kale ve sonra hepsi yok olacak. Birini hiç onu istediğim kadar çok istememiştim ama bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Ona dokunmama izin vereceğini düşünmemiştim. Juliet'in daracık amcığı zonklayan sikimi sardığı an, kaybolmuş bir adam olacağım. İlkel ihtiyaç, bu yatağın çarşafı ıslanana kadar

Ter ve seks ve doymuş bedenlerimiz nefes almak için mücadele ediyor. "İhtiyacım var," diye yalvarıyor.

Onu tekrar yalvartmayacağım.

İçine giriyorum ve beni içine alırken nefesi kesiliyor. Onun sıkı sıcaklığıyla ilk teması hissettiğimde tıslıyorum, dişlerim boşalmamak için o kadar sert gıcırıyor ki bir dişimi kırabilirim. Her santimim derinlere gömülene ve tamamen oturana kadar her seferinde bir inç ona doğru ilerlerken inlemeleriyle beni daha da cesaretlendiriyor.

Vücudundan daha fazla sıcak sıvının sikimi kapladığını hissediyorum. Çok tahrik olmuş durumda ve bunu onun için yaptığımı bilmek kadar beni sertleştiren başka bir şey olamaz. Bu kadın girdiği her odada baş döndürüyor ve şu anda onu ellerimde lapa haline getiren benim. Bundan daha büyük bir ego artışı olamaz.

"Tanrım, çok büyüksün," diye inliyor, kalçalarını döndürüyor ve her itişime uyuyor.

Çok büyük olmamdan şikayetçi değil... hayır... daha fazlasını istiyor. Sikimin onu germesinden hoşlanıyor, ben de öyle.

"Evet, ama beni çok iyi alıyorsun, güzelim," diye kulağına fısıldıyorum, daha derine iniyorum ve onu yatağa bastırıyorum.

Beni kendine yakın tutarken elleri ensemde sıklaşıyor, bacakları etrafımı sarıyor ve topukları sırtımın alt kısmına, kıkımın hemen üstüne giriyor.

İtişlerim daha çılgınca hale geliyor, derinlere nüfuz ediyor ve her seferinde onu hafızalı köpüğe çarpıyor. Sikimin her vuruşunda inlemeleri daha da yükseliyor.

Zar zor üzerinde durarak, dolgun göğüslerinin altımda zıplamasını izliyorum. Leylak rengi meme uçları ağzımı sulandırıyor ve onun tamamını tatma şansımı kaçırmayacağım.

"Ryker..." diye inliyor, kirpikleri titriyor. "Yaklaştım." "Öyle mi? Sikime gel Juliet... Onu hissetmek istiyorum."

Bütün günü Juliet'e zevk vermenin her yolunu bularak geçirmek istiyorum ama boşalmamak için kendimi tutma gücüm azalıyor ve kontrolümü kaybedip önce boşalmadan önce daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum. Ve bu olmasına izin vermeyi reddettiğim tek şey.

Juliet önce gelir... her zaman.

"Topuklarını daha sert vur ve gel," diyorum ona, hızımı artırıyorum ve meme ucunu ağzıma almak için eğiliyorum.

"Oh..." diye inliyor dilimi sert yumrusunun etrafında döndürürken.

Bana karşı daha sert öğütüyor, ritmime uyuyor, adımını çılgılık attığını duyana kadar, amı etrafımda titreşiyor ve orgazmını sürerken tırnakları sırtımı tırmalıyor.

Boşalırken Juliet'in yüzünü izlemek için meme ucunu ağzımdan çıkarıyorum. Kontrolünü kaybettiğinde neye benzediğini hatırlamak istiyorum... bir daha ona dokunmama izin vermezse diye.

Onun boşalmasını izlemek, beni vurmakla tehdit eden kendi orgazmımın bilinen işaretlerini ateşliyor ve bunu daha fazla engelleyemiyorum.

"Sen...?" diye soruyor.

"Hemen geliyorum. Önce senin indiğinden emin olmalıydım," diyorum ona.

Onun doygun gülümsemesi bu dünyada ihtiyacım olan tek şey. Belki de seks yüzünden, ama lanet olsun, Juliet'in tatmin olduktan sonraki hali kadar muhteşem bir şeye hiç tanık olmamıştım.

"Sıra sende. İçime gel," diyor, daha önce duymadığım bir seks kedisi sesiyle.

"Siktir," diyorum, ağzımı boynuna gömüyor ve onu içime çekiyorum.

Kendi doruk noktam gevşeyene kadar birkaç kez daha pompalıyorum ve orgazmımı boynuna karşı inliyorum. Sahip olduğum her şeyi karımın derinliklerine gömülü prezervatifin içine boşaltıyorum.

Karım.

Aşağı inerken bir an için kalçalarının arasına uzandım, ikimiz de nefesimizi tutmaya ve bu evliliğin birkaç dakika içinde değiştiği gerçeğini anlamaya çalışıyorduk.

Yataktan kalkıp ona temizlenmesi için bir bez getirmek üzere banyoya gidiyorum.

Temizlenmesine yardım ediyorum ve sonra bezi atıp tekrar yanına uzanıyorum.

Sonunda topuklarını tekmeledi ve bana doğru döndü.

"Her şeyi berbat mı ettik?" diye soruyor ama gözlerindeki ifade daha önceki sorusundaki gibi korku ya da dehşet değil.

Her şeye planlandığı gibi devam edeceğimize dair güvence istiyor.

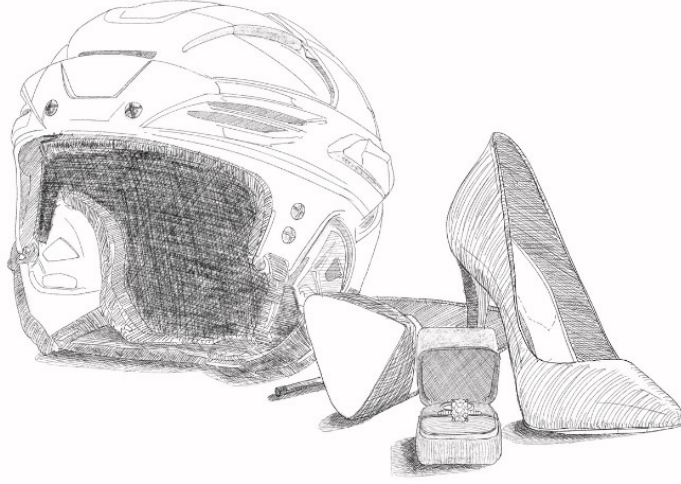
Ona artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını ve her şeyin değiştiğini nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama bu ona daha fazla yaklaşmama yardımcı olmayacak. Ve birkaç günlüğüne deplasman maçlarına gideceğim için, eve dönüp bunları konuşana kadar kafasının içinde yalnız kalması isteyeceğim son şey.

Yatağımın etrafına bakıyormuş gibi yapıyorum. "Hayır... Sanırım sadece yatağı dağıttık."

Gülüyor ve onu kendime çekiyorum. İsteyerek geliyor, elini göğsüme koyuyor.

"Bunu tekrar yapalım mı?" diye sorar. "Tabii ki."

CHAPTER SIXTEEN

Juliet

Ryker bu sabah erken ayrıldı, adet döngümün uyandığımda başladığını düşünürsek muhtemelen en iyisi buydu. O dönene kadar neredeyse bitirmiş olurum.

Bu arada, Shawnie ve benim önümüzde iki doğum günü partisi, bir kurumsal etkinlik ve hazırlamamız gereken bir cinsiyet açıklaması ile yoğun bir hafta var. Ayrıca, Ryker ve ben Kanada'dan döndükten sonraki hafta için planlanan stadyumdaki mezunlar gecesi için planlarımızı tamamlamamız gerekiyor.

Önümüzdeki birkaç gün benim için kesinlikle yoğun geçecek ve çatı katında dolaşan muhteşem 'sahte' bir kocanın dikkatimi dağıtmaması yapmam gereken her şeyi yapmamı sağlayacak.

Ryker

Ryker

Getting on the Hawkeyes jet now.
Have a good day today. Are you
going to watch tonight's game?

I wouldn't miss it. I have my jersey laid out on my bed for later.

Ryker

Good girl

Bana iyi kız dediğinde yanaklarımın ısınmasına engel olamıyorum. Bunu söylerken kafamın içinde sesinin derin tınısını bile duyabiliyorum.

Sanırım kocama aşık olabilirim. Bu bir sorun olur mu?

Ryker

Ekiple birlikte uçağa yetişebilmek için Juliet'i yatağımda bırakalı iki gün oldu.

Dün geceki maçta sırtıma bir darbe aldım ve buz torbalarının üzerinde uyumama rağmen bugün hala hissediyorum. Juliet'in mesajları dün gece yatmadan önce beni gülümsetti.

Juliet

Juliet

I know I'm new to hockey, but aren't you supposed to stay upright and on your skates?

Juliet bana takım arkadaşlarım kadar iyi fiske vurabilse de, her gün ondan almayı tercih ederim. Alıngan olması hoşuma gidiyor. Ama bunu da en az onun kadar iyi karşılayıp karşılayamayacağı test edilmeyi bekliyor.

You take a slide swipe from a two-hundred-and-fifty-pound Russian defender and you try to keep your ass from hitting the ice.

Juliet

Maybe next time, ask him not to hit you again. Otherwise, your wife is going to track him down and yell at him.

Şaka yaptığını biliyordum ve ikimiz de sormayacağımı biliyorduk.

Houston'da paten kayan Petrov, 1.80 boyundaki İtalyan karımdan korkmayacaktır ama kesinlikle ona asılmaya çalışacaktır.

Sure, it's worth asking.

Are you still at the corporate retirement party?

Juliet

It's winding down but I'll tell you what, no one can party longer than a person who doesn't have to go to work for the rest of their life.

I'd celebrate too. Don't stay out too late. Text me when you get back to the penthouse.

Juliet

Ok

İki saat sonra telefonumun ışığı Seven'ın ve otel odamın karanlığında y ü z ü m ü aydınlattı.

Juliet

Home. Goodnight.

Night wife.

Bu sabah kapımın çalınma sesiyle uyandım.

Baktığımda Seven'ın kraliçe boy otel yatağının boş olduğunu görüyorum. Muhtemelen aşağıda, otelin spor salonunda ağırlık kaldırıyor.

Kapıya doğru tökezledim.

Kapıyı açtığımda, Briggs'i koşu takımında gördüm.

"Hey, uçuşumuzdan önce koşuya çıkmak ister misin? Çıkış yapmadan önce birkaç saatimiz var."

"Tabii. Eşyalarımı alayım," diyorum, kapıyı onun için açık tutarak. Otel odasına giriyor, hemen içeride duruyor.

Pencerenin altında, yerde açık duran çantama doğru yürüyorum. Eşofmanlarımı çıkarıp üzerime geçiriyorum ve ardından bir tişört giyiyorum. Sonra koşu ayakkabılarımı bağlayıp masanın üzerinden oda anahtarımı ve cep telefonumu alarak ona doğru ilerliyorum.

Dışarı çıktığımızda bir dakika esnemeye başlıyoruz.

"Evlilik hayatı nasıl gidiyor? Autumn adliyede hızlı bir düğün yaptığınızı söyledi," diyor Briggs. "Davet için teşekkürler, göt herif. Sen benim düğünümde sağdıçlardan biri olacaksın ama ben seninkini bile izleyemeyeceğim öyle mi?"

Tabii ki nişanlısı ona Juliet'le aramızda neler olduğunu söyleyecektir.

"Sorduğum tek kişi Seven'dı. Tanganı bükme. Annem orada bile değildi."

İkimiz de esneme hareketlerini bitirdikten sonra ayağa kalkıyoruz ve otelin dışındaki kaldırımda sıraya giriyoruz. Sırtım beni öldürüyor ama kaslarım sabahları iyi bir egzersiz yapmak için can atıyor ve uçuşumuzdan önce zamanımız var.

Zamanımızı hesaplamak için kol saatimdeki koşu uygulamasını açıyorum. "Hazır mısın?" diye soruyorum.

"Gidelim," diye karşılık veriyor Briggs.

Adımlarımızı senkronize etmemiz birkaç saniye alıyor ama bir kez senkronize olduktan sonra Briggs devam ediyor.

"Sorduğum için bana trip atma ama... Juliet'le yeşil kart için mi evlendin?" Bu ne lan?

Bu konuda hiç lafı dolandırmadı.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Seven'la konuştun mu?" Ben sordum.

Seven genelde sır saklamakta iyidir ama belki de bu sefer onu gözümde fazla büyütmüşümdür.

"Yedi mi? İnsan Fort Knox'a sormanın ne anlamı var? Bir taşa sorsam daha iyi olur, o bana daha çok şey anlatır."

Tam orada. Çok gizli olsun ya da olmasın Seven'dan bilgi almak imkansızdır.

"Bu nereden geliyor?"

"Amelia'yla ayrıldığınız zaman çizelgesi arasında... ve sonra senin evlenmen, hiçbir arkadaşını davet etmemen-"

"Yedi oradaydı," diye iddia ediyorum.

"... ve sen kendi anneni davet etmedin. Vizenizin bu sıralarda çıkacağını bildiğimden bahsetmiyorum bile."

Her şeyin zaman çizelgesi bunların çoğunu açıklıyor. Dört yaşındaki yeğenim muhtemelen bu bulmacayı bir araya getirebilir, ama Juliet ve benim ne yaptığımız kimseyi ilgilendirmez ve ben de bunu böyle tutmayı planlıyorum. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi.

Juliet ve ben henüz tehlikeyi atlattmış bile değiliz ve uzun bir süre için sınır dışı edilmek ve muhtemelen hayatımın geri kalanında bir daha vize başvurusunda bulunamamak ciddi bir risk olsa da, Juliet'in olası hapis cezası, listeyi düşük tutmanın çok önemli olmasının nedenidir. Bu anlaşma, bilinmesi gerekenler esasına dayanıyor. Diğer herkes ben öldüğümde otobiyografimde okuyabilir.

"Tamam, ne demek istiyorsun?" Her adımda kendimizi zorlarken nefesim daralmaya başlıyor.

"Sadece bir şeye ihtiyacın olursa," diyor, nefesini toplamaya çalışarak. "Dinlemek için buradayım."

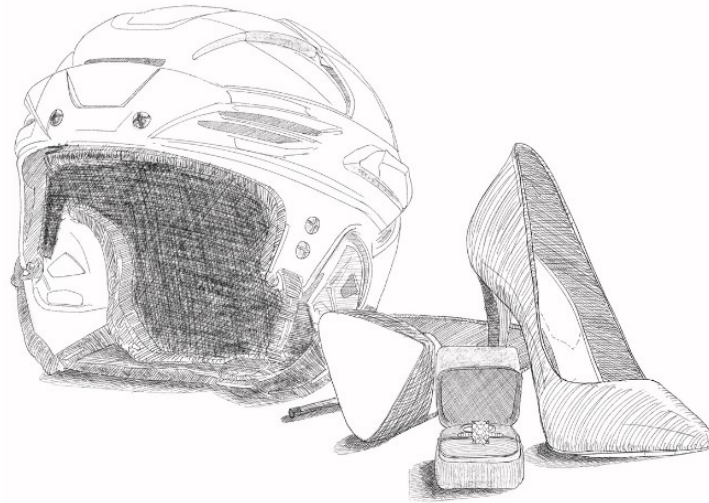
"Teşekkürler Conley, minnettarım," diyorum ona.

Koşunun geri kalanını, otele geri dönmeden önce iyi zaman geçirmek için bedenlerimizi zorlarken sessizlik içinde yapıyoruz.

Endişesini anlıyorum ve bunu arkadaşlarımdan saklamak yapmak istediğim şey değil. Ancak bunu, şampiyonluk için takımda kalabileceğimden ve dört yıllık sözleşmemi yerine getirebileceğimden emin olmak için yapıyorum.

Takım arkadaşlarımdan bana yardım etmek için ellerinden geleni yapacaklarını biliyorum, ama umarım iş bu noktaya gelmez.

CHAPTER SEVENTEEN

Juliet

Juliet

Going to be home tonight.
Will you be home or do
you have an event?

Juliet

Nope, I'm free tonight. See you at
home.

I like it when you call
it home

"Tak tak," diyorum kapıyı açıp kardeşimin katındaki ortak odaya girerken.

Açık gri duvarları olan geniş bir oda, kanepeler ve TV'lerle oturmak için birkaç farklı alan. Ortak bir buzdolabı ve mikrodalga fırın var, ancak çoğunlukla ziyarete gelen aile tarafından kullanılıyor gibi görünüyor, çünkü ne zaman içeri baksam buzdolabında doğum günü pastası kalıntıları ve terk edilmiş soda şişeleri var gibi görünüyor.

Patlamış mısır sadece atıştırmalık olarak mı tercih ediliyor yoksa birileri bir keresinde gerçekten kötü bir paket mi yaktı bilmiyorum, çünkü yemin ederim bu oda her zaman tereyağlı patlamış mısır gibi kokuyor. Aldırdığımdan değil, tereyağlı patlamış mısıra bayılırım.

Jerrin'in bir oda arkadaşı olduğu için, kart oyunumuzu genellikle boş olan ve odasındakinden daha büyük bir televizyona sahip olan ortak salona götürüyoruz.

Kardeşim genellikle arka plan sesi olarak bir şeyler açıyor ve ben içeri girdiğimde, onu bu sezonun başlarından eski bir Hawkeyes maçını yayınlarken bulduğumda şaşırmadım.

Her zamanki Texas Hold'em oyunumuza hazırlanmak için kartlarını açmış bir masada oturuyor. Bir an için bana baktı, gözleri benim olduğumu fark etti.

Kaşları kalkıyor ve bu genellikle gülümsemeye en çok yaklaştığım şey oluyor ama bu benim için sorun değil. Kardeşimin bana uyması için sosyal normlara uyması gerekmiyor. Onun mutlu olduğunu ve beni burada istediğini bildiğim sürece, tek önemsedğim şey bu. Kart oyununun hazır olduğuna bakılırsa, oyunumuzu dört gözle bekliyor.

"Bugün bizim için küçük bir ikram aldım,"

diyorum ona. "Ne?" diyor basitçe, kafasını kaldırmadan.

"Hindi ve kızılıcık panini ve mango smoothie."

Kardeşimin sevdiği şeylerden bir diğeri ve öğleden sonrayı onunla parkta geçirme şansım olduğunda, piknik malzemeleri için gitmek istediği yer her zaman orası oluyor.

"Maçımız için hazır mısınız?" Sandviçinin paketini açıp smoothie'sini alırken sordum.

"Kaybetmeye hazır mısınız?"

Onun tipik cevabına gülüyorum.

"Seninle oynarken her zaman kaybetmeye hazırım," diyorum ona, sandviçini ve smoothie'sini masaya bırakıp başının üstüne bir öpücük konduruyorum, odağını bozmamak için tüy kadar yumuşak.

Küçük bir kahkaha atıyor, bu benim için bir kazanç, çünkü Jerrin'den pek fazla alamıyorsunuz.

Banyo kapısının açıldığını duyduğumda çantamdan kendi sandviçimi ve smoothie'mi alıyorum.

Annem arıyor.

Geldi çünkü burada olacağımı biliyordu.

Bu benim ve kardeşim için özel bir zaman, bu yüzden Ryker'la evlendiğime pişman olacağım hakkında daha fazla konuşarak bunu mahvetmek için geldiği için biraz hayal kırıklığına uğradım.

"Merhaba anne."

Kardeşim konuşmamızı umursamıyor gibi görünüyor. Başı eğik, gözleri elindeki görevde, ilk oyunumuzu hazırlıyor.

Bu çocuk Vegas'a gitse, bir kart köpekbalığı olarak kabul edilirdi. Kart sayma yeteneği olağanüstü.

"Dün nasıl geçti?" diye soruyor.

"Şey... Ben evliyim."

Gözlerini deviriyor ve ellerini göğsünde kavuşturarak pencereden aşağıdaki avluya bakıyor.

"Bu durumdan hoşnut olmadığını biliyorum ama iş çoktan bitti ve Jerrin önümüzdeki hafta yeni merkeze taşınacak."

Jerrin'in gözleri hızla açılıp bana bakıyor.

"Yeni merkez mi?" diye soruyor.

Bunu aylardır konuşuyorduk. Kardeşimi hazırlamam gerektiğini biliyordum. Alışsın diye onu birkaç kez yeni binaya götürdüm. Hatta mekânı kontrol etmek için lobiye bile girdik. Köşede duran bebek grand'ı gördüğünde gözleri parladı. Öyle olacağını biliyordum.

Değişimin onun için zor olduğunu biliyorum ama bu değişim iyi olacak. Ve bu fikri kabullenmiş görünüyordu.

Ona "Sana Texas Hold'em'i seven bir ergoterapist ayarlayacaklar" dedim.

Jerrin başını sallıyor ama elindeki işe devam ediyor, yemeğine ya da smoothie'sine dokunmuyor, ama genellikle kart oynarken dikkatinin dağılmasından hoşlanmıyor.

"Sana bu yeni merkeze ihtiyacı olmadığını söylemiştim," diyor annem.

"Bunu şimdi yapmasak olmaz mı?" Katılmak üzere olduğum kart oyununu işaret ederek soruyorum.

Bütün hafta Jerrin'i görmedim. Annem de biliyor.

o.

Gözlerinin yumuşadığını görebiliyorum. Kardeşimle geçirdiğim zamanı böldüğünü ve bu konuşmayı yapmanın zamanı olmadığını biliyor.

"Elbette," diyor. "Ama bu konudaki konuşmamız henüz bitmedi."

"Eminim değildir," diye karşılık veriyorum, gözlerimi kartları dağıtmaya başlayan kardeşimden ayırmadan.

Annem kanepenin bir köşesinde sessizce oturuyor. Tabletini çıkarıp bir kitap okumaya başlıyor... en azından sessizce.

En azından bu sorun olmadan üçümüz birlikte odada olabildiğimiz için mutluyum.

Kardeşimle oynamaya başladığımızda, Ryker'a karşı hislerimin değişmeye başladığını hissetmekten kendimi alamıyorum. Her şeyin geçici olduğunu düşünürsek bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Belki de önümüzdeki iki yıl beklediğimden daha iyi geçecek.

Düğün gecemizin ilişkimizi ileride nasıl etkileyebileceğini konuşma fırsatımız olmadı ama birkaç saat içinde evde olacağını bilmek beni onun gelişini beklemeye itiyor.

Jerrin ve ben oyunumuzu oynadıktan sonra daireye geri dönüyorum. Ryker şehir dışından dönmüştü ve Shawnie'nin bana aldığı dantelli kırmızı iç çamaşırı kullanılmadan mağaza çantasında duruyordu, gerçi en çok sevdiği şey arkasında evlilik adının yazılı olduğu iç çamaşırı gibi görünüyordu.

Çatı katının kapısını ittiğim anda klasik müzik çaldığını duyuyorum ama bu sabah çıkarken müziği açık bıraktığımı hatırlamıyorum. Biraz daha içeri girdiğimde adanın üzerinde bir vazoda bir buket kırmızı gül ve her tarafında mumlar yanan Tayland yemekleri buluyorum.

Koridora doğru baktığımda gül yapraklarının koridora kadar uzandığını görüyorum.

Ryker eve geldi mi?

Bunu benim için mi

yaptı?

Bu düşünce kalbimi hoplattı.

Yolda geçirdiği birkaç zorlu maçtan sonra eve döndükten sonra bu kadar zahmete girmesi çok tatlı bir jest.

Ama sonra bir kadın sesi duyuyorum.

"Ryker. Tatlım, sen misin?"

Duraksadım.

Panik başladı.

Hemen yanlış çatı katına girmiş olma ihtimalimi tartışıyorum ama girmiş olmalıyım çünkü diğerlerinin anahtarı bende yok ve burası da belli ki Ryker'in evi.

Görmeden edemeyeceğim bir Şey görmeden önce topuklarımın üzerinde dönüp n kapıdan kaçmayı düşünüyorum ama sonra artık benim de burada yaşadığımı fark ediyorum. Ve bana diğer insanları gremeyeceğimizi söyleyen de o. Bu yüzden kendimi kovulmuş hissetmem doğru gelmiyor.

Sonunda i çamaşırlarıyla bir kadın salondan çıkar.

Anında içimde kıskançlık ve öfke kabarıyor. İki zamanlı babam ve benim de aynı adamla evlenmiş olabileceğim düşüncesi beni bu evde sahip olduğum her giysiye toplayıp gitmeye ve Ryker'a iki yıl sonra zamanımız dolduğunda görüşeceğimizi söylemeye hazır hale getirdi. Ama cevaplara ihtiyacım var.

Ve onları Şimdi istiyorum.

Beni görünce biraz sıçradı. Ryker'ın karısının mutfakta dikilmesini beklemiyor olmalıydı.

"Oh, sen Ryker'ın karısı olmalısın." Gülümsüyor.

Ancak gülümseme neredeyse yapmacık görünüyor ve kim i çamaşırlarıyla kocasını bekleyen birinin karısına gülümser ki?

"Sen kimsin ve Ryker nerede?" Aynı nezaketi göstermeyerek talep ediyorum.

"Henüz eve gelmedi. Burada yaşadığını fark etmemiştim."

"Neden burada yaŐamayayım ki? Biz evliyiz. Ve kocam için zar zor giyinmiş halde burada ne yapıyorsun?"

"Ben Amelia. Sen niŐanlanmadan önce Ryker'ın kız arkadaŐıydım," diyor ve koridordan çıkıp bana doğru yaėlaŐıyor.

Ona yaėlaŐmasını kim söyledi? Onu yakınımnda istemediğime eminim.

Amelia ismi bir anımı canlandırdı. Ryker'la niŐanlandığımız gece Tessa, Owner's Box'ta onun için bazı sözler söylemişti ama o gece öyle bir kasırgaydı ki hiç soru sormadım.

"Tamam, o zaman evli olduğunu biliyorsan, evimize bu kıyafetle gelerek ne halt ediyorsun?" diye sordum.

"Çünkü aranızdaki ilişkinin sahte olduğunu biliyorum, bu yüzden gerçek bir karısı yoksa bir kız arkadaşla ilgilenebileceğini düşündüm."

"Affedersiniz?" Sesim şok ve öfkeyle yükselirken, bu kadının Ryker benimle evliyken gelip ona böyle bir şey teklif edebileceğini düşündüğünü söylüyorum.

Ona evliliğimizin sahte olduğunu mu söyledi? Burada yaşadığımı fark etmedi. Ona birlikte yaşamadığımı ve buraya gelebileceğini söyledi mi?

Ryker benim için hâlâ bir yabancı ve ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Ama bu gece Ryker ile yatakta yaşayacağımı düşündüğüm o seksi buluşmanın kesinlikle gerçekleşmeyeceğini biliyorum.

Evet, evleneceğimizi ve boşanma belgelerini imzalayana kadar onu bir daha görmeyeceğimi düşündüğüm zamanlarda açık bir evliliği sorun etmiyordum. Ama düğün gecemizden sonra işler değişti. Ya da en azından öyle olduğunu düşünüyorum.

"Yine de hakkını vermeliyim. Sen daha iyi bir teklifle çıktın. Bana yüzükle evlenme teklif etmedi."

"Sana evlenme mi teklif etti? Neden benim yerime onunla evlenen sen değilsin?"

Neler oluyor?

İki kadına birden mi evlenme teklif etti? Bu ne zaman oldu?

"Önce bana evlenme teklif etti ama yüzük takmadan," diyor gözleri sol elime kayarak.

"Aman Tanrım," diyor bana doğru hızlı adımlarla ilerlerken.

Bana yaklaştıkça vücudum sertleşiyor ve ondan geri adımlarla uzaklaşmayı düşünüyorum, ta ki o uzanıp sol elimi güçlü bir şekilde kavrayana kadar.

"Sana üç karatlık elmas mı aldı? Ben sadece iki karat istemiştim," diye sızlanıyor.

Dürüst olmak gerekirse, bu kadın da kim ve Ryker'la tanışmadan önce çıktılarsa ve Ryker ona evlenme teklif ettiyse neden onunla evlenmedi?

"O zaman neden bu yüzüğü benim yerime sen takmıyorsun?"

Otoparkta karşılaşmadan önce onu tanımıyor olsam da, ikinci seçim olduğum fikri biraz acı veriyor.

"Kanada'da yaşamak istemiyordum," diyor. "Ama şimdi o ve ben hala çıkarken sen onunla iki yıl evli kalabilirsin. Sonra o Kanada'da ikamet etmeye başladığında, ikiniz boşanabilirsiniz ve o ve ben birlikte hayatımıza geri dönebiliriz. Herkes kazanır."

Herkes kazanıyor mu?

Ryker hiçbir zaman bir kız arkadaşından ya da boşanmamızdan sonra çıkmayı planladığı bir kadından bahsetmedi.

Çok açık konuştu.

Diğer insanlarla görüşmemize izin verilmediğini. Bu hiç mantıklı değil.

Arkamdan kapının açıldığını duyuyorum ve kim olduğunu sadece hayal edebiliyorum. Kapı kapanıyor ve arkamda Ryker'ın ayak seslerini duyuyorum, önündeki sahneden dolayı zorlandığına şüphe yok.

"Ryker, tatlım! Evdesin," diyor ve Ryker'a 'tatlım' dediği için onu tokatlamamak için sahip olduğum tüm öz kontrolü ve saldırıdan hapse girmeme isteğini kullanıyorum.

Bu lakabı ikinci kez söylediğini duymak sınırlarımı bozuyor. O artık onun değil... değil mi?

"Amelia, burada ne işin var?" diye soruyor yanıma gelerek. "Onu bu şekilde mi içeri aldın?" diye soruyor yanımda durarak.

Şimdi Ryker çatı katındayken, Amelia'nın hala iç çamaşırı giymesinden ve vücudunun mükemmel olmasından nefret ediyorum.

Bu gerçekten hakarete hakaret katıyor.

"Ben de tam karınıza bir anlaşma yapabileceğimizi söylüyordum."

"İçeri nasıl girdin, Amelia?" diye soruyor, sesi alçak ve tehditkâr, az önce söylediklerini görmezden geliyor.

"Ryker, senden ayrılmakla hata ettim. Ama artık evlendiğine göre, iki yıl içinde bunun bir önemi kalmayacak. Boşanacaksın ve ABD vatandaşı olacaksın."

"Buraya gelip kendini evinde hissedebileceğini düşündüren neydi? Benim bir karım var. Yeni bir hayatım var."

"Önce sen teklif ettin ama yüzükle bile teklif etmedin," diyor parmağıyla beni göstererek. "Onun nesi bu kadar özel ki yayınlanmış bir evlenme teklifi ve benim senden istediğimden daha büyük bir yüzük aldı?"

Bu kadar şımarık bir velet olmasaydı ve buraya kocamı baştan çıkarmaya gelmeseydi belki onun için üzülebilirdim.

"Beni terk etmekte ve ertesi gün Seattle Sonics'in güvenliğini sağlayarak yoluna devam etmekte bir sorun yaşamadın" diye karşılık veriyor, ama kulağa geldiği kadarıyla

Bu ayrılık gibi Ryker'ın evlenmek istemesine bile şaşırdım.

"Bir hata yaptım, Ryker. Bunu artık biliyorum."

"Hata ya da değil, cevabınızın hayır olmasına sevindim. Şimdi anahtarını bırak ve çatı katımdan defol git. Ve eğer karımı bir daha taciz edersen ya da yüz metre yakınına gelersen, uzaklaştırma emri çıkarttırırım."

Ryker ön kapıya doğru yürür ve onun çıkması için kapıyı açar. Gözleri fal taşı gibi açılır.

Bu kadının bırakın yasal işlemle tehdit edilmesini, kimsenin ona hayır dediğini bile sanmıyorum.

Bir hışımla mutfığa gidiyor, dizlerine kadar uzanan ceketini çekiştiriyor ve mutfak adasından anahtarını alıyor.

Yedek anahtarını Ryker'ın bekleyen eline tutuşturuyor.

"İki yıl sonra seni boşadığında beni reddettiğine pişman olacaksın" diyor.

"Tek pişmanlığım sana evlenme teklif etmiş olmak."

Oflama sesi çıkarıyor ve kapıdan çıkıp gidiyor. Ryker kapıyı arkasından kapatır.

"Juliet iyi misin?" diye sorar.

Koridorda yürürken hiçbir şey söylemedim.

Ryker'ın hızla mutfığa girdiğini ve tüm mumları söndürmeye başladığını duyuyorum. Muhtemelen içeride yirmi tane yakmıştır ve bu büyük bir yangın tehlikesidir.

Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Bunun onun hatası olmadığını biliyorum ama yine de bir şekilde Ryker'ın karşısına çıkacak kadar derin bir kancası olduğunu düşünmüş olmalı.

Eski kız arkadaşlar... yeni kız arkadaşlar, babamın hepsine sahipti.

Gül yapraklarını koridorda takip edip odasına gidiyorum. İçeriye adım attığımda mumların yandığını ve birkaç gün önce evliliğimizi gerçekleştirdiğimiz yatağın her yerinde gül yaprakları olduğunu görüyorum.

Bu odaya bakış açım değişti, ne kadar aptalca olsa da. Adet döngümün sonuna geldiğim için suçu hormonlara atacağım, ancak bu bir kaçış olacak.

Hiçbir şey değişmedi. Her şey aynı. Ama şimdi benden önce burada olan kadının anısına sahibim ve onun neye benzediğini gördüm.

Ryker babamla aynı adam değil, bunu biliyorum. Ama Ryker da hâlâ bir yabancı. Her gün ilgisini çekmek için birbiriyle yarışan kadınların olduğu profesyonel bir oyuncu.

Gün.

Ryker arkamdan geliyor.

"Hey," diyor. "Olanlar için üzgünüm."

"Neden buraya gelebileceğini düşündü?" diye sordum.

Sadece aralarında hâlâ bir şey olduğuna inanması için ona herhangi bir sebep verip vermediğini bilmem gerekiyor.

"Hiçbir fikrim yok. Ama o artık gitti ve bir daha da geri gelmeyecek."

Onu uzaklaştırma emriyle tehdit etmesi, eski sevgilisine kapıyı açık tutan bir adama benzemiyor.

"Güzel bir kız."

"Senin kadar güzel değil," diyor bir adım daha yaklaşarak.

Yüzümü ona dönüyorum. Gül yaprakları ve mum ışığıyla kaplı bu odaya bakmaktan yoruldum. Sanki bir yabancı zorla girmiş ve kutsal bir şeyin üzerine grafiti çizmiş gibi hissettiren bir oda.

"Benden önce başka birine evlenme teklif ettiğini söylememiştin."

"Onunla altı ay çıktık. Nişanlı vizesine ihtiyacım olduğunu öğrendiğimde evlenme teklif ettim. Ona sınır dışı edilirim Hawkeyes takımındaki yerimi kaybedeceğimi, emekli olacağımı ve Kanada'ya taşınacağımı söylediğimde, Kanada'da yaşayan eski bir hokey oyuncusuyla evlenmek istemediğini iddia ederek bu hayatı reddetti." Bir an için yatak odasını taradı ve sonra gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "O beni istemiyor, Juliet. Hawkeyes'in kaptanı ve ABD'de yaşayan 19 numaralı Haynes'i istiyor."

Birine evlenme teklif edip de para ve şöhret yüzünden onu geri çevirmesinin onun için ne kadar incitici olduğunu düşünüyorum.

"Bu gece benimle kal," diyor. "Üç gündür yokum." "Regl dönemimdeyim."

"Güzel. Duş seksine bayılırım."

Ryker'ın benim aybaşım konusunda hiç de hassas olmamasından dolayı biraz kızarıyorum.

"Bu gece sanmıyorum," diyorum. "O zaman yanımda uyu." Yatağa bakıyorum.

"Bu lekeli."

Bu kelimeleri söylemek bile beni aptal gibi hissettiriyor. Kıskanç bir eş gibi hissettiriyor.

Ama ben buyum ve bunu saklamanın bir anlamı yok. Ben, benden önce burada olan kadını kıskanan kıskanç bir eşim. Eğer umursamasaydım

Ryker, beni hiç rahatsız etmezdi. Ama düğün gecemiz çok Şeyi değiştirdi.

Yatağına doğru yürür, yorganın kenarlarını gl yapraklarına doğru çevirir ve hepsini yukarı çekip arşaflarından çıkarır ve yorganını koridora fırlatır.

"Lütfen benimle kal. Sevişmek zorunda değiliz, sadece yanıma uzan ve ben yokken yaptığın her Şeyi bana anlat."

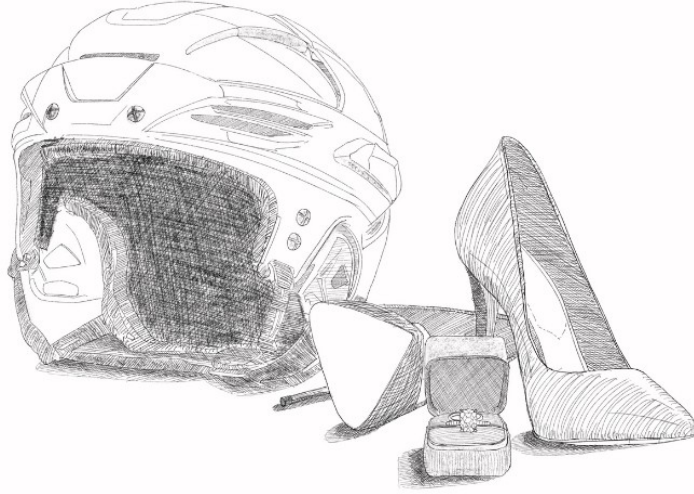
Eve geldiğimde kocamın evinde bir kadınla karşılaşmak beni biraz fazla etkiledi.

"Sanırım bunun bir gece kuruması gerekiyor. Sabah görüşürüz, tamam mı?"

Ellerini kalçalarına dayamış, yüz ifademi inceliyor.

Yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyorum ama düşüncelerimi yeniden toparlamak ve tüm bunları ne için yaptığımızı geri dönmek için geceye ihtiyacım var.

CHAPTER EIGHTEEN

Ryker

Dün gece bok gibiydi.

Birkaç saatten fazla uyuyamadım, Juliet'in kapısını çalıp bu konuyu onunla konuşmaya mı çalışsam yoksa oluruna mı bıraksam diye düşünmekle meşguldüm.

Geceyi yeni eşimle geçirmeyi dört gözle bekleyerek eve geldim ve bunun yerine mutfağımda iç çamaşırı giymiş ve çatı katını yakmak isteyen eski kız arkadaşım tarafından gafil avlandım... birden fazla şekilde.

Bir parça pastırma yağı çıplak karnıma çarpıyor ama kahvaltı hazırladığım her gömleği mahvetmemek için ödenmesi gereken küçük bir bedel. Telefonumu kulağıma dayayıp alt kattaki güvenlikle konuşurken bir elimle yağı siliyorum.

"Evet. Nakliye şirketi buraya geldiğinde yatağı yukarı getirmelerini sağlayabilir misin?" Ben sorarım.

Yeni sipariş ettiğim büyük boy yatak için alt kattaki güvenliği aradım. Juliet odamdaki yatak yüzünden benimle uyumayacaksa, o zaman gitmeli.

Yatağın "lekeli" olduğunu düşündüğü için onu suçlayamam.

Onunla altı yıldan uzun süredir ve birkaç erkek arkadaşıyla birlikte olduğu bir yatakta yatmak zorunda kalsaydım, muhtemelen o lanet şeyi elektrikli testereyle keserdim.

Juliet'in izin verdiği ölçüde yatağımda olmasını istiyorum ve yeni bir yatak gereksiz gerginliği ortadan kaldıracaksa, bu ödenecek küçük bir bedel. Yeni yatak takımının maliyeti zaten banka hesabımda bir düşüş yaratmayacak. Yapsa bile, o bu yatırıma değer.

"Sorun değil Bay Haynes. Yatağın ana yatak odanıza gittiğinden emin olmak ister misiniz?" diye sorar.

"Evet, aynen öyle."

Güvenlik şefi, "Diğer yatağı depoya taşımalarını ister misiniz?" diye sorar.

"Gerek yok. Bağışlayabilir ya da çöpe atabilirler."

Tavaya biraz daha domuz pastırması ekliyorum.

"Çok iyi efendim. Ben vardiyada değilken mobilya şirketinin ortaya çıkma ihtimaline karşı ekibin geri kalanı için bir not hazırlayacağım."

"Teşekkürler," diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Bu sabah bu çatı katı için her şeyi satın aldığım mobilya mağazasını aradım ve bana stoklarındaki en popüler kral yatak takımını göndermelerini ve Kanada'dan dönmeden önce evime teslim etmelerini istedim.

Telefonumu tezgâhın üzerine koyup yumurtaları karıştırmaya devam ederken Juliet'in koridordan gelen ayak seslerini duyuyorum.

"Az önce yatak sipariş ettiğinizi mi duydum?" diye soruyor, adadaki bar taburelerinden birine kayarak.

"Evet. Kanada'dan döndüğümüzde burada ve hazır olmalı."

Arkamı dönmüyorum. Bunu dramatik bir an haline getirmek istemiyorum. Çok basit. Yatağında olmasını istediğim kadın kendini rahat hissetmiyor, ben de ikimizin de başkalarıyla yatmadığı yepyeni bir yatak sipariş ettim.

"Bunu benim için mi yaptın?" diye soruyor.

Evet ya da hayır şeklinde cevap verme seçeneğim var ancak burada izlenecek tek yol dürüstlük gibi görünüyor.

"Evet," diyorum basitçe. "Yumurta ve domuz pastırması ister misin?"

Bar taburesinden kaydığını ve adanın etrafında bana doğru yürüdüğünü duyuyorum. Sağ tarafımdaki tezgâha yaslanıyor.

"Dün gece için özür dilerim," diyor. "Yani Amelia'ya verdiğim tepki için değil ama sonrasında seni nasıl dışladığım için. İçeri girdiğimde çatı katında başka bir kadın görmek... şeydi..."

"Annenin kehanetinin gerçekleşeceğini mi düşünüyorsun?" Dedim, çünkü ben de bunun hakkında olduğunu düşünmüştüm.

"Evet... Sanırım öyle." Başını sallıyor ve platformlu Keds spor ayakkabılarına bakıyor. Onu çıplak ayak dışında topuklu ayakkabıyla görmediğim tek an bu, ama konuşacak daha önemli konularımız varken buna takılmayacağım.

Uzaklaşmasının benimle bir ilgisi olmadığından değil, sadece babasıyla ve benim de aynı şeyi yapacağımdan duyduğu korkuyla daha fazla ilgisi vardı. Annesinin ona söyledikleri doğruymuş.

Anladım. Bu yüzden yatak gitmeli.

"Yeni bir yatak almanıza gerek yoktu," diyor. "Bu alanda güvenmek benim için çok zor, özellikle de koridorda iç çamaşırlarıyla duran geçmişinizden bir kadınla karşılaştığınızda."

Gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum, aramızdaki o anı silebilmeyi diliyorum ama yapamıyorum.

Eğer roller tersine dönseydi ve karımın gelmesini beklerken neredeyse çıplak bir adamla karşılaşsaydım, muhtemelen adamı tanınmaz hale gelene kadar döverdim.

Juliet neler olup bittiği hakkında başka fikirler edinmeden önce Amelia'yı kovmak için ortaya çıktığıma sevindim.

Yumurtaları karıştırmayı bırakıp spatulayı tezgahın üzerine bırakıyorum.

Ona dönüyorum ve elimi kalçasına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. Şimdi ona iyice bakıyorum, o da her zamankinden daha rahat giyinmiş.

"Yeni yatak iyi olacak. İleriye dönük temiz bir sayfa." Bana başını salladı.

"Aç mısın o zaman?" diye sordum.

"Aslında gitmem gerekiyor. Bu gece Kanada'ya gitmeden önce kardeşimi bugün eve taşıyacağım."

Kahretsin... Doğru. Şehir dışı programım ve Amelia'nın sürpriz ziyareti yüzünden bunu unutmuşum.

Telefonuna bakıyor. "Geç kalacağım, gitmeliyim.

Sonra görüşür müyüz?" diyor ve cevabımı beklemiyor. "Evet, sonra görüşürüz."

Kelimeleri söyleyemeden kapı kapanıyor.

Telefonuma uzandım ve iki mesaj gönderdim. Eğer Briggs yardım etmek isterse, bende tam aradığım şey var.

Juliet

Bugün taşınma günü ama sanırım en heyecanlı kişi benim.

Kardeşimin dairesine girdiğimde eşyalarının çoğunun çoktan toplanmış olduğunu görüyorum, annem hâlâ ağzına kadar dolu olmayan birkaç sırt çantasına doldurabildiği kadar çok şey dolduruyor.

Her iki merkez de mobilyaları sağlıyor. Jerrin'in ihtiyacı olan tek şey kıyafetleri ve hobilerini sakladığı çöp kutusu olduğu için bu durum taşınmayı kolaylaştırıyor.

Kardeşim oturmuş televizyonda geçen haftaki maçın tekrarını izliyor.

Rus savunmacının Ryker'ı dümdüz ettiği bir maçı ve onun bu şekilde yere düşmesini izlemek her zaman zor olmuştur.

Kardeşimin omzunun üzerinden bakarken darbeyi tahmin ediyorum ama geleceğini bilmek bile beni buna hazırlamıyor.

Hokey sopası Ryker'ın vücuduna değdiği anda kardeşim de ben de irkiliyoruz ve Ryker geriye düşerek kafasını buza çarpıyor.

Ouch.

Şu anda evde olduğu ve bir başka maça çıkmadan önce iyileşmek için birkaç günü olduğu için mutluyum, ancak sezon ilerledikçe riskler daha da artıyor.

Açık kapıya vurulduğunu duyuyorum ve döndüğümde üç iri yarı adamın kardeşimin dairesinin kapısından içeri girdiğini görüyorum.

Gözlerim Ryker'ınkilerle birleştiği anda kalbim göğüs kafesime çarpıyor, nabzım saniyeler içinde yükseliyor.

"Hey, geç mi kaldık?" Ryker soruyor.

Spor eşofmanı ve fermuarlı bir kapüşon giymiş. Bu sabah mutfağında bıraktığım çıplak göğüslü adamdan çok daha ihtiyatlı bir görüntü.

Seven ve Briggs'in benzer kıyafetlerle onun arkasından gelmelerini izliyorum, hepsinin elinde Hawkeyes kıyafetleri var.

"Merhaba," diyorum, Ryker'ın bu sabah beklenmedik bir şekilde buraya geldiğini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Burada ne işin var?" Ona gülümseyerek soruyorum.

Kardeşimin içeri gireni görüp görmediğini ya da televizyona çok mu dalmış olduğunu anlamak için başımı hızla çeviriyorum ama ona baktığımda neredeyse her gün izlediği üç hokey oyuncusuna baktığını görüyorum.

"Taşınırken yardıma ihtiyacınız olabileceğini düşündüm ve ekipten birkaç kişi getirdim. Kanepeleri ya da yatakları... ne kadar ağır eşyanız varsa taşıyabiliriz."

"Toplanacak sadece birkaç sırt çantamız kaldı. Yeni merkezde tüm mobilyalar var, yani temelde işimiz bitti. Ama geldiğiniz için teşekkür ederim" dedim.

Kendisine sorulmadan bu şekilde ortaya çıktığına inanamıyorum. Sadece

takım arkadaşlarını aradı, kendisi için bile olmayan bir iyilik yaptı ve ortaya çıktı.

"Emin misin?" diye sorar.

Gülümseyerek başımı sallıyorum ve sonra kardeşime bakıyorum.

"Jerrin, yeni stüdyo dairene taşınmamıza yardım etmek için kimin geldiğini görüyor musun?" Kardeşim yıllardır görmediğim kadar geniş gözlerle bakıyor.

Ryker az önce kardeşim için ne yaptığını bilmiyor ve ne zaman ihtiyacım olsa bir şekilde yanımda olan bu adama kalbim minnetle dolup taşmak istiyor.

Ona ihtiyacım olduğunu bilsem de bilmesem de.

"Yeni eve taşınma hediyeleri de getirdik," diyor.

Seven ve Briggs sadece herhangi bir Hawkeyes kıyafetiyle değil, imzalı formaları ve imzalı bir hokey sopasıyla öne çıkarlar.

"Jerrin, gel de şuna bir bak," diyorum

ona. Kanepeye doğru kalktı ve bize doğru yöneldi.

"Bu kardeşim Jerrin ve annem Theresa," diye tanıtıyorum.

"Anne, Jerrin... Bunlar Ryker, Seven ve Briggs."

"Merhaba," diyor üç adam hep bir ağızdan anneme.

Annem hızlıca gülümsüyor ama Jerrin'in dairesinin arka duvarına karşı olan uzak köşesine çekiliyor.

Seven, tüm oyuncuların imzalarıyla kaplı hokey sopasını kardeşime uzattı.

Seven ona, "Bu, Hawkeyes'in buzda oynamak için kullandığı resmi oyun," diyor.

"Bu hokey sopası benim için mi?" diye soruyor

kardeşim. Jerrin önce başını sallayan Seven'a,

sonra da bana bakıyor. Ona güven verici bir

gülümseme veriyorum.

Ryker ve takım arkadaşlarının Jerrin'e getirdiklerine şahit olup olmadığını görmek için gözlerim annemin üzerinde geziniyor. Hâlâ eşyalarını topladığını görüyorum ama isterseniz de varlıklarını görmezden gelemeyeceğiniz bu üç adam annemin gözlerini ara sıra üzerinde gezdiriyor.

Sonra Briggs elinde üç resmi formayla geliyor. Biri Haynes için.

Bir tane Wrenley

için. Ve bir tane de

Conley için.

İmzaları her birinin üzerinde numaralarının karşısında yazılıdır.

"Bunlar da senin için. Belki kız kardeşin seni maça getirdiğinde bunları

sırayla giyebilirsin," diyor Briggs ve formaları Jerrin'e uzatıyor

ve kardeşimin yılın geri kalanında her gün bir tane giyeceğini garanti ediyorum.

Seven, "Bir gün antrenmana gelerseniz sizi soyunma odasında gezdirebiliriz," diye teklifte bulundu.

"Yapabilir miyiz?" Kardeşim sormak için bana döndü. "Neden olmasın, anlamıyorum."

Kardeşimi bir iç saha maçına götürmeyi hiç düşünmedim çünkü o genellikle yüksek seslerden ve gürültülü kalabalıklardan hoşlanmaz. İsterse bunu başaramayacağından değil, ama hiçbir zaman ilgi duymadı. Kardeşimin böyle bir etkinliğe kendi isteğiyle katılması fikri beni çok heyecanlandırdı.

Ryker'ı şimdi ve burada öpebilirdim.

Kollarımı ona dolayacağım ve bugün kardeşim için yaptıklarından dolayı ona ne kadar minnettar olduğumu söyleyeceğim.

Ve benim için yaptıklarını.

Hediyesini alan son kişi olan Ryker'a bakıyorum. Karışık çiçeklerden oluşan bir buket. Bana çiçek getirme eğilimi var ama bunlar biraz farklı.

Ryker ona doğru adım atarak, "Al Theresa," diyor. "Bunlar senin için."

Adam ona elini uzatır ve kadın biraz isteksizce çiçek buketini alır.

Ama bir kez eline aldığı anda, mis kokulu çiçekleri burnuna götürmekten kendini alamıyor.

Muhteşem buketi derin bir nefesle içine çeker ve ardından aranjmanına göz gezdirir.

"Bir dakika konuşabilir miyiz?" diye sorar.

Gözleri elindeki çiçeklerden ayrılıyor ve bir an için onu inceliyor.

Bana ya da odadaki hiçbirimize bakmıyor.

Annem tanıdığım en özgüvenli kadınlardan biri ve Ryker'ın isteği onu zerre kadar korkutmuyor.

Başını sallayarak onaylıyor, "Elbette."

Ryker doğrudan arkasını dönüyor ve kardeşimin dairesinin kapısına yöneliyor.

Geçerken ona elimi uzattım.

"Nesin sen-?"

Uzanıp elimi hızla sıktı.

"Merak etme, ben hallederim," diyor ve sonra elimi bırakıyor, gözleri tekrar çıkışa dikilmiş, annem de hemen arkasında.

Kapıdan çıkıp koridora doğru adım atıyor. Annem de onu takip ediyor ve kapıyı arkasından hafifçe çekerek kapatıyor.

Eğer annemi tanıyorsam, kapıyı kapatıyor çünkü Ryker'la da paylaşacak bazı sözleri var ve ne benim ne de Jerrin'in bunları duymasını istemiyor.

Seven da kapının kapanmasını izler ve sonra Jerrin'e döner.

"Hey, maç başladı. Oturup seninle birlikte izlememizin bir sakıncası var mı?" diye soruyor kardeşime.

"Evet, bu iyi olur," diyor ağabeyim, formaları kanepenin arkasına bırakıp Wrenley'nin formasını kafasına ve ince kapüşonlu sweatshirt'ünün üzerine geçirerek.

Üçü birlikte kanepeye oturur, Seven ve Briggs iki taraftadır. Seven ve Briggs, Jerrin'e o gün buzda olmanın nasıl bir şey olduğunu ve Hawkeyes'in diğer oyunlarıyla ilgili içeriden bilgiler verir.

Kardeşim bulutların üzerinde ve Ryker ve annem koridordayken kalbim daha fazla dolu olamazdı.

Çatlak kapıya birkaç adım daha yaklaştım.

Kulak misafiri olmamam gerektiğini biliyorum ama elimde olmadan konuşmalarının sakın ve seviyeli mi yoksa birbirlerinin boğazına mı sarıldıklarını bilmek istiyorum.

Ryker'ın anneme bu kadar sinirlendiğini hayal etmek benim için çok zor. Buzdaki kavgalar dışında her zaman çok akli başında görünüyor. Amelia'yı kovarken bile sakinliğini korudu. Öte yandan annem ihtiyaç duysa Ryker'a kolaylıkla saldıracaktır ve ben bunun olmasına izin veremem.

Eğer annem ona saldırırsa, onu korkutup kaçırmaya izin veremeyeceğim için hemen gidip ayırabilmeliyim.

Önce Ryker'ın sesini duyuyorum.

"Benden hoşlanmadığını biliyorum, Theresa-"

"Senden hoşlanmadığımdan değil. Kişisel bir şey de değil Ryker, sadece profesyonel sporcuların hepsi aynı. Kısa dikkat süreleriniz ve büyük egolarınız var."

"Bu doğru değil. Hepimiz öyle değiliz," diye sakince savunuyor.

"Şu anda ödül kızım ama o parlak para eninde sonunda bitecek. Peki ya kariyerin sen hazır olmadan biterse ne olacak? Bana dürüstçe kariyerinin ışıklarını kapatabileceğini ve kızımın sakın bir aile hayatının seni tatmin edeceğini söyleyebilir misin? Yine spot ışıklarını isteyeceksin ve bunu sana kim verirse versin elde etmek için onun mutluluğunu feda edeceksin."

"Beni henüz tanımıyorsun, ama bana bir şans verirsen, sana farklı olduğumu kanıtlayacağım. Sana söz veriyorum, kızını mutlu etmekten daha çok istediğim bir şey yok."

Annemin onun cevabına cık cık dediğini duyabiliyorum.

"Size onay vermeyeceğim ama yolunuza da çıkmayacağım. Kızım kararını verdi ve şimdi tek yapabileceğim bunun iki yıl içinde kızım oturma odamdaki kanepemde gözyaşları içinde değilken sona ermesini ummak. En azından bunu başarabilir misiniz?"

"Yapabilirim," diyor basitçe.

"Babası ona bir ömür boyu yetecek kadar zarar verdi. Güven duymaması için daha fazla nedene sahip olmasına ihtiyacım yok," diyor, sesi bir uyarıdan çok bir endişeyi paylaşıyormuş gibi daha rahat hale geliyor.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum,"

diyor ona. "Göreceğiz, değil mi?"

Sonra ayak seslerinin kapıya doğru döndüğünü duyuyorum ve geri sığıyorum.

Annem kapıyı iterek açıyor ve çiçekleri yanında asılı olduğu halde içeri giriyor. Kardeşimin son sırt çantasını sırtlamak için dairenin uzak penceresinin karşısındaki yerine geri dönerken bana bakmıyor.

Ryker onun birkaç adım gerisinden ve o kadar da hızlı olmayan bir şekilde içeri giriyor. Bu konuşma onu yendi mi? Aramızda olanları yeniden düşünmesine mi neden oldu?

Annem beni kırılgan biri gibi gösterdi ve babam kalbimi herkesten daha çok kırmış olsa da ben porselenden yapılmadım.

Bana kasvetli bir gülümseme veriyor ve sonra çocuklara dönüyor. "Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu.

Gözlerini televizyona çevirip üçüncü periyodun sonunda maçı kazandıran golü atmasını izlerken ellerini kot pantolonunun ceplerine sokuyor. Bu, maçın başlarında Petrov tarafından aldığı büyük darbeden sonra bile olmuştu.

Çatı katının oturma odasında Haynes formamı giyerken kanepeden atlayıp çılgılık attığımı hatırlıyorum.

"Evet, biz hazırız," diyor Seven.

Briggs kaçışın ne olduğunu ve Ryker'ın her zaman kaleciyle baş başa kalmanın bir yolunu bulan nadir oyuncularından biri olduğunu anlatmayı bitiriyor.

Kocamın yaptığı işte ligin en iyilerinden biri olmasından dolayı içimde bir gurur kabarıyor.

Seven ayağa kalkıyor, Briggs de öyle.

"Sonra görüşürüz, tamam mı?" Briggs kardeşime söyledi.

Seven, "Bir gün antrenman sonunda annen ya da kız kardeşin seni dışarı çıkarsın ve bizimle biraz disk vurursun... eğer istersen," diyor.

Ryker bana doğru yürüyor ve elini sol kolumun üzerinde gezdiriyor.

"Spor salonunda biraz zaman geçirmeliyiz. Bir şey indirirken yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?" diye soruyor.

Seven ve Briggs yardım edebilecekleri bir şey olup olmadığını görmek için dairenin etrafına bakıyorlar ama annem ve ben çoktan kardeşimin eşyalarıyla birlikte SUV'uma doğru yola çıktık.

En fazla iki sırt çantamız kaldı. "Eminim."

Seven ve Briggs'e dönüyorum. "Geldiğiniz ve Jerrin'e hediyeler getirdiğiniz için ikinize de minnettarım. Bu isteyebileceğimiz en güzel taşınma günü sürpriziydi."

Annem odanın öbür ucundan sesleniyor. "Haftamızı güzelleştirdin," diyor.

Annem nankör bir insan değil ve bu üç adamın kardeşim için yaptıklarını gördüğünü biliyorum. O sadece temkinli.

Önce Seven ve Briggs çıkıyor, sonra Ryker arkalarından geliyor. Ben de onlarla birlikte kapıdan çıkıp koridora giriyorum.

"Hey, Ryker?" Arkasını dönmesini bekleyerek söylüyorum. "Evet?"

Ona doğru birkaç adım atıyorum, ta ki onunla aynı hizaya gelene kadar ve sonra platform Keds'imın üzerinde yükselip kollarımı boynuna doluyorum.

"Seninle arabada buluşuruz," diyor Briggs, beni Ryker'a yapışmış görünce.

Ryker sadece başını sallıyor, elleri sırtımı sarıyor. Başparmağı omurgamın çukurunda geziniyor.

"Az önce kardeşim için ne yaptığını bilmiyorsun," diyorum, birinin onu anlamak için zaman ayırması karşısında hissettiğim duyguyu bastırarak. "Ve sen de benim için ne yaptın."

"Sana söyledim Juliet... Bu gerçek, zaman çizelgesi ne olursa olsun. Bana ihtiyacın olduğunda senin için buradayım. Sadece benden senin için ortaya çıkmamı iste ve bunu yapacağımı sana kanıtlamama izin ver."

Başımı sallıyorum, sonra dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor ve ağzıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Bu gece gitmek için hazırlandın mı?" diye soruyor.

"Evet, dün gece düşünecek çok şeyim vardı, o yüzden çantalarım hazır ve yatak odamda bekliyor," diyorum ona.

Dün gece olayları ele alış biçimim konusunda hala kendimi iyi hissetmiyorum ama sadece ilerleyebilirim.

"Kaç tane var?" diye soruyor gözlerinde alaycı bir parıltıyla. "Sadece bavulların için bir uçak kiralamal mıydım?"

Ryker'in eğlenceli yanının annemin bizi destekleyememesi ve benim dün gece ona kapanmam yüzünden ezilmediğini görmekten mutluyum.

"Benimle başa çıkamaz mısın, Haynes?"

"Sanırım düğün gecemizde seni idare edebilecek kapasitede olduğumu sana kanıtladım," diyor, gözleri kapanıyor ve tekrar dudaklarıma dalıyor.

"Juliet, bu iki sırt çantası indirilmeye hazır," diye sesleniyor annem.

Sesi anı bozuyor, ama bu gece şehirden ayrılmadan önce yapmamız gereken çok şey olduğunu biliyorum, bu yüzden yollarımızı şimdi ayırmamız iyi olacak.

"Geliyorum anne," dedim

ona. "Sonra görüşürüz."

Boynuna sarıldığım elimi bırakıyorum ve o geri çekilirken elleri kalçalarımın üzerinde geziniyor.

Yavaş, kalıcı dokunuşu ayak parmaklarıma kadar karıncalanmalar gönderiyor. "Hoşça kal," diyorum.

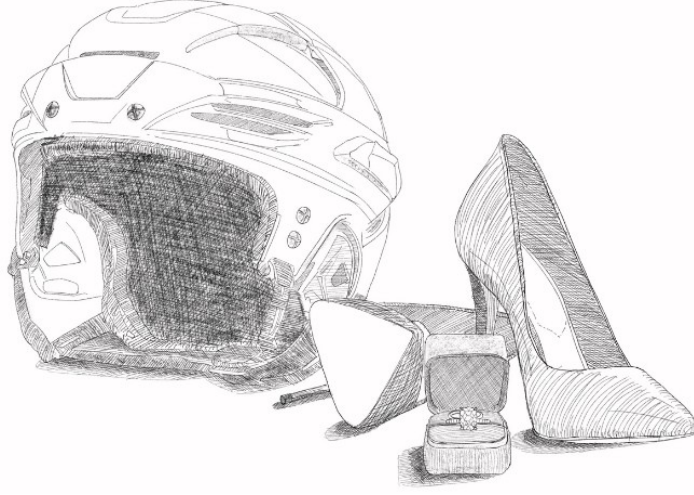
"Güle güle, karıcığım."

Sonra dönüp koridora yöneliyor.

Ryker'a onun yanında olduğumu kanıtlama sırası bende. Ve bunu onunla Kanada'ya giderek yapacağım.

Bu seyahatin onun için önemli olduğunu biliyorum ve bana hayatının bu kısmına bir göz atmak istemesinin bir anlamı var.

CHAPTER NINETEEN

Ryker

Uçuşumuz için check-in yaptırmak beklediğimden daha kısa sürdü, çünkü Juliet beklediğimden daha hafif bir valiz hazırlamıştı. Tüm gardırobunu getirmiş olsaydı da umurumda olmazdı. Bu yolculuğu onun için keyifli kılacak ne getirmek isterse benim için sorun değil.

Güvenlikten geçtikten sonra Juliet terminaldeki kafeye gidiyor, ben de tuvalete gidiyorum.

Erkekler tuvaletinin kapısından geçerken telefonum çalıyor.

Arka cebimden telefonumu çıkarıyorum ve James'in isminin geldiğini görüyorum. "Selam James. N'aber?" Ticari sınıfa doğru yürürken soruyorum banyo lavaboları.

"Son zamanlarda Göçmenlik Bürosu'ndan bir haber aldın mı?" diye soruyor, her kelimesinde endişenin sesi duyuluyor.

James'in telefon konuşmasına hoş bir selamlamayla başlayıp hemen işe koyulmaması gibi bir şey değil. Bu, sesinin tonundan daha endişe verici olabilir.

"Hayır, neden?" Banyo aynasındaki yansımama bakarak soruyorum.

"Çünkü Frank dün geceki poker oyununda yoktu ve o günden beri bir oyun." Bu kadar mı?

Bir kumar bağımlısı bir poker oyununa gelmedi mi?

Belki Frank'in davranışları için alışılmadık bir durum ama ben bunu vizemizle ilgili bir endişe kaynağı olarak görmezdim.

"Bunun Juliet ve benimle bir ilgisi olduğunu neden düşündün ki?"

"Nişanlı vizesiyle ilgili bir çıkar çatışması nedeniyle ücretsiz izne ayrıldığına dair bazı söylentiler duydum."

Şimdi, bu tetikte olmak için bir neden olabilir. "Vizenin kimin için olduğunu söylediler mi?" diye sordum.

"Hayır. Ama göçmenlik bürosu sana ulaşırsa bana söyler misin?" "Evet söylerim ama-"

"İçeri giren bir müşterim var, gitmem gerek. Ne öğrenebileceğimi dinlemek için kulağımı yerden ayırmayacağım. Sizinle irtibata geçerlerse beni aramayı unutmayın."

Sonra telefon kapandı. Ne oluyor be?

Bu da nereden çıktı?

Göçmenlik bürosundaki herhangi biri K-1 vizemizin sahte olduğundan nasıl şüphelenebilir? Tek umudum izinli olduğu vizenin başka biri için olması. Frank bizim için kuralları esnetmeye razı olduysa, kim bilir başka kimler için kuralları esnetmiştir?

Yine de, eğer bu bizimle ilgiliyse, cezai suçlamalarla karşı karşıya kalabiliriz. Sınır dışı edilmek istemesem de Juliet bu yüzden hapis yatarsa kendimi asla affetmeyeceğim.

Buradaki en büyük soru, bize karşı ellerinde nasıl bir kanıt olabileceği?

Ve ona tüm anlaşmamızı kumar alışkanlığı olan bir göçmenlik memuruna ve onun bizi geçirme nedenlerine dayandırdığımı itiraf etmek istemiyorum.

Başından beri onunla paylaşmamayı tercih ettiğim bir detay.

Tüm gerçekleri öğrenene kadar Juliet'i telaşlandırmayacağım.

Çişimi yapıp banyoda bitiriyorum. Aklımda, görüşmemizde söylediğimiz herhangi bir şeyin kırmızı bayrak olabileceğine dair düşünceler dönüp duruyor. Söylediğim tek kişi Seven'dı ve onun da kimseye bir şey söylemeyeceğini biliyorum. Juliet bizi Göçmenlik Bürosu'na ihbar edecek birine söylemiş olabilir mi? Ya da Frank şampiyonada oynayabilmem için vizemin geçmesi konusunda birine bir şey söylemiş olabilir mi?

Bilgi sızıntısının nereden geldiğinden emin olmak için çok fazla olasılık var. Beklemek ve James'in Frank'in gidişinin bizimle bir ilgisi olmadığını öğrenmesini ummak zorundayım. Bu en iyi senaryo.

Ellerimi yıkıyorum ve Juliet'i bulmak için banyodan çıkıyorum.

Kahve dükkanına doğru ilerlerken, elinde buzlu bir kahve ve beni görür görmez yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dışarı çıktığını fark ediyorum. Onu görebiliyorum

Sonunda bana güvenmeye başladı. Onu bu belaya ben bulaştırdım, bu yüzden ona zarar gelmemesini sağlamak benim sorumluluğum.

İş başa düşerse, ne gerekiyorsa yaparım.

Juliet

İniş yaptığımızda ve bagajımı havaalanı karuselinden aldığımızda saat gece onu biraz geçiyordu.

Seattle'dan Vancouver'a uçuş kısıydı... gerçekten kısıydı ve Ryker bu yolculuk için ne kadar hafif bir valiz hazırladığıma inanamadı.

Bir gecelik konaklamaya şimdiye kadar getirdiğim en az miktarda kıyafeti getirmeyi kişisel hedefim haline getirdim. Sadece üç gece kalacağım için yanıma çok fazla şey almam gerekmiyor.

Ryker bana Vancouver'da banliyöde bir evde yaşadığını söyledi, ancak bu evin zaten büyük olan çatı katından çok daha büyük olduğunu ve güvenli bir sitede yer aldığını söylemeyi unuttu.

Arabasından inerken Ryker şoförümüze "Bıraktığın için teşekkürler," diyor. Ryker arkaya doğru yürüdü ve benim tek büyük tekerlekli valizimi çıkardı.

Buradayken çalışmak için zamanım olması ihtimaline karşı dizüstü bilgisayarım ve birkaç başka şeyle birlikte taşıdığım küçük bir çanta getirdim.

Evine doğru yürürken, etrafımızda esen serin rüzgâr ve bahçesindeki çimenlerin arasında ve etrafımızdaki tüm evlerin çatılarında hâlâ saklı olan hafif bir kar tozuyla ona "Bu çok güzel," diyorum.

Yine de kar taze görünmüyor. Belki dünden ya da önceki günden kalma ama gecenin karanlığında bile Vancouver çevresindeki dağların tepelerindeki karlar ay ışığında parlıyor.

"Teşekkürler," diyor. Evin güvenlik kodunu pad'e giriyor ve sonra kapı açılıyor. "Burada kök salmak iyi hissettiriyor."

Kapıyı iterek açıyor ve karanlık eve ilk o giriyor. İlk kez bir odaya ondan önce benim girmemi istemiyor ama evde her zaman bir hırsız olma ihtimali olduğu için önce onun girmesi daha iyi.

İçeri giriyor ve önümüzü görebilmemiz için fuayenin ışıklarını yakıyor.

Girişteki tavan ikinci kata kadar uzanırken, zeminler güzel ve bir çeşit taştan yapılmış.

Evin alt katında çoğunlukla açık konseptte bir oturma odası, yemek odası, kapalı bir çalışma odası ve girişten görülebilen bir mutfak bulunuyor. Hemen ötesinde büyük bir merdiven yer alıyor ve sanırım yatak odaları da burada.

Bugün kardeşimin büyük taşınması ve ardından uçmanın verdiği heyecanla çok yoruldum ve yatmaya hazırım.

Ama asıl soru şu: Kimin yatağı?

Etrafıma bakarken esniyorum.

"Yorgun musun?" diye soruyor.

"Evet. şu anda bir yastık ve yorgan kullanabilirim."

Uak yolculuğunda neredeyse uyuyakalıyordum ama rüzgâr bizi o kadar savuruyordu ki, gözlerim kapanır kapanmaz uçak sarsılıyor ve Ryker'ın bileğini birkaç kez tutmama neden oluyordu.

Her seferinde bana gülümsedi, soğukkanlı ve sakın bir görüntüsü vardı.

"Yarın büyük bir gün ve bütün gün kayacağım, bu yüzden yatmak muhtemelen doğru karar."

Ryker büyük çantamı taşırken ben de onu merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum.

"Kız kardeşim sabah ısıtıcıyı açmak ve buzdolabına birkaç şey koymak için eve geldi. Acıktıysanız ya da başka bir şeyiniz varsa, alt katta ne varsa yiyebilirsiniz."

"Teşekkür ederim ama beş dakika içinde bir bebek gibi uyuyor olacağım."

En az altı farklı kapısı olan uzun bir koridorda yürüyoruz, ancak bunların misafir odası mı yoksa banyo mu olduğunu anlamak için çok karanlık.

Ryker koridorun sonuna doğru durur, iki yanında birer kapı vardır.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Eşyalarını sağdaki benim odama mı yoksa soldaki misafir yatak odasına mı koymam gerektiğinden emin değilim."

Bugün döngümün son günüydü ama ne olur ne olmaz diye yarına kadar beklemek istedim ve yarınki tam gün turnuva için ikimizin de dinlenmeye ihtiyacı var.

Yine de düğün gecemizi düşünmeden edemediğimi itiraf etmeliyim.

"Doğruca yatağa gidiyoruz, değil mi? Yani bu gece nerede uyuyacağımın bir önemi var mı?" Ayrı yatmamızın çok da önemli olmadığını savunuyorum.

"Hayır, sanırım haklısın... nerede uyuduğun önemli değil," diyor ve sağına dönüp bavullarımla birlikte odasına giriyor.

Onu odasına kadar takip ederken kendi kendime sırtıyorum.

Eşyalarımı alabilmem için valizimi yatağın üzerine koyuyor. Ryker'in gömme dolabında soyunmasını dinlerken çantamın fermuarını açıyorum.

En sevdiğim eski pijamalarımın birini, sekiz yıldır giydiğim eski bir tişörtü ve içinde diş fırçayla makyaj temizleyicimin olduğu seyahat makyaj çantamı alıyorum. Sonra hazırlanmak için banyoya gidiyorum.

On dakika sonra, temiz yüzlü, nane nefesli ve görünürde regl olmamış bir şekilde çıkıyorum.

Ryker banyo kapısının açıldığını duyunca dönüyor, muhtemelen üzerinde sadece bir çift basketbol şortu ve tişörtsüz sırasını bekliyor. Bu adamın tişörtü yok mu? Ama ben olduğunu biliyorum.

Gözleri göğüslerimde durana kadar vücudumun aşağısına dalıyor. Ben de vücuduma bir bakış atıyorum, acaba meme uçlarımın dışarı çıktığı bir delik falan mı var diye merak ediyorum ama her şey yolunda görünüyor.

"Gömleğimde bir sorun mu var?" diye sordum.

"Washington Üniversitesi Erkek Kürek Takımı" yazıyor. Oh... doğru.

"Eski bir erkek arkadaşımdı. Evime bıraktı ve o kadar rahat ki onu pijama gömleğime dönüştürdüm."

Ama bu tişörtü giyerken Oliver'ı en son ne zaman düşündüğümü bile hatırlamıyorum. Saymak için çok uzun bir süre.

Ryker arkasını dönüp dolabına doğru yürür ve siyah bir Hawkeyes tişörtüyle çıkar.

"Bu da ne?" O yaklaşırken soruyorum.

"Yeni bir pijama tişörtü. Bu çöpe gidiyor," diyor, üzerimdeki gri UW takım tişörtüne bakarak.

Kıskanıyor, değil mi?

İtiraf etmeliyim ki Amelia olayından sonra Ryker'ın benim eski sevgililerime karşı hissettiklerimi onunkiler için de hissettiğini görmek güzel.

"Ama ben bu gömleği seviyorum," diye itiraz ediyorum.

"Bunu daha çok seveceksin," diyor, önünde turkuaz yazılar olan siyah gömleği uzatarak.

Kollarımı havaya kaldırdım ve tişörtümü çıkarması için ona meydan okudum.

Bir dakika bana bakıyor ve sonra dudaklarını yalıyor. Bana verdiği yeni tişörtü yatağa fırlatıp, eski üniversite tişörtünü yatağın altından tutuyor.

ve yukarı çekiyor. Hızlı bir hareketle tişörtümü çıkardı ve gözleri içime giydiğim ince uyku sutyenine takıldı.

Altımın çıplak olmadığını fark ettiği anda gözlerindeki ışıltı biraz sönüyor.

Etrafında dolaşp dolabından çıkardığı gömleği yatağın üzerinden alırken kıkırdıyorum.

Arkamdan yaklaşıyor ve bir kolunu ortama dolayarak arka tarafımı önüne doğru çekiyor.

"Bu hiç hoş değildi. Beni buna sen zorladın," diyor ama duvarın karşı tarafındaki boy aynasından sırtıttığını görebiliyorum. En sevdiğim gömleğimi fırlatmama neden olduğu için onu ceza olarak aldığımı biliyor, Ama yüzündeki ifade bunu adil bir takas haline getirdi.

Yeni gömleği başıma geçiriyorum ve kollarımı içine sokuyorum. Gömlek bile biraz onun gibi kokuyor, artı taze çarşafların kokusu. Derin bir nefes alıyorum ve şimdi eskisinden bile daha uykuluyum.

"Şimdi ödeştik diyebilirim."

Elinden kurtuluyorum ve yatağın Ryker'ın kullanmadığı tarafına sürünüyorum.

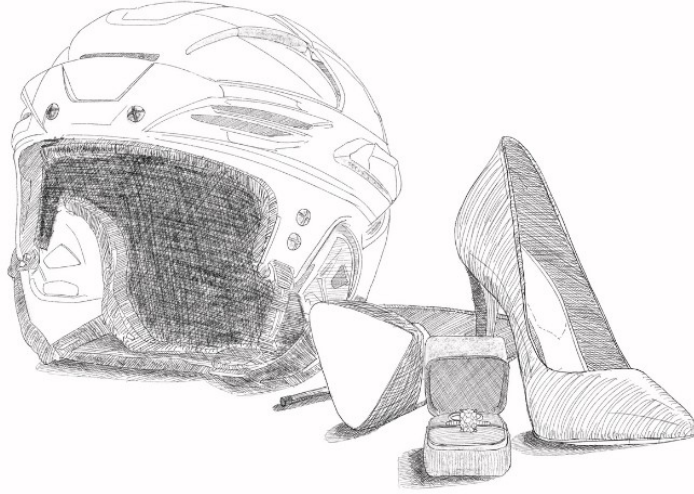
Çarşafların altına girmemi izliyor ve sonra banyoya dönüp kapıyı kapatıyor.

Tuvalet sifonunun ve ardından elektrikli diş fırçasının sesini dinliyorum, ta ki sonunda kendimden geçene kadar.

Rüyalarım Ryker'ın gömleğimi çıkarmasına alternatif bir sonla doluyor. Uyku sutyeni giymediğim bir son.

Ve daha mutlu sonla biten bir tane.

CHAPTER TWENTY

Ryker

Bu sabah evden çıkmak için çılgınca bir telaş vardı, böylece kahvaltı ve Juliet'in kahvesi için kahve dükkanından arabayla geçmeye yetecek kadar zamanımız olacaktı.

Yardım etkinliği için açık hava pistine yanaşıyoruz.

Açık alanın dört bir yanına pankartlar ve balonlar asılmıştır.

"Bu yıl her şeyi yapmışlar gibi görünüyor," diyorum kamyonetimin kapısını açıp dışarı kayarak.

Juliet, "Bu hayal ettiğimden daha büyük bir etkinlik," diyor, gözleri otoparkta dolaşıp devasa buz parkı alanını dolduran yüzlerce arabayı görüyor.

"İlk başladığımızdan bu yana yıllar geçtikçe büyüdü. Bugün burada binin üzerinde seyirci olmalı."

Burası şehirdeki en büyük parklardan biri ve kış aylarında şehir üç adet NHL büyüklüğünde pist kuruyor.

Şehir, küçükler hokey turnuvalarına, buz pateni yarışmalarına ve haftada birkaç kez toplanan bir şehir curling ligine ev sahipliği yapmaktadır.

Tüm bunlara ek olarak, çocuklar için sponsorluk ve para sağlamak amacıyla bölgenin dört bir yanından çok sayıda eski ve yarı profesyonel oyuncunun katıldığı erkek ve kız kulüp hokey turnuvasına ev sahipliği yapıyorlar. Turnuvanın popülaritesi, kız ve erkek çocuk merkezinin okul sonrası programlar için açık kalmasını ve ödeme gücü olmayan ailelere hibe verilmesini neredeyse tüm yıl boyunca sağlıyor.

Bu babamın inandığı bir programdı ve hepimiz uygunluk yaşına gelir gelmez biz çocukları turnuvada oynattı. Şimdi ben ve kardeşlerim hâlâ babamın onuruna oynuyoruz.

Kamyonetin arkasına doğru yürüyüp spor çantamı çıkarıyorum. Çantayı göğsüme geçiriyorum ve hokey patenlerimi alıp kapıyı kapatıyorum.

Juliet çoktan dışarı çıktı ve bir elinde buzlu kahvesi, kamyonun sonunda beni bekliyor.

Onu kot pantolon, üstünde suni kürk astarlı şık kar botları, kabarık bir ceket ve tepesinde kürk topuyla uyumlu bir bere içinde görünce gülümsedim. Vancouver'ın dağları fon oluştururken, ona bir gün kendini burada yaşarken görüp göremeyeceğini tekrar sormaktan kendimi alamıyorum. Ama o ve ben yeşil kartım resmileşene kadar önümüzdeki 730 günden daha fazlası için anlaşımadık.

Juliet'le on adım ileriye atlamak onu sadece daha temkinli yapacaktır ve ben onun bu konudaki tutumunu zaten biliyorum. Göçmenlik bürosunda emekli olduktan sonra bir gün burada bir aile kurmaktan bahsettiğimde gözlerini kocaman açarak bunu açıkça ifade etti.

Yine de Juliet'in bu kadar doğal görünmesi, sanki buraya uyması göğsümü sıkıyor. Bana nasıl da uyuyor.

Kamyonetimin yanından aşağıya doğru yürüyorum ve parka doğru ilerlerken o da yanımda beni takip ediyor.

"Ailen söz konusu olduğunda beni hazırlaman gereken bir şey var mı?" diye soruyor.

"Sadece annem bunun geçici olduğunu bilmiyor, bu yüzden yıllar öncesinden planlar yapmaya başlarsa, sadece onunla git. Ve eğer ne zaman bir aile kuracağımızı sorarsa... ki soracak," diyorum Juliet'e kaşlarımı kaldırarak. "... ben emekli olana kadar bunun planlarımız arasında olmadığını söyle. Bu onu senin davandan kurtarmanın en kolay yolu olacak ve bizi aynı sayfada tutacak."

Gerçeklerden uzak değil. Eğer çocuk sahibi olacak olsaydım, dört yılının dolmasını ve Kanada'ya dönmeyi beklemek isterdim.

"Ya nasıl tanıştığımızı sorarsa?"

"Ona doğruyu söyle. Ona stadyumun dışındaki otoparkta tanıştığımızı ve sen kış üstü kaymadan önce seni yakaladığımı söyle. Bana anında aşık oldun," diye takılıyorum.

Koluma bir meyve sineği gücüyle tokat atıyor ve sonra kıkırdıyor.

"Doğru, çünkü senin bariz cazibene kim karşı koyamaz ki?" diyor alaycı bir şekilde. "Kim olduğunu bilmediğimde neredeyse küplere biniyordun."

Otoparka doğru yürürken yüzümdeki aptal gülümsemeyi silemiyorum. İlk tanıştığımızdan beri çok yol kat ettik. Bu çılgınca.

Sadece bir hafta önce, gecenin bir yarısı stadyumun dışında kuzguni saçlı muhteşem bir kadınla karşılaştığımı hayal etmek bile çok zor. Ve şimdi o benim memleketimde, ailemle tanışmak üzere.

"Bu doğru değil. Sadece sen tribünde oturduğun ve ben senin önünde tüm maçı oynadığım için pek olası görünmüyordu. Ayrıca, arkasında benim forma numaramın yazılı olduğu bir ceket giyiyordun," diye hatırlatıyorum.

"Eğer detaylar konusunda titiz olacaksan..." diye şaka yapıyor.

Buradan tribünleri ve ilerideki üç buz pistinden ilkinin şimdiden görebiliyorum.

Takım renklerimizde dört figür göze çarpıyor. Yıllar önce babam seçtiğinden beri aynı renkleri giyiyoruz. Sadece şimdi, formalarımızın arkasında şöyle yazıyor: "Koç Haynes'in sevgi dolu anısına."

Kız kardeşim ve üç erkek kardeşim karşı karşıya durup oyunun başlamasını bekliyorlar.

"Hey," diye sesleniyorum, dikkatlerini çekmek için elimi kaldırıyorum.

Juliet ve ben kaldırıma çıkıp büyük parkı çevreleyen kısa zincir bağlantı çitine doğru ilerliyoruz.

En küçük kardeşim Austin önce beni görüp başıyla selam veriyor, ardından Camden, Everett ve Harper da başlarını çevirip bizim yürüdüğümüzü görüyorlar.

"Bu savurgan oğul değil mi?" diyor en büyük kardeşim Camden. "En sevilen o değil miydi?" Ben de karşılık veriyorum.

"Sen bilirsin, kodaman."

Camden sırtımı sıvazlarken kucaklaşıyoruz. "Eve dönmene sevindim kardeşim," diyor.

Ve sonra Harper sarılmak için araya giriyor.

Kardeşlerimin arasında hızlıca dolaşıyorum.

"Sen Juliet olmalısın? Ben Everett," diyor ikinci en büyük ağabeyim, yanına gidip ona da sarılıyor. "Biz bu ailede kucaklaşırız. Ryker seni uyarmadı mı?" diye soruyor.

Ona tekrar sarılıyor ve omzunun üzerinden içten gülümsemesini görebiliyorum.

Adam onu bıraktığında bana bakıyor. "Hayır, yapmadı ama ben de iyi bir kucaklaşmayı severim."

Juliet'in aileye ısınmaya başladığını görmek beni rahatlattı.

Juliet'e kardeşlerimin her birini göstererek, "Bunlar Camden, Austin ve Harper," diyorum.

Diğer kardeşlerimden biri ya da Harper daha sarılamadan annemin sesiyle bölünüyoruz.

"Peki ya ben?" diye soruyor 1.80'den uzun Haynes erkeklerinden oluşan duvarın arkasından.

Annemin sesini duyuyorum, 1.80'den uzun Haynes erkeklerinden oluşan duvarın arkasında.

Annem, 1.80 boyunda, Austin ve Camden arasındaki bir yarıktan geçip bir yük treni gibi üzerime geliyor.

"Ve bu da benim annem, Annie," diyorum Juliet'e, ayı gibi sarılmadan önce.

"Ryker!" diyor, kollarını ortama doluyor ve bana Annie Haynes'in imzası olan sıkma hareketini yapıyor, tüm kardeşlerime yaptığı gibi başını göğsüme yaslıyor.

"Seni gördüğüme sevindim anne."

"Eve dönmene çok sevindim," diyor ve geri çekilip bana bakıyor. "Şimdi bana getirdiğin yeni gelinim nerede?"

Annemin gözleri Noel sabahındaki bir çocuk gibi parlıyor.

Everett, "Buraya gelirken onu mağazadan almadı anne," diye takılıyor.

Annem onu görmezden geliyor. Beş çocukla seçici duyma konusunda iyi oldu.

Etrafımıza bakınıyor ve gözleri Juliet'e takıldığı anda nefesi kesiliyor.

"Aman Tanrım," diyor annem, Juliet'e doğru yürürken. "Çok güzelsin." Annem gülümsüyor.

"Biliyorum, değil mi?" Harper diyor ki. "Şimdi dürüst olabilirsin Juliet, onunla çıkmayı kabul ettiğinde kardeşimin kafasında bir torba var mıydı? Yoksa sen onunla evlenmeyi kabul etmeden önce onun yakışıklı olduğunu düşünmen için seni kandırdı ve sen de onun duygularını incitmek istemediğin için acıdığından mı bunu yaptın?"

Juliet'in boştaki elini tutan annem dışında herkes gülüyor. Karım için planları var ve hiçbirimiz davetli değiliz.

"Şu babunları boş ver de gel benimle ve baldızlarınla otur," diyor Juliet'i yanına çekerek.

Camden, Austin ve Everett'in eşlerinin nerede olduğunu merak ediyordum ama muhtemelen çoktan oturmuşlardır ve biz başlamadan önce yeğenlerime atıştırmalık bir şeyler hazırlıyorlardır.

Harper'ın kocası bir iş gezisi için Toronto'da olduğundan Juliet'in tanışamayacağı tek kişi o olacak ama Harper ve kocası birkaç günlüğüne Seattle'da olacaklar.

Yılda bir kez, böylece şansını bulacak.

Annem onu Austin ve Everett'in arasındaki boşluktan geri çekerken Juliet bana şaşkın bir bakış gönderiyor ama en azından bir gülümseme eşlik ediyor.

"Güle güle, yeni kardeşim," diye sesleniyor Camden.

Annemin hepimizin onun için eski haber olduğumuzu açıkça göstermesine hepsi kıkırdıyor. Yeni pırıl pırıl bir gelini var ve eminim ki onu, çocukluğumuzdan beri ailemle yaptığımız her şeye gelen bahçe kulübündeki tüm hanımlara göstermek üzere.

"Anne! Onu götürmeden önce veda edemeyecek miyim?" Arkalarından sesleniyorum ama annem çoktan üç buz pistini de dolduran ziyaretçi kalabalığı için kurulan tribünlere doğru gözden kaybolmuş.

"Annemin eşlerimizden hiçbirine bu şekilde tepki verdiğini sanmıyorum," diyor Austin. "Sana söylemiştim... savurgan evlat," diyor Camden.

"Çırak oğlum mu demek istedin?" Harper sırtarak beni savunmaya geldi.

Camden ve Everett ikinci ligde oynamayı başardılar ve bir süre oynadılar. Öte yandan, Austin'in farklı hedefleri vardı ve doğrudan kalp cerrahisi olmaya gitti. O pislik çok zeki ve babamızın ona uyguladığı baskıya dayanmadığı için mutluyum. Eğer isteseydi muhtemelen benimle birlikte NHL'ye gidebilirdi.

Camden'ın üniversitedeki hokey günlerinden arkadaşı buzun karşısından bize doğru gelmeye başladı. Altıncı oyuncumuz ve kalecimiz, babamın eskiden oynadığı pozisyon.

Spiker iki takımın da hazırlanmasını istedi ve ben de patenlerimi bağlamak için yedek kulübesine yöneldim.

Birkaç dakika sonra, rakip takımın bir üyesiyle yazı tura atmak için kaymaya başladım.

Gözlerim kalabalığın içinde yüzüğümü takan güzel kadını arıyor.

Onu çabucak buluyorum ve annemin yeğeniyle birlikte bir yığın battaniyenin altında ikisine sarılmış olduğunu ve her biri için evden getirmiş olması gereken sıcak bir termos sıcak kakao olduğunu görüyorum.

Juliet'in etrafı bir sürü yaşlı kadınla dolu, muhtemelen hepsi de ona bizimle ve planlarımızla ilgili hızlı sorular soruyor ama buradan bakınca o gülümsüyor... annem de öyle.

Yeğenlerimin ağartıcıların tepesinde koşuşturduğunu ve baldızlarımla üç küçük çocuğu zapt etmeye çalıştığını görüyorum.

Kahretsin, evde olmak güzel.

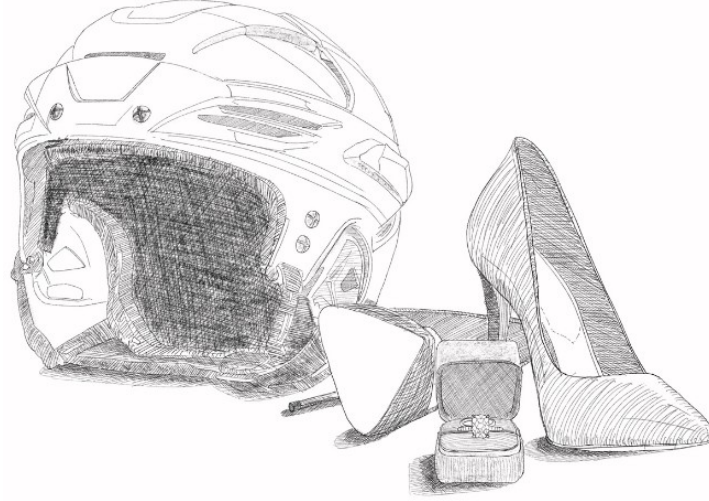
Juliet onu izlediğimi görüyor ve küçük bir el sallıyor.

Ben de el sallıyorum.

Onun yanımda olup beni desteklemesi bu evliliğin tam da olması gerektiği gibi bir şey. Sırayla birbirimize destek oluyoruz ve umarım bundan sonra da böyle devam eder.

Birkaç dakika sonra hakem yazı tura atar ve oyun başlar.

CHAPTER TWENTY-ONE

Juliet

Ryker'ı buzun üzerinde ailesiyle oynarken gördüğümde onu hiç bu kadar gülerken görmemiştim.

Burada kendini çok iyi hissediyor ve evde olmanın onun için neden bu kadar önemli olduğunu şimdi anlıyorum. Ailesi olmadan olmanın mutluluğu için neden bu kadar önemli olduğunu.

Attığı her golden sonra yanımdan kayarak geçiyor ve beni gördüğünü belli etmek için hokey sopasını yan tahtalara vuruyor. O da beni izlediğini her belli ettiğinde kelekler uçuşuyor. Turnuva devam ettikçe Ryker'ın takımı üst sıralara tırmanmaya devam ediyor. Sırada kiminle oynayacaklarına bağlı olarak, onları izlemek için pistten piste geçiyoruz, arada Ryker'ın yeğenleriyle atıştırmalık kulübesinde durmak için mola veriyoruz ve işleri karıştırmak için ara sıra tuvalet molası veriyoruz

Yukarı.

Sienna, Arie ve Kali-Ryker'ın baldızlarıyla tanışma fırsatı -Ailesinin ne kadar ilgili ve davetkâr olduğuna dair bana daha fazla fikir veriyor.

Turnuvayı izlerken kaç kişiyle tanıştığımı dair hiçbir fikrim yok. Ancak, Annie'nin beni tanıştırdığı insanların akınıyla neredeyse hiçbir maçı izleyemedim gibi hissettim.

Ryker'ın yerleştiğini görmek için duydukları heyecan iç açıcı ve etrafında böylesine sevgi dolu bir topluluk olan bir yerin cazibesini görmeye başlıyorum.

Annie ve ben son maçın sonunda tribündeki yerimizde beklerken, ziyaretçiler otoparktaki arabalarına doğru ilerlemeye başladılar.

Takımımız son maçı uzatmalarda tek golle kaybetti ama tüm gün boyunca iyi oynadılar.

Güneş şimdi güzel dağların üzerine çöküyor ve bir saatten kısa bir süre içinde hava karacak.

Sonunda Ryker kot pantolonunu ve botlarını giydikten sonra banyodan çıkar.

"Bara gitmek ister misin? Bugünkü tüm oyuncular oraya gidiyor ve harika bir barbekü var. Bu bir çeşit gelenek."

"Elbette, kulağa eğlenceli geliyor. Akşam yemeği de yiyebilirim."

Annie ve ben ağartıcılardan inip Ryker'ı otoparka kadar takip ettik.

Annie bara gelmeyeceği için vedalaşıyoruz ve 'yarının çılgınlığından' önce sıcak bir banyo yapmayı tercih ediyoruz.

Bugün bana oldukça çılgınca geldiği için sözleri beni biraz endişelendirdi. Yarın, hazırlık için önce uzun bir banyo yapmasını gerektirecek ne getirebilir?

Kamyonete binip bara doğru yola çıkıyoruz.

"Kız kardeşim zaten orada olacak, ama çocuklar eşlerini ve çocuklarını evlerine bıraktıktan sonra bizimle buluşacaklar."

"Aileniz harika. Daha önce hiç bu kadar yakın görünen büyük bir aileyle birlikte olduğumu sanmıyorum."

Şimdi ailesini birbirlerine destek olurken gördüğümde, burada olmanın onun için neden bu kadar önemli olduğunu daha iyi anlıyorum.

"Şanslıydım ve bir daha ailemi hafife almayacağım" diyor.

Babasıyla geçiremediği zamanlardan duyduğu suçluluk duygusunun hâlâ üzerinde ağır bir yük olduğunu biliyorum. Ama eminim ki babası çocuklarına bıraktığı mirası görebilseydi Ryker'la gurur duyardı.

Barın otoparkına girdiğimizde zaten dolu olduğunu görüyoruz ama Ryker bir park yeri buluyor ve içeri giriyoruz.

Bina, ahşap kenarları ve rustik hissi ile serbest durmaktadır. Ön kapıyı bir dizi uzun inek boynuzu süslüyor. Buranın kovboy tarzı bir bar olduğunu tahmin ediyorum.

Ve park yerinden duyulabilen yüksek sesli country müziğine bakılırsa, muhtemelen line dansı tüm hızıyla devam ediyor.

Ryker benim için kapıyı açıyor ve fıstık, bira ve barbekü kokusunun saldırısına uğruyorum. Ryker arkamdan bir adım atarken ben de loş ışıklı bara bir adım atıyorum.

Barın kaba kesimli geniş tahta zeminleri ve eski batı eyerleri, kovboy ipleri ve diğer her türlü süslemeyle eşleşen duvarları bu bara belirgin bir kimlik kazandırıyor.

Barın ortasında, birkaç düzine insanın aynı dansa eşlik ettiği, tepeden aydınlatmalı geniş bir kare alan var.

"Hadi, Harper'ı bulalım. Muhtemelen bize çoktan bir masa ayarlamıştır."

Bu kalabalık barda beni kendine yakın tutmak için elini uzatıyor ve ben de ona dokunabildiğim için mutlu bir şekilde elini tutuyorum.

Parmaklarımız birbirine değdiği anda, elim onun bastığı her yerde karıncalanıyor.

Akılsızca onu takip ediyorum, Harper'ı arama zahmetine bile girmiyorum. Bu adamı nereye götürürse götürsün körü körüne takip ediyorum ve belki de bu beni korkutması gereken bir şey ama şu anda korkutmuyor.

Onu görüyor ve beni de yanına çekiyor.

"Başlangıçları sipariş ettin mi?" diye soruyor ve Harper'ın bizimle buluşmak üzere yola çıkan grubumuz için ayırdığı altı kişilik masanın etrafındaki bar taburelerinden birini benim için çekiyor.

"Evet, bir sipariş kızarmış turşu ve iki sipariş sarımsaklı ekmek düğümü."

Ben oturuyorum, o da yanımdaki bar taburesini çekip oturuyor.

"Çocuklardan haber aldın mı?" diye soruyor.

"Camden yolda, Everett önce çocukları uyutacak ve Austin de Kali bütün gün ayakta durmaktan çok kötü Braxton Hicks geçirdiği için kaçıyor."

Kali'nin oldukça ilerlemiş göründüğünü fark ettim. İlk çocukları olduğunu ve Austin'in şimdiden helikopter baba olduğunu söyledi. Benim bakış açıma göre, babamın çocuklarını görmek bile istemediğini düşünürsek, helikopter bir baba hiç baba olmamasından iyidir. Ancak hamile olan siz olduğunuzda, daha fazla oturmanız ve daha fazla su içmeniz için size patronluk taslanmasının zaten kırılğan olan sinirlerinizi bozabileceğini de anlıyorum.

Harper'ın adı hoparlörden yemek siparişinin alınması için anons edilir.

Ryker ona "Ben bakarım," der. "Sadece rahatla. Bugün iyi bir oyun çıkardın, küçük kardeşim."

Bu Ryker'ın evde çok gördüğüm bir parçası. Taşındığımda tüm valizlerimi yukarı taşıyan ve kapıları açan ve kardeşimin dairesine hediyelerle gelen Ryker.

Bunu burada tekrar görmek, bunun sadece benim için yaptığı bir şey olmadığını kanıtı... Bu onun kim olduğu.

Sonra bana döndü. "Bira alacağım, bir şey ister misin?"

"Başlangıç için su harika olur."

"Bir su, geliyor."

Dönüyor ve arkamızdan kamyonet penceresine doğru gidiyor.

"Vancouver'ı şu ana kadar nasıl buldun?" Harper müzik eşliğinde

soruyor. "Çok güzel ve kendimi evimdeymişim gibi

hissediyorum," diyorum.

Seattle'ın üç saatten daha kısa bir mesafede olması ve Vancouver'ın da deniz kıyısında olması nedeniyle buranın da benzer bir his uyandırması şaşırtıcı değil.

"Seattle'ı ben de seviyorum. Şirketimin müşterileri için sanat sergileri düzenlemek üzere sık sık oraya gidiyorum" diyor.

"Sanat küratörü müsünüz? Kulağa oldukça havalı bir iş gibi geliyor. Bu alana nasıl girdin?"

Onu hokey kıyafetleri içinde gördüğümde, geçimini bu şekilde sağladığını tahmin edemezdim.

"Birinci sınıfta seçmeli sanat tarihi dersinde sanata aşık oldum," diyor kırmızı şarabından bir yudum alırken. "Ne iş yapıyorsun... kardeşime katlanmak dışında?" diyor kadehinin arkasından sırtarak.

"Ben bir parti planlayıcısıyım. Çoğunlukla düğünler ve doğum günü partileri ama Hawkeyes için etkinlikler düzenleyen yeni ve daha büyük bir hesap aldık."

Kaşları bir an için kalkıyor, portföyüme yeni eklediğim şeyden etkilenmiş gibi görünüyor, gerçi Ryker'ın bunu benim için aldığını varsaydıgından eminim... ki öyle yaptı.

"Yani kurumsal etkinlikler mi yapıyorsunuz?" diye soruyor. "Her şeyi yapabiliriz."

Shawnie ve ben her etkinliğin altından kalkabiliriz ve yeni Hawkeyes etkinliği yaklaşırken, yeni becerilerimizi sergilemek için sabırsızlanıyorum.

"Sanat galerisi açılışlarıyla ilgilenir misiniz?" diye soruyor. "Her sergim olduğunda olmaz ama bazen patronum bir sanatçı için büyük bir medya sıçraması istiyor ve partiyi biraz daha büyötmeyi seviyor."

Benden bir sanat açılışı için dekorasyon yapmamı mı istiyor? Bu tam Shawnie'ye göre ve ona söylediğimde çok heyecanlanacak.

"Çok isteriz," diyorum ve çantamdan kartımı çıkarıp ona uzatıyorum.

"Harika. Birkaç ay içinde yardıma ihtiyacım olan bir etkinliğim var, o yüzden irtibatta olacağım."

"Aç mısın?" Elinde sıcak yemek tabaklarıyla arkamdan gelen Ryker'in sesini müziğin üzerinde duyuyorum.

Ryker tabakları masanın ortasına itiyor ve Harper ile ben hemen kızarmış turşulara dalıyoruz, fritözden çıkan yağ hala yemek için biraz fazla sıcak.

Son şarkı biterken DJ'in müziği aniden alçalmaya başlar.

DJ mikrofondan "Bu gece bar konuklarından birinden bir istek aldım, bana evde kaçarak evlenen ve ilk danslarını yapamayan yeni evli bir çift olduğunu söyledi..." diyor.

Barın etrafında birkaç ıslık ve alkış çınıyor.

Midem boğazıma kaçmış gibi hissederken anlık bir şok yaşıyorum. Az önce yanlış tüpten soluduğum en küçük kızarmış turşu parçasına öksürüyorum.

Göğsümü iki kez şapırdatıyorum ve sonra Ryker'a bir bakış atıyorum. DJ'i bu işe o mu soktu?

Ama o da aynı şaşkınlıkla bakıyor, yani o olamaz. Kaçan başka bir yeni evli çift bulmayı umuyormuş gibi odayı arıyor, ama bahse girerim ki sadece bir tane var.

Biz.

"...eğer herkesin pistten çıkmasını sağlayabilirsem, bir şarkı için onları dışarı çıkaracağız ve onlara özel bir şeyler çalacağız."

Ellerim anında nemleniyor ve alnımda terler oluşuyor. Her nasılsa, konu Ryker olunca, sürekli spot ışıklarının altına itiliyorum. İlk kez buzun üzerinde çığlık atan taraftarların önünde evlenme teklif ettiğinde ve şimdi de sarhoş hokey oyuncularının önünde.

Sahne arkasında çok daha iyiyim, etrafta koşturuyorum ve diğer insanların büyük günlerinde parlamalarını sağlıyorum.

"Bay ve Bayan Ryker Haynes'i dans pistine alabilir miyim?"

Harper, "Ne kadar şanslısınız," dedi.

Şeytanca sırtarak bize baktığını görmek için etrafıma bir göz atıyorum. "Bunu sen mi yaptın?" diye soruyor Harper.

"Her gelin ilk dansını hak eder ve sen bunu ondan aldın. Şimdi onu geri veriyorsun," diyor ona.

Dans pistinin ortasında, tüm bu insanların önünde dans etme düşüncesi ellerimi biraz titretmeye başladı, ancak

Ben bunu yaparken Ryker'ın kolları beni sakinleştiriyor. Bunu birlikte yapmak istediğim tek kişi o.

"Hadi karıcığım," diyor Ryker, elini uzatarak. "Benimle dans et."

Gözleri sıcacık, bakışlarında en ufak bir gerginlik yok ama her hafta birkaç kez tıklım tıklım dolu bir stadyumun önünde oynuyor. Bu onun ekmek teknesi. Ve o bunu seviyor. Bir hokey oyuncusu olabilir ama onu kalabalığa oynarken de gördüm, o aynı zamanda bir şovmen.

Beni yavaşça arkasından çekip dans pistine çıkardı.

İlk dansımızı düşününce heyecandan titriyorum. Harper haklı, dans etmedik. Ryker ve benim atladığımız pek çok ilk ve düğün geleneği var.

Brett Young-In Case You Didn't Know, muşamba döşemenin ortasına ulaştığımız anda çalmaya başlıyor.

Üzerimizdeki ışıklar sanki bir spot ışığı altındaymışız gibi hissettiriyor ve bardaki insanları ayırt etmek daha zor.

Ryker sağ elini sol tarafıma doluyor ve ardından benimle birlikte sallanmaya başlarken sağ elimi kendi elinin içine alıyor. Sol elim sağ kolundan yukarı çıkıp omzuna yerleşirken onu yönlendirmesine izin veriyorum.

Onun kollarında güvende olmanın verdiği hisle nefes veriyorum. Uzun zamandır hissettiğim en güvenli yer. Umarım kalbim de burada güvende olur.

Gözleri benimkilere kilitleniyor ve etrafımızdaki her şey siyah bir denizde boğuluyor. Ryker sadece bir saniye içinde, rahatsız edici bir deneyimi ilk dansımız olarak hatırlayacağım bir ana dönüştürüyor.

Ryker beni yavaş bir daire çizerek ileri geri sallarken, gözleri bir an bile benimkilerden ayrılmıyor. İyi bir dansçı ama bu beni şaşırtmıyor. Beni şaşırtan şey bu şarkının bitmesini ne kadar istemediğim.

"Her şeyi mahvettim mi?" diye soruyor usulca.

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Her şeyi mahvetti mi? Eğer bir şey varsa, o her şeyi daha iyi yaptı.

Benim işim.

Kardeşimin yaşam durumu.

"Her şeyi nasıl mahvedebildin?"

"Sana gerçek bir düğün yapmalıydım, Juliet. Sen iki şahitle bir mahkeme salonunda saklamam gereken türden bir kadın değilsin. Bunu en başından yapmalıydım."

Konuşurken gözlerinde neredeyse bir hüzün var. Nikâhımızı nasıl idare ettiğine dair bir pişmanlık. Ama biz anlaşılmışken neden böyle hissetmesi gerektiğini anlamıyorum.

"Adliye sarayında evlenmeyi kabul ettik. Tamam-"

"İyi değildi... ve hala iyi değil. Kız kardeşim haklıydı."

"Bu sadece bir düğündü. Sahte olması gerekiyordu," diyorum ama bunu söylediğim anda pişman oluyorum.

Sahte kelimesinden ürküyor ve onu suçlamıyorum, çünkü artık... aramızdaki hiçbir şey sahte gelmiyor.

"Bu evlilik sana hâlâ sahte geliyor mu?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum. "Artık aramızdaki hiçbir şey sahte gelmiyor."

Bir an gözlerimi süzüyor ve sonra başka bir soru soruyor. "Karım olmaktan hoşlanıyor musun, Juliet?"

Bu cevap sadece küçük bir kelime gerektiriyor ama o kelime çok şey ifade ediyor. "Evet."

Ryker başını eğip beni öpüyor, elimi bırakıyor ve her iki kolunu da sırtıma dolayarak beni kendine çekiyor. Öpücüğüne bastırıyorum, aldığım kadarını geri veriyorum, bizi bir daire içinde sallamaya devam ederken ellerimi omuzlarında gezdiriyorum.

Sonunda şarkı biter ve kalabalık alkışlar.

Ryker dudaklarını isteksizce benimkilerden çekiyor. Kirpiklerim açıldığında onun beni sabırla beklediğini görüyorum.

DJ, "İkinizi de tebrik ederim," diyor. "Pekâlâ, sizi çılgın insanlar.

Dans pistine geri dönelim ve partiyi devam ettirelim."

İnsanlar dans pistine geri dönerken müzik yüksek enerjisine geri dönüyor ve biz dans pisti çıkışına doğru ilerlerken yanımızdan geçiyor.

Ryker beni Harper'ın artık oturmadığı masamıza geri götürüyor.

İkimiz de etrafımıza bakıyoruz ve Camden, Everett ve Harper'ı barbekü menüsünü incelerken buluyoruz.

"Bize biraz yemek sipariş edeceğim. İstedığınız özel bir şey var mı?" diye soruyor, yüzünde hâlâ bir gülümseme.

Bu kalıcı gülümseme öpüşmemizden mi yoksa benim cevabımdan mı bilmiyorum ama ona çok yaklaşıyor, umarım kalır.

"Burayı en iyi sen biliyorsun ve ben seçici değilim. Ne alırsan iyi olur."

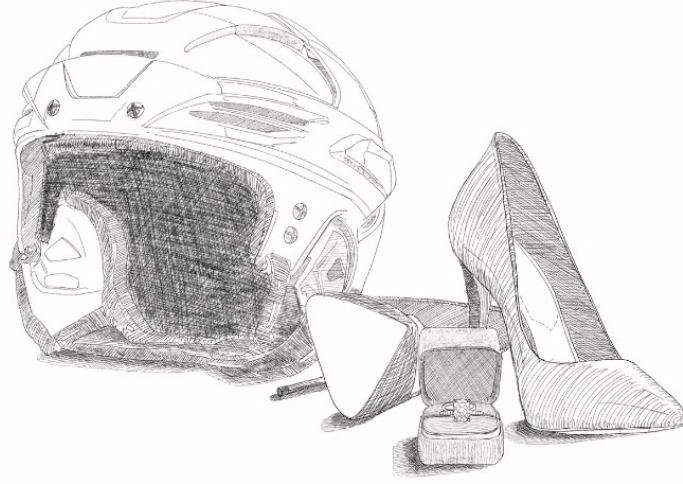
Ellerinde menülerle sipariş penceresinin yanında duran kardeşlerine doğru ilerlemeden önce bana doğru eğiliyor ve iffetli bir öpücük veriyor.

Bar taburemi dans eden müşterilere doğru çeviriyorum ve ayak parmağımı müziğe vuruyorum. Kızarmış bir turşu alıyorum ve lezzetli ev yapımı kızartma sosuna batırıyorum.

Yum, bunlar çok güzel. Seattle'da gittiğim barlarda kızarmış turşuları hep es geçerdim ama artık ileride denemek zorunda kalacağım.

"Merhaba," diyen bir ses duyuyorum hemen solumda. "Bu koltuk dolu mu?"

CHAPTER TWENTY-TWO

Ryker

"İkiniz orada çok iyi görünüyordunuz," diyor Harper ben yukarı çıkarken. "Bunun için teşekkürler," diyorum ona dürüstçe. İhtiyacım olduğunu bilmediğim en iyi eküri gibi. Tepkime şaşırılmış gibi bir kaşını kaldırdı. "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Sonra kardeşlerime döndü. "Menüden bir sürü farklı şey sipariş edip paylaşacak mıyız?"

Herkes başını sallar ve menüde kulağa hoş gelen şeyleri sıralamaya başlar. Telefonumda bir mesaj çalıyor ve arka cebime uzanıp onu çıkarıyorum.

Amelia

Amelia

You're crazy if you think this little scheme of yours is going to work.

Lanet olsun... Neden bu kız sürekli ortaya çıkıyor?

There's no scheme. And lose my number.

Hemen cevap yazdım. İhtiyacım olan son şey Amelia'nın Juliet'le aramda sorun çıkarması.

Amelia

You forget that I know too much.

Kahretsin, sanırım öyle.

Amelia'nın bu bilgiyle ne yapmaya karar verebileceğini düşündüğümde göğsüm sıkışmaya başlıyor. Bana karşı fazla ileri gidemezdi ama yeterince kindarsa, bunu beni sınır dışı ettirmek için kullanabilirdi.

Bana ne olacağı umurumda değil ama eski sevgilim Juliet'i bu yüzden hapse gönderirse kendimi asla affetmem.

Bu noktada, Amelia'nın sözlerine karşı bizimkiler. Ama nedense bu beni pek rahatlatmıyor.

Is that a threat?

Amelia

Only a reminder.

You can say whatever you want about me, but if you come after my wife, you'll wish you hadn't.

Numarasını engelliyorum ve sonra telefonumu cebime geri koyuyorum.

Artık aç değilim ve Juliet'i boşanma yüzünden kaybetme fikri yerini onu hapishanede kaybetme korkusuna bıraktı.

Frank izin deyken ve James'ten yeni bir bilgi gelmemişken, Amelia'dan gelen bu mesaj beni daha da gerdi.

Ona yakın olma, onu ne kadar çok istediğimi gösterme, onu altıma alma ihtiyacı vücudumda alev alev yanıyor.

Bar masasına dönmemi bekleyen güzel kadına doğru baktığımda, masada tanımadığım başka birini görüyorum. Ve sanki onu eve götürme şansı olduğunu düşünüyormuş gibi ona bakma şeklinden hoşlanmıyorum.

Benim olanı Amelia'dan ve karıma çok yakın oturan pislikten korumak için ilkel bir içgüdü göğsümde yanıyor ve düşünmeden masaya doğru ilerlemeye başlıyorum. Onu omzuma atmaya ve yalnız kalması için buradan çıkarmaya hazır ve istekliyim.

Juliet'i kaybetme tehdidi çok gerçekçi geliyor.

Juliet

"Özür dilerim, ben evliyim" diyorum, yüzüğü göstermek için elimi kaldırıyorum. Gerçi hiç de üzgün değilim. Yakışıklı bir adam olabilir ama Ryker.

Ryker'ın dansımızdan önce oturduğu bar taburesini çekip çıkarıyor ve oturuyor. "Sorun değil, benim için fark etmez."

İğrenç.

"Eminim aldırmayacaktır. Sen de onun koltuğundasın," diyorum, kocamın barda olduğunu ve Ryker onu görmeden gitmesi gerektiğini anlamasını umarak.

Ama onun yerine sırtıyor.

"Bu bardaki en güzel kadın sensin. Tek yapmak istediğim gelip merhaba demek. Bu bir suç mu?"

"Hangi ülkede olduğunuza bağlı." Kocamın derin sesi tam omzumun üzerinden geliyor.

Omzumun üzerinden arkama baktığımda Ryker'ın yerinde oturan adama hançer gibi baktığını görüyorum, adaçayı yeşili gözleri benim gördüğümünden daha koyu bir tona

daha önce hiç görmedim.

Ryker'ı buzda sinirli gördüm ama hiç bu kadar yakından görmemiştim. Üzgün olduğunda bile çok sakin görünür. Amelia'yı çatı katından kovduğu zamanki gibi.

"Sana evli olduğunu söyledi. Bence gitsen iyi olur."

"Sadece konuşuyorduk dostum," diyor adam, ellerini kaldırıp bar taburesinden kalkarak.

Sonunda mesajı almıştı. Ancak Ryker mesajı iletme zorundaydı. "Bir daha karımın yanına yaklaşma," diye uyarır. "Siktir... tamam, anladım," der adam ve uzaklaşmaya başlar.

Ryker aynı yerde duruyor ve barın loşluğunda bile kalbinin boynunun nabız noktasında çılgınca attığını görebiliyorum.

Elimi Ryker'ın koluna koydum.

"Ryker, sorun yok. Gel yanıma otur," diyorum.

Ama o isteğimi görmezden geliyor.

"Benimle gel," diye karşılık veriyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sadece benimle gel, lütfen," diyor, elini açıyor ve tutmam için uzatıyor.

Gözlerindeki kırılmalı elimi kolundan kaldırıp onunkine koymama neden oldu.

Beni dikkatlice bar taburesinden indiriyor ve sonra barın içinden geçiriyor, tuvaletlerin yanına gelene kadar masaların yanından geçiyor.

Erkekler ve kadınlar tuvaletlerinin olduğu bölmeye döner. "Tuvalet mi gidiyoruz?"

Elim hâlâ onun elinin içindeyken erkekler tuvaletine doğru ilerliyor.

"Burada kimse var mı?" diye soruyor.

Kimse cevap vermiyor.

Beni daha da içeri çekiyor ve sonra banyonun kapısını kapatıyor, herkesi dışarıda tutmak için ince metal kilidi kapı boyunca kaydırıyor.

"Ryker, sana ne oldu ve ya birinin tuvaleti kullanması gerekirse?"

"Dışarıda işeyebilirler. Eve gitmek çok uzun sürer." Bana dönüp yüzümü ellerinin arasına almadan önce kelimeleri zar zor çıkarıyor, sıcak dolgun dudakları benimkilere iniyor ve daha önce bana verdiği tüm öpücüklerden daha sahiplenici bir öpücükle ağızlarımızı birbirine yapıştırıyor.

Beni banyo lavabolarına yaslariken yüzümün iki yanındaki bileklerini kavıyorum. Beni kaldırıyor ve kıcıımı banyo tezgahının üzerine koyuyor, dili dudaklarımın arasına girmeyi talep ederken bağlantımızı bir saniye bile koparmıyor.

Bugünkü turnuvarın teriyle karışan baharatlı deodorantının kokusu ve içtiği IPA biranın tadı, duyularımı onunla ve sadece onunla dolduruyor.

Kalçalarım açılıyor ve aralarına girerek kıcıımı kendine doğru çekiyor ve beni sertçe ereksiyonuna yapıştırıyor.

"Çok güzelsin Juliet... çok güzelsin," diyor öpücüklerinin arasında. "Ve birinin seni benden alabileceğini düşündüğünü görmek beni delirtiyor."

Bu sözleri söylediğini duymak... birinin beni ondan almasının dayanılmaz bir düşünce olduğunu, vücudumun her yerini ısıtıyor. Beni nasıl istediğini görünce iç çamaşırlarım ıslanıyor.

"Beni senden alamazdı. Gitmezdim," diye ağzının içine karşı güvence veriyorum, ellerimi saçlarında gezdirmek için kaldırıyorum, ağzını kendime yaklaştırmak için sıkıca kavıyorum.

Dans pistindeki o öpücükle işim bitmemişti ve onun da bittiğini sanmıyorum. Onunla bu anı yaşamak tek istediğim şey, yine de keşke erkekler tuvaleti yerine onun banliyödeki evinde olsaydık.

Ama bu, şu anda benden ne isterse almasına izin vermemi engellemeyecek... ve umarım her şeydir.

Ona karşı sallanmaya başladığımda aramızdaki sert horozunu hissedebiliyorum.

Bana karşı daha sert iterken sürtünmeden dolayı homurdanıyor, aramızda kıyafet olmasaydı beni nasıl becereceğini gösterirken ağzıma hükmediyor.

"İçine girmem gerek Juliet. Sana sahip olmalıyım," diye yalvarıyor. "Hemen şimdi."

Bu itirafı karşısında sırtımdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Benim olduğunu bilmem gerek," diyor dudaklarıma karşı.

"Ben seninim," diyorum. "Bu iş bitene kadar, sadece seninim."

Bunun iki yıl içinde biteceği düşüncesi acı verici ama bu konuşmayı başka bir zaman yapabiliriz. Aramızda olanlardan uzaklaşmak istemiyorum. Onun üzerindeki bu büyüü bozmak istemiyorum.

Beni bir dakika daha bekleyemeyecek kadar çok istemesini seviyorum. Ve eve dönüşün çok uzun süreceğini, yine de yirmi dakikadan fazla olamayacağını.

Şu anda tek istediğim Ryker'ın bana yalvardığı şeyi yapması. Beni banyo tezgahına götürmesi ve kime ait olduğumu göstermesi.

Onun için çaresizim ve oksijen için nefesim kesilene ve serbest bırakılmak için yalvarana kadar bu arzuyu tatmin edebilecek tek kişi o.

"Onu senin yanında otururken gördüğümde düşünemedim bile. İki yıl sonra beni terk ettiğinde seni başka biriyle görmeye nasıl dayanacağım?" diye soruyor.

O da bununla mücadele ediyor. Ona anlaşılmayı bir kenara bırakmasını, bunun bana söylediği kadar gerçek hissettirdiğini söylemek istiyorum ama bu konuşma bir barın erkekler tuvaletinde, tezgahın üzerinde kuru kuruya sevişirken yapılmamalı.

"Şu anda bunu düşünme. Sadece benimle ol. Anın içinde kal."

Saçlarını daha sıkı çekiyorum, onu fiziksel olarak mümkün olduğunca yaklaşıtıyorum, ama sert aletini içime gömmeden daha fazla yaklaşmamızın bir yolu yok.

Banyonun içinde yüksek bir gümbürtü yankılanıyor. Hemen Ryker'a daha sıkı sarılıyorum ve açılmadığından emin olmak için kapıya bir bakış atıyorum.

Masum bir bar müşterisi tuvaleti kullanmaya çalışıyor.

"Banyo temizlik için kapalı. Dışarı çıkın," diye bağıyor Ryker ve sonra ağzı tekrar üzerime inerek boynuma doğru ilerliyor.

Elleri çenemi bırakıyor ve gömleğimin eteklerini kavırıyor.

Eve gitmeyi önermek konusunda isteksizim ama insanlar üç bira içerken tuvaleti işgal ettiğim için kendimi biraz suçlu hissediyorum.

"Belki de eve gidip insanların tuvaleti kullanmasına izin vermeliyiz," diyorum gönülsüzce.

"Sen adımı haykırana ve ben sana kime ait olduğunu hatırlatana kadar olmaz. Ondan sonra, hiçbir pislik senin alındığını ve iyi becerildiğini karıştırmayacak."

Boynumdan aşağıya ve göğsüme doğru ilerlemeye devam ediyor. Sıcak, ıslak ağzı ve dişleri ilerledikçe üzerimde lezzetli izler bırakıyor.

"Ona oturabileceğini söylemedim."

Adamın kalmasını asla istemediğimi açıklığa kavuşturmanın önemli olduğunu düşünüyorum. Onun tekliflerini asla kabul etmezdim. Ryker'ın bunu bilmesi gerek.

"Bir dahaki sefere bir adam yanınıza oturmaya çalıştığında... ona hayatına değer verip vermediğini sorun."

Bir arzu acısı külotumu daha fazla ıslak uyarılmayla dolduruyor, ta ki şimdi onun için ıslak olduklarını bilene kadar.

Bu gecenin dışında Ryker'ın buz üzerinde soğukkanlılığını kaybettiğini gördüm. Ama daha önceki maçlarda bir buz hokeyi oyuncusunu yere serdiğini görmek bana Ryker'ın çoğu zaman soğukkanlı olmasına rağmen, birisi gereksiz yere zarar verdiğinde ve kendisine ait bir şeyle uğraştığında keskin bir tarafı olduğunu gösteriyor. Ve bu keskin kenar... keser.

"Onlara kocamın başkalarıyla iyi geçinmediğini söyleyeceğinden emin olabilirsiniz," diyorum.

"İşte iyi bir kız." Derin ahşap sesi alçak ve seksi.

Ryker'ın bir parmağını siyah uzun kollu iç çamaşırımın üst kısmına sokmasını ve mümkün olduğunca fazla tene erişmek için göğsümün üzerinden aşağı çekmesini izliyorum. Gömlek, göğsümün üst kısmını görmesine yetecek kadar açılıyor. Bütün gün kat kat kıyafetlerin altında kalmayı planlamış olsam da bugün en iyi push up sütyenimi giydiğim için mutluyum.

Ağzı göğsümün kabarıklığını bulduğunda inliyor ama bu onun için yeterli değil... ya da benim için. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Kalçalarım arasında daha fazla
sürtünme. Sıcak ağzından daha
fazla.

Gömleğimin eteklerine uzanıyor ve ben de kollarımı kaldırarak tişörtü başımın üzerine çekmesine izin veriyorum.

Gömleği tezgâhın üzerine atıyor ve sonra bir parmağını sütyenime sokup meme ucum serbest kalana kadar aşağı çekiyor. Öne atılıp sert mememi ağzına alıyor ve ben klitorisimin titreşimiyle acı içinde inleyene kadar dilini tekrar tekrar çeviriyor.

"Sikine ihtiyacım var," diye hıçkırıyorum. "Lütfen, Ryker."

Parmağı sütyenimi bırakıyor ama elleri kotuma uzanırken ağzı kalıyor.

Uсталıkla kot pantolonumun düğmelerini ve fermuarını açtı. Akıcı bir hareketle pantolonumu botlarıma kadar çekti.

Aramıza bakma zahmetine bile girmiyor - külotumun sırlıslıklam olduğunu ve vücudumun onun için hazır olduğunu biliyor. Bunun yerine ağzını meme ucumda tutuyor, dudaklarımın arasından zevk cınlamaları çıkarıyor.

Bir saniyeliğine geri çekiliyor, etrafımızdaki havanın serinliği ıslak meme ucumu ürpertiyor. Cüzdanına uzandı ve bir prezervatif çıkardı.

cüzdanını kot pantolonunun cebine geri koydu.

Başım geriye düşerken ağzı beni çıldırtmaya devam ediyor -gözlerim bu hissin etkisiyle dalgalanarak kapanıyor.

Pantolonunun fermuarının açıldığını ve prezervatifin folyosunun yırtıldığını duyuyorum.

Onu hissetmek için uzandım ve lateksle kaplı sikini buldum. Onu kavradığımda tıslıyor, gücünü elimde hissediyorum.

"Bu nasıl bir his?" diye soruyor.

"Çok iyi," diye nefes alıyorum, kalp atışlarım beni tekrar açmasına ne kadar yakın olduğumu hissetmek için neredeyse göğsümden geçiyor.

"Ne kadar çok istiyorsun?"

Başka biri gürültüyle kapıyı açmaya çalışıyor ama bu sefer umursamayacak kadar büyülenmiş durumdayım.

"Kaybolun, burada meşgulüz."

"Ama sıçmam lazım," diyor ses, kapının arkasından boğuk bir şekilde. "Yetişkin bezlerine yatırım yap," diye karşılık veriyor Ryker.

Ryker'in ağzı benimkiyle tekrar birleşiyor ve sonra horozunun tabanına uzanıyor. Ryker bana doğru bastırırken ben de onu tutmayı bırakıyorum.

Kalçalarımın arasına uzanıyor ve kalın ucunu merkezime değdiriyor. Kendini uyarılmışlığımın içinde yuvarlarken nefes alıyorum, horozunu kaplıyor, böylece kolayca kayıyor.

Hiç kimsenin beni Ryker kadar ıslattığını sanmıyorum. Vücudum ona daha önce hiç yaşamadığım kadar bağımlı.

"Soruya cevap ver Juliet. Bunu ne kadar çok istiyorsun?" diye soruyor, sikini giriş yerimde tutarak.

"O kadar kötü ki, bana verirsen istediğin her şeyi yaparım."

Göz kapakları kapanıyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor.

"O zaman bana söz ver, başka kimseye değil" diyor.

"Başka kimse yok," diye tekrarlıyorum, sesim ihtiyaçtan titriyor.

Dileğimi yerine getiriyor ve içime bastırıyor. Çevresinin girişimi doldurduğunu hissettiğimde inliyorum. İlk kez birlikte olduğumuzda olduğu gibi bana her seferinde biraz vermiyor. Bu sefer yavaşlayacak iradeye sahip olduğunu sanmıyorum ve ben de aynı şeyi hissediyorum.

Birkaç saniye içinde o kadar derine itiyor ki neredeyse tamamen içime giriyor. Vücudum sanki onu tanıyormuş gibi ona açılıyor, cüssesine uyum sağlamak için geriliyor.

"Söz ver bana," diyor daha fazla nefes almak için soluk soluğa kalırken.

"Söz veriyorum, Ryker." Kendini kökten uca gömerken omuzlarını kavrayarak nefes alıyorum.

Çenesi kenetlenirken inliyor ve soğukkanlılığını korumaya çalışırken dişleri gıcırıyor.

Her seferinde kendini içime doğru iterken agresif hamleler yapıyor. Pelvisi her ilerleyişinde klitorisime saldırıyor. Uyarılma ve acının birbirine karışması kafatasımın arkasında karıncalanmalara neden oluyor.

Vücudumun daha fazla dayanamayacağını biliyorum. Bu anın beklentisi, bir şeylerin yol vermesi gerektiği noktaya kadar yükseliyor.

Beni ona daha da yakın tutmak için kollarımı boynuna daha da sıkı doluyorum, kığım kaygan tezgâha karşı kıvranıyor. Her an boşalabilirim ama bunun bitmesini istemiyorum. Ne yazık ki tüm kuralları bedenim koyuyor ve başka seçeneğim yok.

"Neredeyse geldim," diye sızlanıyorum.

"Al o zaman. Bu senin," diye homurdanıyor.

İçime girmeye devam ediyor. Aletin her darbesiyle beni uçuruma doğru sürüklüyor. Karşı koyamıyorum, durduramıyorum, yavaşlatamıyorum bile.

Kalçalarının son bir hamlesi beni uçurumun kenarına iterken haykırıyorum. Merkezimin iç kasları titreşirken ve onun çevresi etrafında kasılırken nefes nefese kalarak doruk noktama doğru serbestçe düşüyorum.

"Tanrım," diye homurdanıyor. "Amin beni sıkıyor.

Yapamıyorum..." Kendini toparlamaya çalışırken sesi kesiliyor.

"Benimle gel," diyorum kalan son enerjimle.

Bir eliyle sırtımı kavlıyor, diğer eliyle sol kıkır yanağını tutuyor. Beni kendisiyle aynı ritimde hareket ettiriyor, zevkini haykırırken gözleri dalgalanıyor.

"Siktir, siktir..." diye inleyip kendini içime boşaltana kadar söylüyor.

Orgazmının sonuna ulaştığında sallanmaya devam ediyor ve son damlasına kadar boşaltıyor.

Sikinin ucunun seğirmeye başladığını ve içimin derinliklerinde kasıldığını hissediyorum. Nefes almaya başladığında "Vay anasını," diyor.

Eğiliyor ve beni tekrar öpüyor, kollarım hala ona kilitli. Bana verdiği her öpücüğü alıyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" Sırıtarak soruyorum.

Öpüşmemizden geri çekiliyor ve bana bakıyor.

"Evet... öyle mi?"

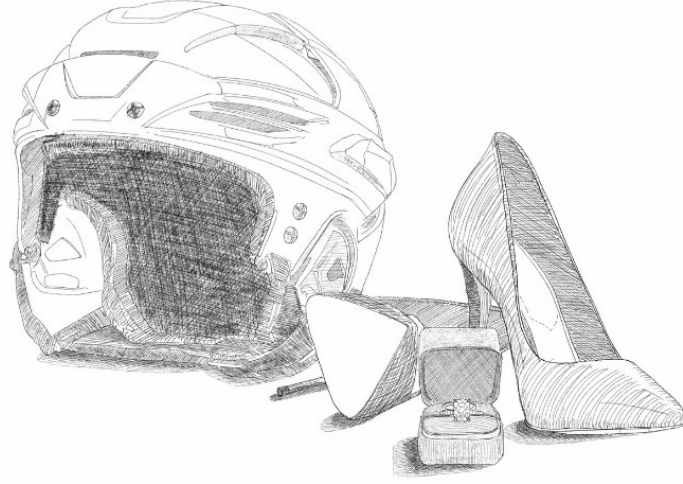
Bedenim daha iyi hissediyor ama kalbim ve zihnim her zamankinden daha karışık. Terk edilme korkusu, sahte evliliğimiz yüzünden yakalanma korkusu ve sahte kocama her zamankinden daha hızlı aşık olmam arasında mümkün olmalı... İyi olup olmadığımın emin değilim.

Bu yarın çözülecek bir sorun çünkü bu gece, beni pek çok yönden sahiplenilen adamın tadını çıkaracağım.

"Evet, çok daha iyi" diyorum.

"Aç mısınız? Kız kardeşim muhtemelen bize çoktan yemek sipariş etmiştir." "Açlıktan ölüyorum."

CHAPTER TWENTY-THREE

Juliet

Dün gece, tuvaletten çıktıktan sonra -tamamen utanç verici bir şekilde- tuvaleti kullanmak isteyen uzun bir kızgın erkek kuyruğuyla karşılaştıktan sonra, gecenin geri kalanını barbekü yiyerek geçirdik. Camden, Everett ve Harper banyo seksiyle ilgili kelime oyunları kimin diğerini alt edebileceğine dair bir oyun oynadılar.

Küçük oyunlarından utandım mı?

Birazcık.

Şansım olsa her şeyi tekrar yapar mıydım? Evet.

Ryker'ın o sahiplenici yanını görmek, bir erkeğin benim için yaptığına tanık olduğum en ateşli şeydi. Eğer hayatımın geri kalanında tekrar tekrar yaşamak için bir an seçmem gerekseydi... bu o an olurdu.

Gecenin geri kalanında Ryker bana dokunmanın yollarını buldu ve ben de hepsine boyun eğdim. Eve döndüğümüzde ne olacağını bilmiyorum ama olabildiğince uzun süre bu balonun içinde kalmak istiyorum.

"Günaydın." Arkamda onun sesini duyuyorum.

Döndüğümde onu kollarını başının üzerine uzatmış ve dudaklarında bir gülümsemeyle buluyorum.

"Günaydın," diye yankıladım.

Sabahları uykudan dağılmış saçları ve her nasılsa her zaman esniyormuş gibi görünen altılı paketi ile çıplak göğsü ile çok seksi.

"Bugün buna hazır mısın?"

Bugün mü?

Annesinde kahvaltı demek istiyor... ki kulağa harika geliyor. Ailesine şimdiden aşık oldum ve daha 24 saat bile olmadı. Ama kahvaltı

daha az bilinen Haynes Ailesi Kızak Yarışması'na götürüyor. Hakkında hiçbir şey bilmediğim ve Annie'nin bugünün üstesinden gelebilmek için dün gece boyunca dinlenmeye ihtiyacı olduğunu hissettiği bir şey.

"Bunu yapmak için yeterli kar yok, değil mi?"

"Kara ihtiyacımız yok. Camden sadece çimleri ıslatıyor ve biz de iç lastik kullanıyoruz."

Nedense bu pek güven verici değil.

"Bugünkü yarışma hakkında bana daha fazla bilgi vermenizi isterdim. Bunun için nasıl hazırlanmalıyım? Ne giymem gerekiyor?"

Neredeyse kendimi bana 'balonlu naylon' demesi için hazırlayacaktım ama o sadece yan dönüp yüzüme bakıyor ve yüzümdeki bir tutam saçını siliyor.

"Eğer sana söyleseydim, mide gribi numarası yapardın," diye dalga geçiyor. "Ama söz veriyorum eğlenceli olacak ve bunu yaptığın için mutlu olacaksın."

Ryker'in güvenliğini ciddiye aldığını ve beni incinecek bir duruma sokmayacağını biliyorum. Kendimi bırakmalı ve onunla bu maceranın tadını çıkarmalıyım. Yapmak isteyeceğim son şey bu ailenin zayıf halkası olmak. Özellikle de dünkü turnuvada 1.80 boyundaki kız kardeşinin kendisinden neredeyse iki kat büyük bir oyuncuyu yan tahtalarda kontrol ettiğine tanık olduğumdan beri. Bu aile korkunun kokusunu alabilir ve eğer uyum sağlamak istiyorsam -ki gerçekten uyum sağlamak istiyorum- bir çift büyümem ve duruma ayak uydurmam gerekecek.

Hayatımda hiçbir zaman bir grup insana bu kadar uyum sağlamak istememiştim.

İkimiz de hazırlandıktan ve arabaya servis yapan kafede kahve içmek için durduktan sonra Ryker'in annesinin evine giriyoruz. Burada zaten birkaç araba daha var, bunlardan biri tamponunda "Gülme... sıra sende" yazan ve üzerinde karikatürize edilmiş bir minibüs resmi olan bir minivan. Sanırım bu Camden ya da Everett'in çocuklarıyla birlikte burada olduğu anlamına geliyor.

Evin 70'li yıllarda inşa edildiğini tahmin etmeme neden olan tuğlaları ile güncellenmiş çiftlik tarzı bir ev ve eğimli bir arka bahçeye sahip geniş bir arsa üzerine tünemiş. Ölümcül kızak yarışmasının burada başlayacağını tahmin ediyorum.

Kızakla kaymak için fazla kar kalmamış olsa da, sıcaklıklar kesinlikle bunun için yeterince soğuk. Kızak etkinliği için birkaç kat giyindiğim için mutluyum.

İkimiz de dışarı çıkıp kapıya yöneliyoruz, Ryker kapıyı çalma zahmetine girmeden kapıyı açıyor ve doğruca içeri giriyor.

"Geldik!" diye sesleniyor girişte.

İkimiz de girişte, kapının hemen içinde duran düzinelerce başka ayakkabının yanında ayakkabılarımızı çıkarmaya başlıyoruz. Ryker ceketini çıkarıp bir kancaya asıyor ve sonra benimkini alıp aynısını yapıyor.

Ryker'ın çocukluk evini unlu mamullerin, şurubun ve tuzlu bir şeyin kokusu dolduruyor.

"Buradayım!" Annie'nin sesini duyuyorum ama onu göremiyorum.

Tabakların şingirtısı ve seslerin uğultusu, hepsinin çoktan mutfağa girdiğini gösteriyor.

Girişten geçerken Ryker'ı takip ediyorum, sağımızda gömme bir oturma odası ve solumuzda yatak odaları olduğunu tahmin ettiğim bir koridor var.

Önümüzde, iki katlı büyük bir oyun setinin Haynes çocuklarının eğlenmesiyle kaplı olduğu bir dizi cam çift kapı var. Hepsinin üzerinde kabarık ceketler var.

Köşeyi döner dönmez tüm Haynes yetişkin ekibiyle karşılaşıyoruz.

Haynes kardeşlerin hepsi adanın etrafında dururken, Austin bir grup sorusuna cevap arıyor gibi görünürken Camden ve Everett onun omzunun üzerinde gezinmektedir.

Sienna ve Kali taze meyveleri doğrarken Arie de U şeklindeki mutfakta taze kahve hazırlıyor.

"Oh, güzel. Siz ikiniz buradasınız. Kahvaltı hazır olmak üzere," diyor.

Kahvaltılık granit tezgahın üzerinde çoktan hazırды. İki büyük yumurtalı ve peynirli kiş, ahşap kesme tahtası üzerine yerleştirilmiş büyükçe bir jambon ve üzerinde dumanı tüten sıcak waffle'lar, karışık meyveler ve şuruplardan oluşan bir kule bulunan waffle istasyonunun tamamı bir büfe gibi sıraya dizilmiş. Tabaklar, gümüş takımlar ve peçeteler büfenin ön tarafına dizilmiş durumda. Bu aileyi doyurmak için ne kadar çok yemek hazırlanması gerektiği çılgınca.

Ryker, annesi onlara bakmakla çok meşgul olduğu için hayvan besleyemediklerini söylediğinde... Nedenini anlamaya başladım. Ama Ryker jambon için bıçağa uzanırken eğilip şakağını öperken yüzündeki gülümsemeden bunun onun için bir iş değil, gururla yaptığı bir sevgi işi olduğunu görebiliyorum.

Ben de bunu istiyorum. Bu hayatı istiyorum... Ryker ile.

"Juliet, tatlım, git adada otur ve rahatla. Ryker, kardeşlerin işe yaramaz. Jambonu benim için dilimleyebilir misin?" diye soruyor sıcak waffle makinesine daha fazla krep hamuru koyarken.

"Tabii anne," diyor Ryker, elini sırtımdan aşağı kaydırarak adaya gitmemi söylüyor.

Dönüp kasap bıçağına yöneliyor ama herkes çalışırken ben oturamam.

"Yardım etmek istiyorum. Ne yapabilirim?" diye sordum.

Annie omzunun üzerinden bakıyor ve bana takdir dolu bir gülümseme veriyor.

"Harper ve çocuklara kahvaltının hazır olduğunu söylemeye ne dersin? Ryker jambonu dilimledikten sonra dağıtmaya başlayacağız. Bu benim yapacağım son waffle."

Demek Harper orada.

Yardım edebildiğim için mutlu bir şekilde başımı salladım.

Mutfağa geri dönüyorum ve çift camlı kapıya yöneliyorum. İki katlı oyun setinin tepesinde göz bandı ve kılıcıyla Harper'ı görüyorum.

Korsan sesiyle "Beni asla canlı yakalayamayacaksınız" diyor ve ardından çocuk oyun seti kullanan bir yetişkinin tüm zarafetiyle dışarı tükürülene kadar kapalı tirbuşon kaydırağa atlıyor.

"Merhaba." Harper kaydırağın dibinde yatarken ve acı içinde homurdanırken gülüyorum.

Sanırım bu gösteriden sonra bir masöre ihtiyacı olacak.

"Oh... merhaba," diyor şaşkınlıkla, yaralı bedenini kaydıraftan kaldırıp bana doğru topallayarak. "Gelebilmişsin."

"Elbette, bunu kaçırmayız."

Neden gelmeyeceğimizi düşündüğü konusunda biraz kafam karıştı.

"Dün gecedan sonra Ryker'ın seni o eve kilitlemesini ve bir daha dışarı çıkmaya izin vermemesini beklerdim." Kıs kıs gülüyor.

Bizi barın tuvaletine kilitlediğini düşünürsek neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Bütün gün yatakta kalmaya karar verseydi bu beni şaşırtmazdı.

"Evet, şey, bunu tartıştık ve bir ara yemek yememiz gerektiğini düşündük," diyorum alaycı bir şekilde.

Şakama kıkırdıyor. Harper'ı güldürdüğüm için göğsüm biraz gururla doluyor.

"Kahvaltı hazır. Annen sana söylememi istedi," diyorum ona.

"Nefis, tamam. Çocuklar bunu duyduğuna sevinecek" diyor ve sonra dönüp ellerini ağzının iki yanına koyarak bağılıyor: "Yemek hazır! Mutfağa en son gelen kahvaltıdan sonra kıyamet tahtasını yürür."

Çocukların onu duyup oyun setinden indiklerinden emin olmak için omzunun üzerinden bakıyor ve sonra beni mutfağa kadar takip ediyor.

Birkaç dakika sonra mutfak, etrafta dolaşan gürültülü bedenlerle doludur. İnsanlar buzdolabından içecek ya da bir şeyler alıyor ve diğerleri iyi düşünülmüş açık büfe hattında çalışıyor.

Aynı anda yirmi farklı konuşma yapılırken yemek yiyoruz. Herkes birbirinin üzerine konuştuğu ve çocuklar ayaklarımızın etrafında koştuğu için gürültülü... ve yemin ederim aynı anda üç konuşma yapıyorum, ama tam burada... bu mutluluk.

Pokerde bir tur daha kazanan Jerrin'in muzaffer bakışlarıyla karşılaşmaktan tamamen farklı bir mutluluk. Ya da annemle mutfak masasında oturup konuşmanın, gülmenin ve gecenin geç saatlerine kadar sırları paylaşmanın mutluluğu.

Ama yine de mutluluk.

Kahvaltıdan sonra içeri girdiğimde dört kardeşin de tüm mutfağı temizlediğini görüyorum. Ryker ve Austin son tabakları elde yıkamayı bitirmiş, Camden ve Everett de çeşnileri kaldırıp tezgahı siliyorlardı.

Annie'nin hakkını vermeliyim, onları iyi eğitti.

Camden tuz ve karabiberi kaldırmayı bitiriyor ve yanımdan geçerek ailenin geri kalanının oturduğu yemek odasına doğru yürüyor.

"Kızak yarışmasının tüm katılımcıları," diye başlıyor. "Haynes Tepesi'ne gitme vakti geldi."

"Haynes Hill mi?" Bana en yakın olan Everett'e sormak için dönüyorum.

"Arka bahçedeki tepe. Babamız daha heyecanlı olsun diye Haynes Tepesi adını verdi."

"İşe yaradı mı?" Yanımdaki adayı silmeyi bitirdiğinde ona sordum.

"Babam her şeyi daha heyecanlı yapardı." Başını öne eğerek başını sallıyor ve işini bitiriyor.

"Keşke onunla tanışabilseydim," diyorum.

Everett bir an için bana bakarak, "Seni çok severdi," diyor.

Bu basit ifade. Çok küçük, çok az kelime ama etkisi beni vuruyor. Babam sevmese bile Ryker'ın babasının beni sevebileceği düşüncesi, duymaya ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir şeydi.

Lavabodan Ryker'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Kardeşinin ne dediğini duydu.

Ryker'ın gözleri benimkilere kilitleniyor ve Everett'in sözlerini onaylarcasına başını sallıyor. Gözyaşları şeklinde kendini göstermek isteyen duygularımı yutuyorum.

"Herkes bahçeye çıksın," diye anons ediyor Camden.

Ryker ve Austin ellerini bulaşık havlularıyla siliyor ve ardından herkes çift camlı kapılara yöneliyor.

Ryler girişe yöneliyor ve önce paltolarımızı alıyor.

Haynes Tepesi'nin zirvesinde duruyoruz, kar yok ama dışarısı hâlâ buz gibi. Everett'in, şambrellerin tepeden aşağı daha kolay kaymasına yardımcı olmak için buraya çıkar çıkmaz açtığı hortumdan gelen suyla çimler parlıyor.

On siyah iç lastik şişirilir ve evin yan tarafına yerleştirilir. Bu aile bunu sık sık yapıyor olmalı ki on tane şambrel hazırda bekliyor.

"Juliet aileye yeni katıldığı ve grupta birkaç hilekar olduğu için..."

"Harper," diye öksürür Austin.

"Hey! Ben hile yapmam." Harper, Austin'in kolunu iterek söylüyor.

"... Temel kuralları tekrar gözden geçireceğim," diyor Camden. "Takımlara ayrılacağız. Kali hamile olduğu için bu yarışmaya katılmayacak ve bugün resmi hakem ve jüri olacak."

"Git Kali," diyor Austin. "Kocalar ayrıcalıklı muamele görür." "Kapa çeneni Austin, Camden konuşuyor," diyor Ryker.

Ama Camden herkesin sözünü kesmesinden etkilenmemiş görünüyor.

"Bu da eşit sayıda kadın ve erkeğimiz olduğu anlamına geliyor, dolayısıyla takımları bu şekilde böleceğiz."

"Durun, bu hiç adil değil. Siz bizden daha çok itiyorsunuz," diye itiraz ediyor Camden'ın karısı Sienna.

"Evet, ama bu koca ayaklardan daha hafif olduğumuz için daha hızlı gitmemiz için o kadar zorlamamız gerekmiyor. Bu iyi... istediğimiz şey bu," diyor Harper.

"Oyunun amacı, tüm takım arkadaşlarınızı olabildiğince sert bir şekilde iterek ve diğer kızakçıyı iç tüpünden düşürmeye çalışarak tepenin sonuna kadar götürmektir. Eğer şambrelinizden düşerseniz, tepeye geri koşmalı, sıranın sonuna geri dönmeli ve tekrar denemelisiniz." Harper'a bakıyor. "Atıldığın şambrelin üzerine geri atlayamazsın."

Bekle, insanları şambrellerinden sektirmeye mi çalışacağız?

"Ben şambreliden düşmedim. Hâlâ oyunun içindeydim," diye itiraz ediyor Harper. Birbirleriyle ciyaklayan bu kardeşlere kıkırdıyorum.

"Dışarıdaydın, Harper. Ryker seni sokağın sonundaki yaşlı Jones'un bahçesine fırlattı," diyor Austin.

"Lanet olsun, kapa çeneni Austin," diye homurdanıyor Harper.

Everett'in karısı Arie, "İkiniz de dikkatli olun," diye uyarıyor. "Dışarıda çocuklar var." "Tüm takım arkadaşlarını ilk düşüren takım kazanır. Herkes anladı mı?" Harper başını sallar ve sonra evin önünden bir şambrel kapıp tepenin zirvesinde sıraya girer. Diğer eşler ve kardeşler de ve sonra sıraya girmeye başlarlar.

Alyansımı elimden çıkarıp ceketimin cebine koyuyorum ve saklamak için fermuarını çekiyorum. İşlerin kayganlaşabileceğine dair bir his var içimde ve parmağımdan kayarsa bu yüzüğü çimlerde kaybetme fikrine dayanamıyorum.

Ryker ikimize de birer şambrel alıp bana verdi.

Kaybetmemizin sebebi olmak istemediğim için en sonda bekleyip sıraya giriyorum. Sıra bana gelmeden önce herkesin tekniğini görmek istiyorum.

Ben bir amatörüm, sadece amatör gibi görünmek istemiyorum.

Zirvede ilk sırayı alan Harper ve Austin'in yanı sıra, kızak rekabeti devam ettiği için, geri kalanımız sevgililerimizle eşleşiyoruz.

Sanırım birini iç lastiğinden atmam gerekse, bunun dün gece ellerini üzerimden çekemeyen adam olmasını tercih ederdim.

Harper ve Austin'in koşusunu izliyorum. Harper'ın iç lastiği Austin'inkine çarpıyor ama o kalıyor.

Arie zaten şambrelinin üzerinde göbekten aşağıya inmiş durumda ve tepeden iner inmez Sienna Arie'yi iterken Everett de zıplayıp şambrelinin üzerinde göbekten aşağıya atlıyor.

Büyük floptan sonra biraz kontrolden çıktı ama ayakta kalmayı başardı.

"Tamam, Juliet. Bizi gururlandır," diyor ve koşup şambreline atlıyor, Camden da aynı şeyi yapıyor.

"Harika iş çıkaracaksın. Ama sıkı tutun çünkü bana boşuna Sıçrama Ustası demiyorlar," diyor Ryker.

Hayatımda duyduğum en saçma lakaba gülüyorum. Kedi Fısıldayıcısı dışında bir insanın sahip olabileceği en az tehdit edici lakap.

"Bu berbat bir isim," diyorum ona.

"Bunu Everett'e götür. Bana altı yaşındayken vermişti, o yüzden pek eskimedi. Ama o zamanlar bu ismin bana karşı kızak kaymaya cüret eden tüm mahalle çocuklarına korku saldığını bilmenizi isterim."

Tepenin kenarına kadar yürüyüp Sienna ve Camden'ı seyrediyoruz.

Camden, Sienna'nın şambrelina sertçe vuruyor ve siyah şambrelleri tepenin dibinde kontrolden çıkıyor ama Sienna aşağıya indiğinde hâlâ üzerinde.

Takım adına bunu kaybeden ben olmayacağım, bu yüzden Sienna temizlenir temizlenmez tüpümün üzerine göbek atıyorum ve tepeden aşağı doğru süzölmeye başlıyorum. Dondurucu hava yüzüme çarpıyor ama bu bana zafer gibi geliyor.

Ryker'ı göremiyorum ama bitiş çizgisini ve kızların zıplayarak tezahürat yaptığını görebiliyorum; ta ki Arie'nin dehşet içinde Sienna'nın kolunu tuttuğunu görene kadar.

Ryker'ın iç lastiğini görmek yerine hissediyorum.

Ve daha ne olduğunu anlamadan... İç lastiğim olmadan havada süzölüyorum. Wack!

Bir dal vücuduma çarpıyor ve ıslak, donmuş çimlerin üzerinde yatarken çam ağaçlarının kokusu ve altımdaki ıslaklıkla yüzleşiyorum.

"Ah..." İnledim.

Bir çalının içindeyim. Ryker beni bir çalılığa çarptı.

"Kahretsin... Juliet." Ryker sesleniyor, şambrelinden atlıyor ve bana doğru koşmaya başlarken ayağını zorlukla yere basıyor.

Önce Harper ve Sienna yanıma gelip birer kolumu tutarak bitkiden çıkmama yardım ettiler.

"Juliet... iyi misin?" Harpers soruyor.

"Evet, sanırım iyiyim," diyorum.

Beni ayağa kaldırıyorlar ve Sienna yüzümü görür görmez yüzünü buruşturuyor.

"Austin, çabuk gel. Dikiş atılması gerekebilir," diyor Sienna, kaşları aşağı dönük bir şekilde.

Gözlerimi kısarak gözümün üstündeki bir şeye bakıyor.

"Dikişler mi? Ne oldu?" Gözlerim iki kadın arasında gidip gelirken soruyorum ama ikisi de gözümün üstündeki bir şeyi incelerken bir şey söylemiyorlar.

Sırada Ryker ve onun arkasında Austin var. Kızlar Austin'in daha yakından bakması için beni bırakıyorlar.

"Kahretsin, üzgünüm Juliet. İç lastiği yavaşlatamadım. Seni öyle fırlatmak istememiştim," diyor Ryker, Austin Sienna ve Harper'ın baktığı şeyi değerlendirirken.

Soğuk rüzgâr etrafımda dönüyor. Kıyafetlerimden tenime, ıslaklığın battığı her yere nüfuz ediyor.

Bir an için ürperiyorum ve dişlerim hafifçe takırdamaya başlarken ellerimi kollarımda aşağı yukarı gezdiriyorum.

"Hayır, dikiş yok ama annemin ilk yardım çantasında yara bandı var. Onu temizle ve ısıt, donuyor," diyor Austin Ryker'a. "Kafanı çarpmadın, değil mi?" diye soruyor, iki gözbebeğimi de kontrol ederek.

"Hayır," dedim ona.

"Tamam, güzel. Yarın biraz morarmış olacak ama iyi olacaksın," diyor Austin.

"Onu eve götüreceğim," diyor Ryker, beni ısıtmak için bir kolunu omuzlarıma doluyor.

Tepeye doğru yürürken Sienna arkamızdan, "Geçmiş olsun Juliet," diyor.

"Özür dilerim. Sana o kadar sert vurmak istememiştim," diyor Ryker biz yürürken.

tepeye ve eve doğru.

"Ben iyiyim Ryker, söz veriyorum," diye onu ikna etmeye çalışıyorum.

"Bir tur daha?" Camden grubun geri kalanına biraz uzaktan sorar. Hepsi kabul eder ve eve doğru yönelirler.

Dışarıda çocuklarla oyun parkında olan Annie'nin yanından geçiyoruz.

Gülümseyerek başını kaldırıp bize bakıyor ve sonra alnımda olduğunu tahmin ettiğim yarayı görüyor. "Aman Tanrım, iyi misin?" diye soruyor, peşimizden koşacakmış gibi sandalyesinden hızla kalkıyor ama sonra oyun alanına doğru bakıyor.

"Evet, ben iyiyim. Sadece üşüyorum," diyorum çabucak.

Ryker ona, "Onu içeri götüreceğim ve bandaj yaptıracağım," der.

"Tamam... yara bantları koridordaki dolapta. İhtiyacın olursa beni ara. Bir de

Battaniyeyi üzerine örtün." diyor hemen.

Gözlerinden annelik içgüdülerinin devreye girdiğini ve bizimle gelmemek için mücadele ettiğini görebiliyorum ama bakması gereken küçükler var ve Ryker benimle ilgilenebilir.

Mutfğa giriyoruz ve Ryker beni kaldırıp lavabonun yanına koyuyor.

Ceketini çıkarıp ıslak kotumun üzerine koyuyor. Ceketinin içinden gelen vücut ısısı beni ısıtmak için uzun bir yol kat ediyor ama

Isınmak için bu ıslak giysileri çıkar.

Bir kağıt havlu alıyor, ıslatıyor ve sonra yarayı hafifçe sıvazlamaya başlıyor. Islak havlu kesiğime değdiği anda tıslıyorum.

"İşte, hemen döneceğim. Bunun için bir yara bandı ve antibiyotik krem almam gerekiyor."

"Tamam, teşekkürler."

Mutfaktan çıkıp hızla koridora yönelmesini izliyorum.

Beyaz ve kırmızı bir ilk yardım çantasıyla geri geldi ve yanıma koydu.

Kremi çıkarır ve parmağına biraz sıkar.

"Sana o kadar sert çarptığım için özür dilerim. Sadece seni sınırların dışına itmek istemiştim."

Sesindeki suçluluk duygusu çok tatlı ama kendini bu kadar kötü hissetmemeli. Ona zaten iyi olduğumu söyledim.

Ayrıca, hepsi eğlence içindi ve iç lastikler üzerinde yüksek hızda, yön değiştirmek için çok fazla kontrolünüz yoktur. Gerçekten onun hatası değildi. Bana bilerek zarar vermeyeceğini biliyorum.

"Az önce seni döveceğim diye tehdit ediyordun," diyorum şeytani bir sırıtışla.

Kıkırdıyor ve bana bakıyor.

"Bu doğru mu? Beni kendi sahamda yenmek üzere olduğunu mu sanıyorsun?"

Antibiyotik merhemi kesiğime sürmeyi bitiriyor ve sonra yara bandına uzanıyor, açmak için iki tırnağı dikkatlice ayırıyor.

Yara bandının arkasını çıkarıyor ve alnımdaki kesiğin üzerine koyuyor.

"Seni yenmek üzereydin. Eşinle karşılaşmış olabileceğinden mi endişeleniyorsun?" diye sordum.

"Oh... Eşimle karşılaştığımı biliyorum," diyor.

Bir adım daha yaklaşıyor, eli uzanıyor ve boynumun arkasına dolanıyor, dudaklarımız birbirine karışana ve tek tadabildiğim şey o olana kadar ağzımı yaklaşıyor.

Tadı çilek ve şurup gibi, biraz da kahvaltıdan kalma jambon. Cam kapı açılıyor ve Ryker ağzını benimkinden çekiyor.

"Hey, benim hesabıma durmayın," diyor Harper. "Sadece şişe su almaya geldim."

"İkinci raunt nasıl geçti?" Ryker tekrar doğrulurken ona soruyor.

"Kızlar kazandı." Gülümsüyor. "Ama şimdi karı koca sidik yarıştıran, ben de gelip Juliet'i kontrol etmeye karar verdim. Nasıl hissediyorsun şampiyon?" diye soruyor.

Buzdolabına gidip kapıyı açıyor ve yan kapıdan bir şişe su çıkarıyor.

"Ben iyiyim. Ama bu ıslak kıyafetlerden kurtulmak istiyorum," diyorum. Kapının tekrar açıldığını duyuyoruz ve Annie kafasını içeri uzatıyor.

"Ryker, oyun setinin üstündeki korsan bayrağı için yardım edebilir misin? Az önce uçtu ve onu yerine koyacak kadar uzun değilim."

"Tabii anne," diyor Ryker.

Bana geri döndü. "Hemen döneceğim. Bir dakikalığına burada iyi misin? Sonra sana kuru giysiler buluruz, tamam mı?"

Mutfaktan çıkıp cam kapıdan çıktı.

Harper adaya yaslanıyor ve elindeki su şişesinden bir yudum alıyor.

"O sana aşık, biliyor musun?"

"Özür dilerim?" Sorusuyla kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Ama yüzündeki ciddi ifade, zaten donuyor olmama rağmen avuçlarımın soğuk terler içinde kalmasına neden oluyor.

"Ryker. Sana aşık oluyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Birlikte olduğu hiçbir kadına sana baktığı gibi bakmadı. Sanırım liseden beri eve getirdiği tek kadın sen olabilirsin."

Bana aşık mı? Bunun doğru olduğunu düşününce midem bulanıyor.

Suyundan tekrar küçük bir yudum alıyor ve sonra kapağını kapatıyor.

"Doğru... şey... biz evliyiz, o yüzden bana farklı bakıyor sanırım." "Hayır, öyle değil," diyor başını sallayarak. "Ne elde ediyorsun bu anlaşmanın?"

"Daha açıklayıcı olmanız gerekecek. Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum.

Bu konuşma karşısında içimin ısınması gerekirken, Harper beni kardeşi ve evliliğimiz hakkında köşeye sıkıştırdıkça daha çok ürpermeye başlıyorum.

Keşke Ryker şu an geri gelse. Bu durumla nasıl başa çıkacağımı ve Ryker'ın ona ne söylediğini bilmiyorum.

Anlaşmamız ortaya çıkarsa hapis cezası alabilirim, bu yüzden sahte kocamın çocukluk evinde bir yabancıya açılmak

yapmaya hazır. Kız kardeşi olsun ya da olmasın.

Bu bilgi konusunda ona güvenilebilir mi ya da Ryker onun bu konuda ne kadar bilgi sahibi olmasını istiyor hiçbir fikrim yok.

"Muhtemelen bana söylemeyeceğinizi biliyorum çünkü görünüşe bakılırsa kardeşim hepimize yalan söylemeye karar vermiş, ki bunda bir sorun yok. Eğer bu bilinmesi gereken bir şeyse, anlarım. Ancak yeşil kartını aldığı ve ikiniz boşandığınız anda annem yıkılacak." Ağırlığını kaydırıyor ve kimsenin bizi bölmeye gelmediğinden emin olmak için cam kapılara doğru eğiliyor.

Hangi cehennemdesin Ryker?

"Yaptığınız şeyi desteklemesem de, kardeşimin kontratını bitirmeyi hak ettiğini düşünüyorum ve bana diğer vizesinin de bitmek üzere olduğunu söyledi."

"Harper, kardeşin sana ne söyledi bilmiyorum ama-"

"Bana hiçbir şey söylemedi. Sadece Amelia'nın zaman çizelgesi, vizenin süresinin dolması ve senin av tüfeğiyle adliyede evlenmen, ikiyle ikiyi bir araya getirdim."

"Ona değer veriyorum," diyorum çabucak.

"Bunu ben de görebiliyorum. Ancak onu önemsiyorsanız ve 'ölüm bizi ayırana kadar' sözüne bağlı değilseniz, ikinizin halka açık barlarda yaptıklarını yapmayı bırakmalı ve tüm bunların sonunda ayrılmama ihtimaliniz olduğunu düşünmesine izin vermemelisiniz. Bundan sonra daha da düşecek."

Kapı dışarıdan açıldı ve o da ben de kim olduğuna bakmak için kafalarımızı kırptık.

"Geri döndüm," diyor Ryker, mutfakta dolaşp bana doğru gelirken. "Sıcak bir duş seni ısıtacaktır. Ne dersin?"

"Duş kulağa hoş geliyor."

...ve Harper'ın söylediklerinden sonra kendime bir dakika ayırdım.

Ona karşı ne hissettiğimi zaten biliyorum, sadece sonsuza kadar birlikte olma düşüncesi korkutucu. Ryker'la sonsuza kadar birlikte olma eylemi değil - bunu istediğimi zaten biliyorum. Asıl korktuğum, umutlarımı sonsuza dek bağlayıp annemden koparıldığı gibi benden de koparılması.

Ama bir noktada güvenmek ve işlerin nereye varacağını görmek zorundayım. Sonsuza kadar korunamam, yoksa bir gün kendimi yalnız bulurum. Ve eğer denemeye degecek biri varsa, o da Ryker'dır.

Eğer uzun süre birlikte kalırsak, Ryker'ın emekli olduktan sonra Kanada'da yaşama arzusunu tartışmamız gerekecek. Vicdanım rahat bir şekilde ülkeyi terk edemem.

Kardeşim yerleşene ve kendini güvende hissedene kadar. Ayrıca Mesleki Terapist ile ilerleme kaydettiğini görmem gerekiyor.

"Eski yatak odamda her ihtimale karşı buraya bıraktığım bir çift eşofman ve bir kapuşon var. Onları senin için koridordaki banyoya koyacağım," diyor Harper.

"Sağ ol abla," diyor, gözleri hâlâ benimkilerde.

Harper dönüp koridora yöneliyor ve Ryker ceketini bacaklarımdan çıkartıp yanıma bırakıyor ve belimden tutup beni mutfak tezgahından çekerek tekrar ayağa kaldırıyor.

Beni mutfaktan çıkartıp koridora götürürken onu takip ediyorum.

Harper bir odadan çıkıyor ve sonra Ryker o odaya giriyor.

Yanımdan geçerken bana "İyi duşlar," diyor.

Kardeşini koruduğunu biliyorum, anlıyorum. Bu Jerrin'in başına gelseydi ve o da kendisini sevip sevmeyeceğini bildiğim bir kadına aşık olsaydı ben de aynı şekilde hissederdim.

Ryker'in benim için duşu açmasını izliyorum ve ceketimi ve sırlsıklam ıslak pantolonumu çıkarmaya başlıyorum.

Sadece i amaşırlarım ve ince kaşkorse gmleğimle ayakta dururken bacaklarım buz sarkıtları gibi hissediyor ve klotum hala çim suyuyla ıslak.

Yakında duşun ılık spreyinin altında olacağım.

Ryker uzun kollu gömleğini geri çekip perdenin arkasından içeri uzanıyor ve bir süre orada durup suyun soğuktan sıcağa dönmesini bekliyor.

"Hava sıcak," diyor.

Rahatlıyorum ve küçük misafir banyosunu dolduran sıcak suyun buharının sıcaklığını şimdiden hissedebiliyorum.

Elini geri çekip dolaba doğru yürüyor ve bir havlu çıkarmak için etrafımda dolaşmadan önce vücudumu bir kez daha gözden geçiriyor.

"Donmuş görünüyorsun. Seni daha önce buraya getiremediğim için zgnm." "Sorun değil."

Harper ve bana sohbet etme şansı verdi.

Bana bir havlu uzatıyor ve ben de alıyorum, sol elim havlunun üstünde, sağ e l i m altında.

Elime bakıyor ve kaşları anında atılıyor. Havluyu sıkıca tutuyor, almama izin vermiyor.

"Yüzüğün nerede?"

"Kızak için çıkardım. Güvenli, söz veriyorum."

"Nerede?" diye soruyor, gözlerini bana dikerek.

Bir ğleden sonra için ıkardığıma gerçekten sevinmedi mi?

"Ceketimin cebinde," dedim ona.

Sonunda havluyu bırakıyor ve banyo makyaj masasının üzerine koyduğum ceketime doğru yürüyor.

Ceketinin cebinin fermuarını açıyor ve bana dönmeden önce yüzüğü çıkarıyor. Sol elimi yavaşça havludan çekip kendi eline alıyor ve yüzüğü tekrar sol elime takıyor.

"Bu yüzük parmağınıza ait, diğer insanların onu görebileceği ve alındığınızı bileceği bir yerde olmalı" diyor.

Yine beni heyecanlandıran o seksi sahiplenici yanı var. "Bugün çimlerde kaybetmek istemedim," diyorum ona.

"Asla çıkmayacak, Juliet. Bana bu yüzüğün parmağından hiç çıkmayacağına söz ver," diyor ve kırım düşün yanındaki duvara çarpana kadar beni yavaşça geri çekiyor.

"Ama ya kaybedersem?" Ben soruyorum.

Kolunu sırtıma doluyor ve göğsü bedenime yapışıyor. "O zaman bir dahaki sefere sana daha büyük bir tane alırım. Söz ver bana," diyor ve sonra

dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

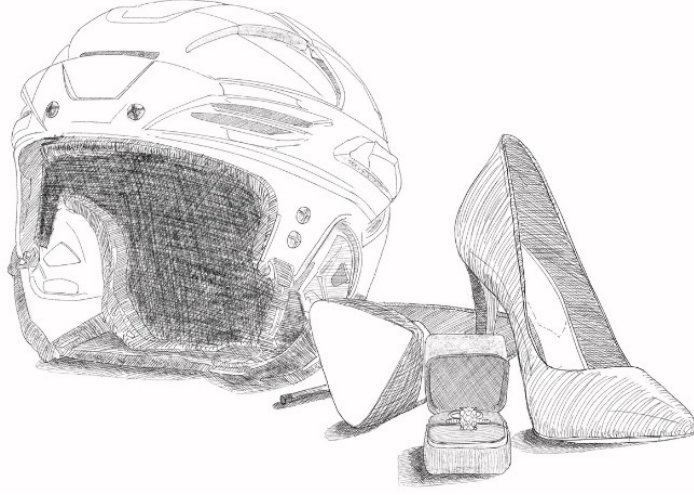
Ben de onu öpüyorum, ağzından çıkan sıcaklık ve duştan yükselen buhar soğuk bedenimi ısıtmaya başlıyor.

"Söz veriyorum,"
diyorum. O beni
seviyor.

Bunu yüksek sesle dile getirmedi ama Harper'ın sözleri kafamda yankılanmaya devam ediyor ve Ryker'ı bu iki yıldan daha fazlasını istediğime inandırarak onu kandırmayı bırakmam gerektiğini söylüyor. Ama onu kandırmıyorum, çünkü istiyorum... "Ölüm bizi ayırana kadar" istiyorum.

Ve bunu onunla istiyorum.

CHAPTER TWENTY-FOUR

Ryker

Ellerimiz koordinasyonsuz bir ihtiyaç ve arzu karmaşasına karışıyor. Tutup çekiyoruz. Öpüşme ve emme. İkimiz de diğerine doyamıyor gibiyiz.

İnce beyaz kaşkolu yukarı çekip Juliet'in başının üzerinden geçiriyorum ve sonra sütyeninin mandalını açarak aramızdan yere düşmesine izin veriyorum. Beni onun vücudundan uzak tutan her şey gitmeli. Mükemmel çıplak vücuduna bakıyorum. Onunla yapmak istediğim o kadar çok şey var ki ve eğer peşinde olduğum şeyi elde edersem, hepsini keşfetmek için bir ömrümüz olacak.

Juliet tişörtümü çekiştiriyor. Eğer beni çıplak istiyorsa, bunu seve seve yaparım. Onu takip ediyorum ve tişörtümü vücudumdan çekiyorum.

Pantolonumun fermuarını açıyorum ve hem kot pantolonumu hem de boxer külotumu tek bir akıcı hareketle aşağı itiyorum. Sertleşmiş sikim sıkıştığı yerden kurtuluyor ve içine girecek Juliet'i arıyor. Tanıştığımız andan beri istediğim tek kadın.

-İsteyebileceğim tek kadın.

Aramızda kalan tek şey onun külotu ve sahte evliliğimizin anlaşması. Keşke o anlaşmayı kağıda yazsaydık da yakabilseydim.

"Hadi seni ıslatalım," diyorum ona, başparmaklarımı iç çamaşırına geçirip ayak bileklerine inene kadar çekiştiriyorum.

Külotunu çıkardığı anda onu kaldırıyorum ve bacaklarını belime dolaması için ona rehberlik ediyorum. Isınmaya ihtiyacı olduğunu biliyorum, bu yüzden onu duvardan çekip küvet çıkıntısının üzerine çıkıyorum.

Ilık su Juliet'in sırtına çarptığı anda ağzıma doğru iniyor. İhtiyacı olan şey bu ve benim görevim her zaman bunu almasını sağlamak.

Ne istediğini.

"Tanrım, Juliet. Bunu daha fazla yapamam," diyorum ağzına karşı.

Şu anda bir seks kedisi olduğu için bunun iyi bir zaman olmayabileceğini biliyorum, ama ne zaman iyi bir zaman olur? Boşanma evraklarını imzaladıktan sonra mı?

Hayır.

Bunu şimdi yapmak zorundayım.

Ona ne istediğimi söylemeliyim. Ve eğer karşılık görmezse, o zaman karşılık görmez.

"Neyi yapamazsın?" diye soruyor ama geri çekilmiyor.

"Artık bunun sahte olduğunu ve sana karşı bir şeyler hissetmediğimi iddia edemem."

Onu düşün köşesine doğru itiyorum, vücudunun benimkine sıkıca bastırıldığını hissetmek için kaldıraç olarak kullanıyorum. Aramızda uyguladığım baskı karşısında inliyor, dudaklarımız birbirinden hiç ayrılmıyor.

"Benimle çık," dedim. "Önümüzdeki iki yıl boyunca benimle çık ve seni karım olarak kalmaya ikna etmem için bana bir şans ver."

"Karın olarak kalmamı mı istiyorsun? Boşanmak istemiyor musun?" diye soruyor usulca, sanki söylediklerime inanamıyormuş gibi.

"Anlaşmamızın bu olmadığını biliyorum ama-"

Ben daha kelimeleri çıkaramadan Juliet ağzımı kendine çekiyor ve beni daha sert öpüyor.

Bu birbirimize doyamadığımız bir öpücük değil. Şehvet ve ihtiyaçtan kaynaklanan umutsuz bir öpücük de değil. Bu bir cevap... Beklediğim cevap.

"Evet, seninle çıkacağım. Bu benim için de bir süredir gerçek" diye itiraf ediyor. Kalbim göğsümde çılgınca çarparken saf rahatlama ve mutluluk ciğerlerimi dolduruyor. Bana bir şans veriyor ve şimdi bir hayat kurmak için iki yılım var.

karşı koyamayacağı kadar dayanılmaz.

"Seni istiyorum Ryker. Hemen şimdi," diyor, aramıza uzanıyor ve elini sikimin etrafına sarıyor.

Cüzdanımda sadece bir prezervatif olduğunu ve onu da dün gece barda onun üzerinde kullandığımı fark ettim.

Sikeyim.

"Prezervatifim yok. Kahretsin, özür dilerim. Bu sabah cüzdanımı doldurmayı unutmuşum."

"İhtiyacımız var mı?" diye soruyor.

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı çünkü prezervatif her zaman bir gereklilik olmuştur. Kullanmama fikrini hiç düşünmedim ve hiçbir kadın da kullanmamayı teklif etmedi... ta ki şimdiye kadar.

Onsuz olmanın ne kadar iyi olacağını hiç düşünmedim değil. Ama Juliet'le çıplak kalmak, geri çevirebileceğimi sanmadığım bir cazibe. "Bu senin kararın. Bunların hepsi senin kararın," diyorum çünkü onun bedeni Doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığını da bilmiyorum.

Amelia ile ayrıldıktan sonra tam bir fiziksel test yaptırdım, yani temiz olduğumu biliyorum.

Bu kadın için biriken ihtiyaç kaynama noktasında ve sanırım o da bunu hissediyor.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Ve burada durmak istemiyorum," diyor eliyle shaftımı pompalarken. "Benimle seviş."

"Seninle sevişiyordum. İlk andan beri," diyorum çünkü gerçek bu.

Gözleri bana parıldıyor. İlk defa doğru bir şey söyledim.

Pozisyonunu biraz daha yukarı ayarlıyor, ucumu girişiyle hizalıyor ve sonra üzerime bastırıyor.

İkimiz de onu neredeyse tek bir hamlede doldurduğumu hissederek inliyoruz. Prezervatifsiz olma hissi -onun kaygan sıcaklığı- bana verdiği güven... hepsi beni sınıra götürüyor, kontrolü kaybetmek ve bu bağı sağlamlaştırmak için cinsel ihtiyacımı karşılamak için onu olabildiğince sert bir şekilde almak için sallanıyor.

Kabzasına kadar içine gömülene kadar sadece birkaç itiş daha gerekiyor.

Juliet, evin diğer tarafındaki masum ya da belki de şüpheli aileden gelen sesleri bastırmak için omzuma doğru inliyor.

Benim evimde olsaydık, ağlamalarını ve benim için çıkardığı her iniltiyi duymak isterdim. Ama dün gece erkekler tuvaletinden çıkarken gördüğümüz bakışlar yüzünden muhtemelen onu ömür boyu korkutmuşumdur. Yine de Juliet'in eli benim elimde olduğu için gurur duyarak çıktım.

"Ryker, daha fazla," diye yalvarıyor, tırnakları kürek kemiklerimi tırmalıyor. Bacaklarının etrafımda titremeye başladığını hissedebiliyorum.

Yaklaştı.

Aramıza uzanıyorum ve başparmağımla klitorisini daire içine alıyorum. "Oh..." diye inliyor.

Artık ona sahip olduğumu biliyorum ama kendimi tutabilir miyim bilmiyorum.

Onun içinde çıplak olmak bana her zamankinden daha fazla sürtünme ve his veriyor. Her şey çok daha canlı hissettiriyor.

"Daha sert... lütfen," diyor.

İstedğini yapıyorum.

"Ben senin kocam, Juliet. Artık seninim," diyorum ona.

Beni tutmaya devam ederken omzuma doğru başını salladığını hissediyorum.

"Bu horoz senin ve ne zaman istersen sana vereceğim... nasıl istersen."

Sonunda yüksek sesle inlediğini ve boynumun arkasını kavradığını duyana kadar itişlerimi artırıyorum. Adım ağzından bir yalvarış olarak çıkıyor ve vücudu etrafımda titreşiyor, beni o kadar sıkı sağıyor ki daha fazla tutamıyorum ve hemen ardından boşalıyorum, prezervatif olmadan derinlere boşalıyorum. Bu deneyim daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Juliet'le olan her şey daha önce hiç hissetmediğim bir şey gibi. Ve o bana izin verdiği sürece bu duyguya tutunmayı planlıyorum.

Az önce yaptığımız şeyin etkisinden kurtulmamız için ikimize de bir dakika veriyorum ve sonra ayaklarını porselen küvete indirip önce onun yıkanabilmesi için geri kaldırıyorum.

Duşun sonunda vücut sabununu alıp ona uzatıyorum. "Bu... harikaydı," diyor ve sonra susuyor.

"Evet," diye karşılık veriyorum, az önce hissettiğim duyguyu doğru düzgün açıklayacak bir kelime olduğundan bile şüphe duyarak.

Saçlarını omuzlarından çekiyorum ve uzun kuzguni buklelerinin çıplak sırtından aşağı dökülüşünü izliyorum - en sevdiğim görüntülerden biri.

O vücudunu yıkarken eğilip omzuna yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Sence bizi duyan olmuş mudur?" diye soruyor.

"Umarım öyledir," diye takılıyorum.

"Ryker, bir saniye ciddi ol," diyor ve benimle yer değiştirmek için arkasını dönüyor.

Elime biraz vücut sabunu sıkıyorum ve kendimi de yıkamaya başlıyorum, gerçi onun kokusunu bütün gün üzerimde tutmayı tercih ederim.

"Ciddiyim. Boşaldığında sesin güzel çıkıyor."

Bu yorumun onu daha da utandıracağını biliyorum ama onu dürtmek benim yeni favori eğlencem.

"Ryker!" diye bağılıyor. "Peki, ciddi olamayacaksan ben çıkıyorum." Hızla arkamı dönüyorum ve duştan çıkmadan önce kolundan tutuyorum.

"Dur bakalım," diyorum, onu duş perdesinin arkasına çekerek.

Ona bir adım daha yaklaşıyorum ve elimi boynunun arkasına kaydırarak dudaklarını öpmek için kendime çekiyorum.

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" Soruyorum, çünkü gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor.

"Evet," diyor bana sırtarak. "Bunu gerçekten yapıyoruz."

Onu serbest bırakıyorum ve ben yıkanmayı bitirirken o da bir havluyla kurulanarak dışarı çıkıyor. Sonra ikimiz de giyinip mutfığa geri dönüyoruz. Biz duştayken kar yağmaya başlamış olmalı çünkü büyük kar taneleri gökyüzünü kaplıyor ve tüm ailem arka bahçede dans ediyor.

Duştayken kimsenin bizi duyma ihtimali yok, umurumda da olmazdı zaten.

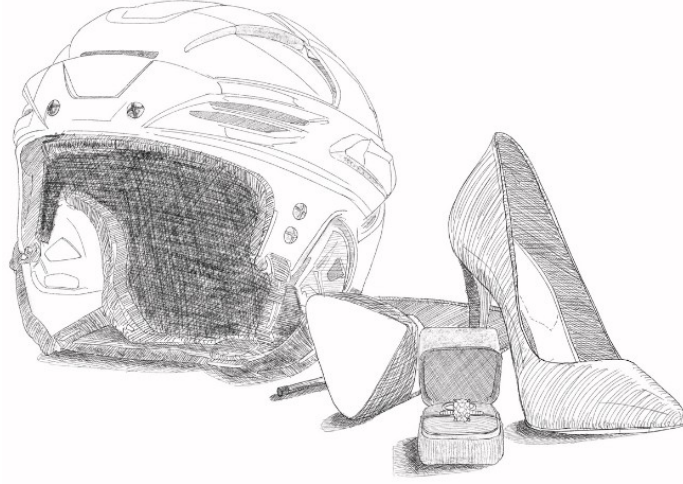
Juliet ve ben sabah ilk iş yola çıktığımız için günün geri kalanını annemlerde masa oyunları oynayarak, çocuklarla boyama yaparak ve çocukluğumuzun eski ev videolarını izleyerek geçiriyoruz.

Buradan ve bu insanlardan ayrılmak her zaman daha da zorlaşıyor gibi görünüyor ama Hawkeyes'e ve Juliet'e hala bir bağlılığım var ve çözmem gereken çok şey var.

Vancouver'da benimle birlikte bir yaşam karşılığında işinden ve ailesinden uzaklaşmayı kabul edecek mi?

Sanırım bu soruyu ona kalbimi ve geleceğimi teslim etmeden önce sormalıydım çünkü onu geri istemeyeceğim.

CHAPTER TWENTY-FIVE

Juliet

Vancouver'dan eve dneli dört gün oldu ve Ryker'la her Şey hayal ettiğimden de iyi gidiyor.

Sipariş ettiği yeni yatak biz eve gelmeden önce teslim edildi ve kuruldu ve beni tüm gardirobumu onun gömme dolabına taŐımaya ikna etti. İkinci ebeveyn odasındakinden bile daha büyük ve Şaşırtıcı bir Şekilde daha fazla kıyafet için hala büyüyen bir alana sahip.

Bugün Shawnie ve benim hazırlayacağımız, mezunlardan ilham alan üç i saha maçından ilki. Tüm gün boyunca koyduğumuz her küçük Şeyi didik didik ettikten sonra, Shawnie ve benim neler yapabileceğimizi gerçekten gösterdiğimizi düşünüyorum.

Shawnie ve ben Hawkeyes'in n kapı girişinde lobinin tam görüntüsünü almak için dururken tanıdık bir adamın sesi "Vay canına... bu iyi görünüyor" diyor.

Baktığımda Ryker'ın üniformasıyla dışarı çıktığını görüyorum.

Hayranlar içeri girmek için çoktan kapılara dayandılar ama Shawnie ve benim erken giriŐin baŐlamasına yirmi dakika var, bir Şeyleri deđiŐtirmemiz gerekirse diye.

"Beğendin mi?" Ben soruyorum.

YaklaŐıp dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve tekrar boşluğa bakmadan önce dudaklarıma tatlı, Őefkatli bir öpücük konduruyor.

Büyük Hawkeyes renkli balon kemerler her bir imtiyaz standının üzerine yerleŐtirildi. Bu gece gelen üç mezun üyenin her birinin geçmiŐe dönük resimleri ŐiŐirildi ve alanın farklı yerlerine asıldı.

alan. Üç forma da yüksek bir yere asılmış ve taraftarlar içeri girdikleri anda onları cam çerçeveli olarak görebiliyor.

"Siz ikiniz kendinizi aştınız. Marjorie bunu gördü mü?"

"Henüz değil ama Autumn, Tessa ve Penelope bugün erken saatlerde buraya gelip balonların şişirilmesine yardım ettiler, yani gördüler ve bayıldılar."

Ryker boşluğa bir kez daha bakıyor ve sonra bana gülümsüyor.

"Seninle gurur duyuyorum. Maç başlamadan önce kontrol etmeye geldim. Kapılar açılmadan geri dönmem gerekiyor. Medyadan sonra görüşür müyüz?" diye soruyor.

"Evet, sonra görüşürüz."

"Bu gece bunu mu giyiyorsun?" diye soruyor, kapüşonumu, kot pantolonumu ve platform Keds'imi inceleyerek tüm vücudumu tarıyor.

"Hayır, sırt çantamda kot pantolonum, topuklu ayakkabılarım ve senin forman var, onları giyeceğim."

Ona aslında bu gece bunu giyeceğimi söyleseydim hiçbir şey söylemeyeceğini biliyorum.

"Her şeyin içinde iyi görünüyorsun ama vücudunun herhangi bir yerinde Haynes ismini görmeye bayılıyorum," diyor şeytani bir sırıtışla.

"O zaman sanırım bugün giydiğim külotu beğeneceksin," diye takılıyorum. Dudaklarını yalıyor ve şimdi bu oyunun çoktan bitmiş olmasını diliyorum. "Bu ismi ne zaman kalıcı hale getireceksin?" diye soruyor.

"Adımı değiştirmemi mi istiyorsun?"

Bunu daha önce hiç konuşmamıştık. Muhtemelen zaten boşanmayı planlarken her şeyi değiştirmek çok fazla iş olduğu için. O zaman bir değişiklik daha yapmak zorunda kalacaktım... ama şimdi bu fikir bile başımı döndürüyor.

Ryker'ın soyadına sahip olmak, teknik olarak yeni çıkmaya başlayan evli bir çift olsak da, bunu çok daha resmi hissettirecek.

"Sadece kendini rahat hissediyorsan," diyor sırtımı okşayarak. "Ama istemiyorsan bekleyebiliriz."

Babamla özdeşleşen Di Costa'dan kurtulmak ve onu benimle bir gelecek isteyen bir adamla takas etmek tam da yapmak istediğim şey gibi geliyor.

"Ne zaman değiştirmemi istersiniz?" "Dün," diyor basitçe.

Onun hevesine kıkırdıyorum.

"Tamam, evrak işlerine yarın başlarım, buna ne dersin?"

"Bu çok hoşuma gitti, Juliet Haynes."

Eğildi ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

"Kapılar açılmadan gitmem gerekiyor. Sonra görüşürüz," diyerek omzunun üzerinden dönüyor ve uzun adımlarla benden uzaklaşarak soyunma odalarına doğru ilerliyor.

Juliet Haynes.

Evrakları doldurmak için sabırsızlanıyorum.

Ryker

Uzun ve yorucu bir maçın ardından galibiyete ulaştık ama vücudum bunu yarın hissedecek.

Juliet'i bu gece benimle uzun bir duş almaya ikna etme planım listemin en başında yer alıyor.

Takım elbisem ve omzumda spor çantamla medyadan çıktığımda Autumn ve Tessa'yı görüyorum ama Juliet'i göremiyorum.

"Hey," diyorum ikisine de. "İyi oyundu Haynes," diyor Tessa.

"Teşekkürler. Karımın nerede olduğunu bilme ihtimaliniz var mı?" diye sordum.

Autumn, "Sanırım hâlâ Shawnie ile bazı şeyleri çözmeye çalışıyor," diyor.

Doğru, bu mantıklı. Juliet bu gece hademelerin balon kemerlerini indireceğini söyledi ama muhtemelen resimleri dikkatlice indirip bir yere saklamak istiyordur.

"Gidip onu bulacağım... teşekkürler," diyorum onlara. Adımı duyana kadar stadyuma gitmeye hazırdım.

"Ryker Haynes?"

Koridorun aşağısına, gittiğim yönün tersine baktığımda, herkesten uzakta duran pantolonlu ve ceketli bir adam görüyorum.

Ona doğru ilerliyorum, Autumn ve Tessa'nın yanından geçip Powers'ın röportaj yaptığı medya odasının girişine geliyorum. Autumn ve Tessa kendilerini tamamen Lake'in cevaplarını dinlemeye kaptırmış görünüyorlar.

"Evet, o benim. Medyanın bir parçası mısınız? Az önce bitirdim, eğer başka sorularınız varsa-"

"Hayır, Bay Haynes, ben göçmenlik bürosundanım."

Göçmenlik mi? Kimse bana bu kadar erken bir görüşmeye daha ihtiyacımız olacağını söylemedi ama neyse. Juliet hâlâ binada ve bunu hemen halledip onu yollayabiliriz.

"Başka bir görüşmeye ihtiyacınız olursa, eşim stadyumun girişinde. Onu yakalayabilirim."

"Buna gerek yok Bay Haynes. Sadece sizinle konuşmam gerekiyor." Sadece benimle mi?

"Tamam... Senin için ne yapabilirim?"

"Bay Haynes, benim adım Henry Morris ve Frank Bishop adında bir göçmenlik bürosu çalışanının amiriyim. Bu isim bir şey çağrıştırıyor mu?"

Kahretsin... adamın yüzündeki ifadeden bunun bir ev ziyareti olmadığı anlaşılıyor. "Evet, K-1 vize görüşmem için Frank ile görüştüm. Neden?"

"K-1 vizesine, bu ülkede kalmak için hileli bir şekilde biriyle evlenme niyetiyle başvurduğunuzu öğrendim. Bu doğru mu?"

Kulaklarımın tepesinin ısındığını ve midemin bulandığını hissedebiliyorum. Bu soruya nasıl cevap vermem gerekiyor?

"Bekle, bir saniye, bu bilgiyi nereden alıyorsun?"

"Ayrıca, epeyce araştırdıktan sonra, Bay Bishop'un Hawkeyes'in Stanley Kupası'nı kazanacağına dair parası olduğunu öğrendim. Bu doğru mu?" diye soruyor.

"Bu bilgileri nereden buluyorsun? Karım ve ben birbirimize aşığız. Hileli bir şey yaptığımızı kanıtlayamazsınız," diyorum, Autumn ve Tessa'nın bu konuşmayı duymadığından emin olmak için hızla omzumun üzerinden bakıyorum, ama onlar hala Lake'in röportajına yapışmış durumdalar.

Henry telefonunu çıkarıp bir tuşa basıyor, sonra telefonu bana doğru çeviriyor.

Amelia'nın suçu çocuktan evlenme teklifimi kaydetmesini istediği video. Lanet olsun.

Tekrar oynat tuşuna basıyor ve hoparlörden sesimi duyuyorum.

"Yani diyeceğim şu ki, bir süredir birlikteyiz ve ... vizemin süresi dolmak üzere, sanırım evlenmemiz mantıklı olur."

"Bunu nereden buldun?" diye sordum.

"Sadece birilerinin kanunlarımızdan faydalanmaya çalışmasından hoşlanmayan endişeli bir vatandaş."

Endişeli bir vatandaşmış, hadi oradan.

Televizyondaki evlenme teklifini ve istediği büyük elmas yüzüğü alamayan kıskanç şımarık veletten mi bahsediyorsun? Mateo Easton onu terk ettikten sonra eli boş kalanla aynı kişi mi?

"Bu Juliet ve benim nişanlılık vizemizi dolandırdığımızı kanıtlamaz. Birbirimize aşık olduk, evlenme teklif ettim ve evlendik. İnsanlar bunu her gün yapıyor."

Elinde hiçbir şey yok. Beni sadece K-1 vizesi için Amelia'ya evlenme teklif etmekle suçlayabilir ama Juliet'le benim herhangi bir anlaşma yaptığımıza dair kayıtlı bir kanıt yok.

"Bay Haynes, bunu iki şekilde yapabiliriz. İlk seçenek, bunu mahkemeye taşımak, video mesajını jüriye izletmek, aynı endişeli vatandaşın Juliet'le ilişkinize karşı tanıklık etmesini sağlamak ve Frank Bishop'un kumar bağımlılığı nedeniyle başvurunuzu hızlandırdığını kanıtlamak," dedi ve telefonunu tekrar düğmeli gömleğinin cebine soktu. "Suçlu bulunursan sınır dışı edilirsin ve yeniden vize başvurusunda bulunma hakkının on yıla kadar iptal edilmesini sağlarım. Juliet beş yıla kadar hapis cezası, ağır suçlamalar ve iki yüz elli bin dolar para cezasıyla karşı karşıya kalacak."

Mahkemeyi kaybedersek Juliet'in başına gelecekleri düşündükçe yutkunuyorum. Sadece Juliet'i bu çıkmaza sokmanın değil, aynı zamanda eski kız arkadaşına bu tür bir zarara yol açacak cephaneyi veren kişi olmanın utancı da vicdanıma ağır geliyor.

Juliet'in suçu üstlenmesine izin veremem.

Bunu düzeltmem gerek. Ve en ideali Juliet'in Amelia'nın aleyhimizdeki kanıtları ve kumar bağımlısı bir adamla anlaşma yaptığım gerçeğiyle ilgili ayrıntıları bilmeden. Bunların hepsi benim hatam ve kaderimizi mühürlüyor.

"Peki ya ikinci seçenek?" Ben soruyorum.

"Frank benim yetki alanımda olduğu için ve patronum bu yetki suiistimali ortaya çıkarsa bana bağlı tüm çalışanların departman çapında denetlenmesini talep edeceği için, bunun mümkün olduğunca sessiz bir şekilde ortadan kalkmasını istiyorum. Eğer benim kığım tehlikede olmasaydı, bunu size teklif etmezdim... anlıyor musunuz? Bu tatlı bir anlaşma."

Keşke adam çenesini kapatıp Juliet'i bu beladan kurtarmak için ne yapmam gerektiğini söyleseydi.

Bu noktada, ne isterse yaparım. Karımın bu yüzden bir gün bile hapis yatmasına izin vermeyeceğim.

"Ne yapmam gerekiyor?" Ellerimi kalçalarımaya sıkıştırıp omzumun üzerinden bir kez daha bakarak soruyorum. Kızlar koridoru terk etmişti.

"Yarın sabah 10'a kadar toparlanıp ülkeyi terk etmen için sana süre veriyorum... sessizce. Neden gittiğini kimseye söyleme. Ne olduğunu kimse bilmemeli, her ihtimale karşı."

"Ve eğer bunu kabul edersem, Juliet'i rahat bırakacak mısın?"

"Bunu yaparsanız Juliet'ten ücret alınmayacak ve iki yıl sonra burada spor yapmak için başvurduğunuz yıllık vizeler için yeniden başvurmanıza izin vereceğim."

"Hawkeyes o zamana kadar kontratımı feshedecek," diye itiraz ediyorum. "Bu benim sorunum değil Bay Haynes."

"En azından genel müdürüme sınır dışı edileceğimi söylemem gerekiyor. Çıkmam gereken dört yıllık bir kontratım var. İyi bir nedene ihtiyacım var."

"Tamam, GM'niz ama hepsi bu kadar Bay Haynes. Nişanlı vizesini de bu işin dışında tutun. Anlaştık mı?" diye sorar.

Bunu düşünmem için bana zaman vermiyor ama başka seçeneğim yok. Juliet'in başı bu yüzden belaya giremez ve onu korumak Hawkeyes'ten ya da sözleşmemden daha önemli. Şartlarımı yerine getirmediğim için ihlal edeceğim bir sözleşme.

Biri lanet olası çeki göndermedi diye bütün bu saçmalıklar.

"Evet, anlaştık. Sabah 10'da gitmiş olacağım. Söz veriyorum."

"Güzel. Bu geceki galibiyetinizin tadını çıkarın," dedikten sonra dönüp ışıklı çıkış tabelasına doğru gitti.

İki yıl... İki yıllığına sınır dışı edileceğim.

Telefonum bir mesajla titriyor.

Wife

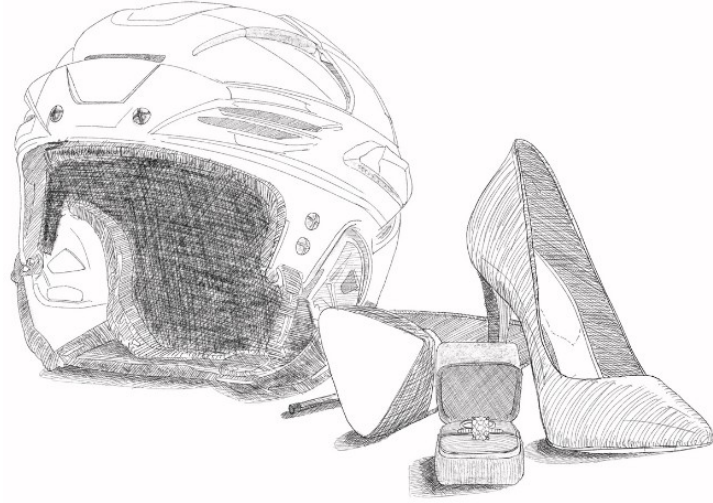
Wife

It's taken us a little longer to break down. Head out with the guys for a beer, I'll see you at home.

My body is killing me. Going to head home. I'll see you when you get home.

Şu anda önemseydiğim tek şey... Juliet benimle gelecek mi?

CHAPTER TWENTY-SIX

Ryker

İyi olduğundan emin olmak için son birkaç saattir ona mesaj atıyorum ama bu büyüklükteki bir projeyi yıkmanın çok zaman aldığı ortaya çıktı.

Ama o evde yokken geçen her dakika, geri alamayacağım bir dakikadır ve soruma vereceği cevabı beklemek başka bir şey düşünmeyi zorlaştırır

"Ben geldim." Omzumda ve dizimde buz torbasıyla yatakta otururken kapıdan Juliet'in sesi geliyor.

Ayağa fırlayıp ona doğru koşmak üzereydim ama koridorda bana doğru geldiğini duyabiliyordum.

Kapıdan girer girmez "Hey," dedim.

"Merhaba," diyor bitkin bir nefesle, gömme dolaba yönelmeden önce çantasını kapının içine bırakıyor. "Çok yorgunum. Çok uzun sürdü."

"Bunu duyduğuma üzıldüm. Ne oldu?" diye sordum.

"Astığımız resim çerçevelerini aşağı indirmekte sorun yaşadık ama mezunlarımız onları evlerine götürmek istediler. Bu yüzden stadyum teknisyenlerinden birini çağırıp, çalışmasını sağlamak için teçhizata yardım etmesini istedik. Onun için bir saat beklemek zorunda kaldık ve ardından temizlik ekibi balon kemerleri nasıl indirmelerini istediğimizi sordu. Bunlar sadece ilk gün sorunları. Shawnie ve ben yarınki maç için her şeyi daha iyi organize edeceğiz, merak etmeyin" diyor, sesi dolabın içinde durduğu yerden boğuk geliyor.

Endişelenmeme gerek yok... Burada olmayacağım.

Juliet'in gelecek planları yaptığı ve bu gecedan sonra o planların içinde kalıp kalamayacağımı bilmediğim şu günlerde bunun ağırlığı nihayet hissediliyor.

şortu ve ona verdiğim Hawkeyes tişörtüyle dışarı çıktı. Onu kendime çekmek ve Kanada'ya gelmesi için yalvarmak istiyorum ama bunu doğru şekilde yapmalıyım.

Yaptıklarımın onu bir mahkeme salonunun içini ve belki de bir hapishane hücrelerini görmeye ne kadar yaklaştırdığını ona söylemeye dilim varmıyor. Kocası olarak benim görevim onu korumak ve eğer Göçmenlik Bürosu bunun yerine dava açmaya karar verseydi onu koruyamazdım. Bana izin verselerdi onun hapis cezasını kabul ederdim ama işler böyle yürümüyor.

Gerçek şu ki, şansım yaver gitti.

Her ne kadar ona karşı dürüst olmak ve neler olduğunu anlatmak istesem de, o menekşe mavisi gözlerine bakıp beni hayal kırıklığına uğrattığını göremiyorum. Eğer ona karşı dürüst olursam, ağabeyine karşı hissettiği yükümlölük ve görevi bana karşı da hissettiği için beni Kanada'ya kadar takip eder mi? Kardeşine daha iyi bir fırsat vermek için tamamen yabancı biriyle evlenmesine neden olan aynı türden bir yükümlölük ve görev. İşini bırakacak mı? Sırf beni mutlu etmek için kardeşiyle haftalık ziyaretlerinden vazgeçecek mi?

Olabilir... ve ben bununla yaşayamam.

Her ne kadar ondan seçim yapmasını istemesem de, bencilce onu yanımda istiyorum. Bu yüzden kararı ona bırakacağım ve beni buraya getiren sonuçla yaşayacağım.

"Günlerce uyuyabilirmişim gibi hissediyorum ama Shawnie ile buluşmak için erkenden kalkmam gerekiyor. Yarın için bir son dakika planında anlaştık. Marjorie şehirde bulunan tüm eski oyuncular için özel bir mezunlar brunch'ı yapmak istiyor."

"Marjorie çok nazik," diyorum.

Yine de tek düşünebildiğim Juliet'in Vancouver'a gitmek için sabah onda benimle birlikte yola çıkması gerektiği. Gerçi taşınmayı kabul etse bile bunu yarın yapamayacağını biliyorum... Taahhüdünü yerine getirmek ve işini devralacak birini ayarlamak için daha sonra gelmesi gerekecek.

"Biliyorum galibiyetini kutlayacaktık ama Marjorie'nin tüm yiyecekleri istediği restorana gitmek için o kadar erken kalkmam gerekiyor ki uyumam lazım. Yarın için erteleme yapabilir miyiz?" diye soruyor.

Yarın yağmur yağmayacağını biliyorum. En azından bu çatı katında ve bu yatakta.

Çarşafı yatağın kendi tarafına doğru itiyor, komodinin ışığını kapatıyor ve uzanıyor.

Ona doğru dönüyorum, bir kolumu ortasına doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Mmmm," diye mırıldanıyor mutlulukla. "Çok iyi hissediyorsun.

Evim gibi." Bunu söylediğini duymak bana umut veriyor.

Çünkü ben onun eviyim ve o da benim.

Eğer o bende kalacaksa her yerde

yaşayabilirim. "Juliet?" Yumuşakça

söylüyorum.

Gözleri çoktan kapanmış ve hızla uykuya dalıyor gibi görünüyor. Sorumu sormak için fazla zamanım yok.

"Hmm?" diye mırıldanıyor.

"Kanada'ya taşınma konusunda ne düşünüyorsun?" Derin bir esneme alıyor.

"Ailenle tanışmak harikaydı ama kardeşim ve annem, onları öylece bırakamam. Ve işim... Çılgınca gidiyor. Şimdi bırakamam. Bunu emekli olduktan sonra tekrar konuşalım, tamam mı?"

Benim için emekliliğin dört yıl sonra olacağını düşünüyor ama aslında yaklaşık on iki saat sonra.

Cevabı beklediğimden çok uzak değil. Alacağımı düşündüğüm cevap buydu, ancak farklı bir sonuç umuyordum.

Ona göçmenlikle ilgili gerçeği şimdi söyleyemem çünkü bunun cevabını değiştireceğini biliyorum. Herkes için çok şey yapıyor ve eğer benimle birlikte olacaksa, bunu kendisi istediği için yapmalı. Ona taşınıp taşınmayacağını sordum ve o da önceliklerini sıraladı - benimle Kanada'ya taşınmak bu listede yok.

"Hey, Juliet?" Onu uyandırmak için hafifçe sarsıyorum ama bu sefer neredeyse hiç hareket etmiyor.

Hızlıca uykuya dalıyor.

"... sadece şunu bil ki yarından sonra ne olursa olsun, bundan sonra yaptığım her şeyi seni sevdiğim için yapacağım."

Şimdi, yarın ne yapmam gerektiğinin tek bir cevabı var. Onu ve ailesini elimden geldiğince rahat bir yaşama kavuşturmalı ve sınırı geçmeden önce tüm iletişimi sonlandırmalıyım.

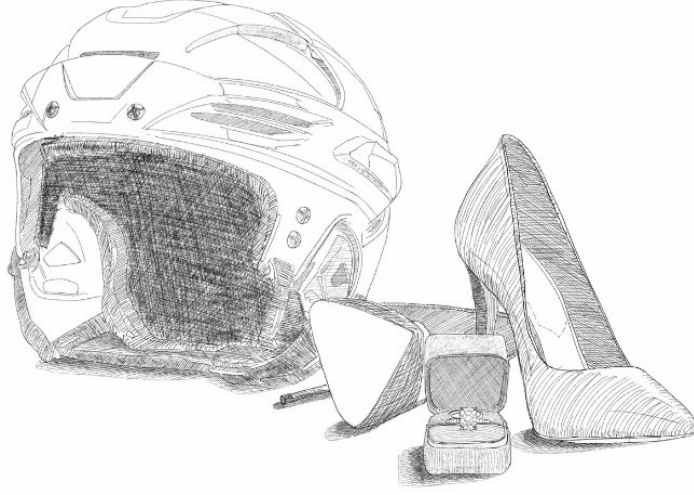
Telefonumda onun adını görünce geri dönüyorum.

Nerede olduğumu ve neden ayrıldığımı soran mesajlarını görmek, ne kadar kötü çuvalladığımı itiraf etmemi ve Amelia'ya bize karşı kullanması için kanıt vermemi sağlayacak.

Bunun nesi bu kadar boktan? Babasının ona yaptığının aynısını yapacağım. Başta bana güvenmesini engelleyen güven sorunları için aynı gerekçeyi tekrarlayacağım.

Ne yazık ki, onu korumak için tek bir seçeneğim var. Eğer onu seviyorsam... Onu terk etmeliyim.

CHAPTER TWENTY-SEVEN

Juliet

Bu sabah kalktığımda Ryker artık yatakta değildi ama sabah erkenden koşuya çıkması ya da çocuklardan biriyle ağırlık kaldırması alışılmadık bir şey değil.

Bugünkü brunch için elimden geldiğince hızlı bir şekilde hazırlanıyorum, kazak bir elbise ve bootie topuklu ayakkabılar giyiyorum, saçlarımı topuz yapıyorum ve hızlıca makyajımı yapıyorum.

Saate bakıyorum ve acele etmezsem geç kalacağımı görüyorum.

Shawnie

Shawnie

Are you getting the food?

Yes, on my way there now.

Yatak odasından çıkıp kapıya doğru çılgınca bir koşu yapıyorum. Muhtemelen Hawkeyes'e dönmeden önce kahvemi alacak zamanım olmayacak.

brunch ile stadyum.

Mutfağa yaklaştığımda renkli bir ekran gözüme çarpıyor ve bir buket çiçek ile buzlu kahvemini beni beklediğini görünce şaşıyorum.

Bunu Ryker yapmış olmalı.

Bu sabah gitmeden önce benim için bunu yapacağı düşüncesiyle karnımda küçük kelebekler çılgınca uçuşuyor.

Kahvemi aldım ve kapıya yöneldim.

Ryker

Sam'in ofisine girdiğimde Penelope masasında değildi, ben de kapısını çaldım.

"İçeri gel," dediğini duydum.

Düğmeyi çeviriyorum, derin bir nefes alıyorum ve kapıyı itiyorum. "Bir dakikan var mı?" diye soruyorum.

Sam bir e-posta okuyor gibi görünüyor ama gözlerini bilgisayar ekranından ayırıp bana gülümsüyor.

"Elbette. Her zaman vaktim var. N'aber?"

Masasına yaklaşırken paylaşmam gereken haberler midemi bulandırıyor. Hawkeyes'in genel müdürüne neler yaptığımı ve bu eylemlerin sonuçlarını nasıl anlatmaya başlayabilirim?

Açıkça söylemek en iyi seçeneğim. Sam, lafı dolandırmak yerine doğrudan bilgi vermeme daha iyi yanıt verecektir.

"Bu sabahtan itibaren ABD'den sınır dışı edileceğimi size bildirmem gerekiyor. Birkaç saat içinde ayrılmak zorundayım ve iki yıl daha hokey oynamak için vize almama izin verilmeyecek."

Sam'in gözleri irileşiyor ve ağzı açık kalıyor. "Sen nesin?!" dedi, sandalyesinden kalktı, bana doğru eğilirken elini masasına dayadı. "Ama senin K-1 vizen var. Juliet'le aranızda bir şey mi oldu?" diye soruyor, sesi telaşla yükseliyor.

"Hayır, ondan değil. Daha çok... ilk vizemde spor menajerimin asistanının çeki benimle birlikte göndermemesi nedeniyle idari bir sorun vardı.

Başvuru. Vizem zamanında onaylanmayacaktı. Tesadüfen Juliet'le karşılaştım ve yeşil kartımı alabilmem için ona benimle evlenmesini teklif ettim."

Ona anlatmanın zor olacağını düşünmüştüm ve ona her şeyi anlatmamam gerekiyordu, ama bir kez başladığımda her şey ortaya döküldü.

"Juliet'e seninle evlenmesi için nişanlı vizesi verdin... aklını mı kaçırdın? Süresiz olarak sınır dışı edilebilirsin ve o da bunun için hapis yatabilir."

Verdiğim karara kızacağını biliyordum.

"Bunun ortaya çıkması halinde Hawkeyes'in çok kötü görünebileceğinden bahsetmiyorum bile. Bunu hiç düşündünüz mü?"

"Hayır efendim, yapmadım. Amerika'da kalıp takıma yardım etmem için tek seçenek buydu," diyorum.

"Tanrı aşkına, başvuru sonuçlanana kadar seni birkaç hafta ya da bir aylığına izne çıkarabilirdik. Kendini, Juliet'i ve bu hokey serisini tehlikeye attın."

Kahretsin, haklı olduğunu biliyorum ve onu hayal kırıklığına uğratmak yapmak isteyeceğim son şey. Bu takım bana iyi davrandı ve vizem onaylanana kadar takımın bana Kanada'da birkaç hafta izin vermesini hiç düşünmedim. Oyuncular öylece maç kaçıramaz. Özellikle de ilk on birde. Ama önce ona gelmeli ve bir şeyler yapmalıydım.

Ve Juliet... Onunla evlenmeden ve göçmenlik bürosuna gitmeden ona yardım edebilirdim. Sadece onunla çıkmaya başlayabilirdim ve bu Marjorie'nin ona iş vermesi için yeterli olurdu.

O zamanlar bunu Hawkeyes serisinden kimseye yüklemeyerek ve kendim düzelterek doğru olanı yaptığımı düşünmüştüm. Ama yanılmışım.

"Sam, ne diyeceğimi bilmiyorum. Her şeyi berbat ettim ve geri dönüşü yok. Bunu mahkemeye taşıyacaklar. Hawkeyes ve Juliet'in bu konuda yasal bir savaşın dışında kalması gerekiyor. Başka bir seçeneğim yok. Bu sabah ayrılmak zorundayım."

Sam bir nefes veriyor ve ellerini kalçalarına dayayarak arkasına yaslanıyor. "Playofflardan hemen önce pivotumuzu ve kaptanımızı kaybetmek..."

"Biliyorum. Ama bu takım bensiz de sağlam ve kupayı eve getirecekler. Kendime güvenim tam. Pivot konusuna gelince... Çiftlik takımındaki Slade Matthews'a bir şans verilmeli. Henüz hiçbir NHL takımının onu kapmaya çalışmadığına inanamıyorum."

Sam tavsiyemden memnun görünmüyor ama şu anda elinde fazla bir şey yok ve haklı olduğumu biliyor. Benim tavsiyemi yerine getirmek zorunda kalacak.

ve bunu zaten yedeklerinde olan bir oyuncuyla yapmak zorunda kalacak.

Keşke şampiyonluk için oynayan ben olsaydım ama olmayacak ve ben yine de takımımın kazandığını görmek istiyorum.

"Haklısın. Onu araştıracağım." Masaya geldi ve elimi sıktı. "Bu takımda geçirdiğiniz yıllar için teşekkür ederim. Phil ve hukuk departmanı ile konuşacağım ve seni kontratından mümkün olduğunca kolay bir şekilde, tepki çekmeden nasıl çıkarabileceğimize bakacağım."

Yapması gerekenden daha fazlasını sunuyor ve bunu takdir ediyorum.

"Teşekkürler Sam. Bana bir iyilik yapıp K-1 vizesi meselesini bilmen gereken bir şey olarak bırakabilir misin? Göçmenlik bürosu bunun duyulmasını istemiyor ve ben de buradaki kimsenin Juliet'e farklı gözle bakmasını istemiyorum."

Marjorie'nin Juliet'le olan anlaşmasını iptal edeceğini sanmıyorum. Ayrıca, dün yaptığı şey, burada oynadığım yıllar boyunca kimsenin yapmadığından daha iyiydi. Gitmesine izin vermek hata olur. Ayrıca, Marjorie sözünden dönecek biri değildir.

"Juliet seninle gelmiyor mu?" diye soruyor, kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor.

"Hayır. Ait olduğu yerde kalıyor."

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekti. "Bu çok kötü oldu. İkiniz birlikte iyi görünüyordunuz. İkinizin başaracağınızı düşünmüştüm."

Evet... ben de.

"Böyle olması gerekmiyordu."

Yavaşça başını sallıyor ama düşünceli bir şekilde başka tarafa bakıyor.

"Peki, Phil ve Legal'a seni sınır dışı eden pislikten bahsedemeyeceksem, herkese ne söylememi istiyorsun?"

"Herkesi kendim arayacağım ve evraklardaki karışıklık nedeniyle vizemin reddedildiğini ve sınır dışı edileceğimi bildireceğim. Bu konuyu kapatabilir miyiz?"

"Yeterince adil, anlıyorum." Başını sallıyor. "Bilgin olsun diye söylüyorum, Vancouver Vikings'in yeni bir baş antrenör arayışında olabileceğine dair fısıltılar duydum. Emeklilik planlarınız sonuçlanıyor olabilir."

Bunu henüz duymamıştım ama Juliet'i kaybetmenin teselli ödülü yoktur ve takımımı hayal kırıklığına uğratmak göğsüme bir bıçak gibi saplanır. Babamı onurlandırma fırsatı bile herkesi arkamda bırakmamı telafi edemezdi.

Ama böyle bir işi kabul etmek bana yapacak bir şey verecek, böylece günlerim evimde oturup Juliet'i düşünmekle geçmeyecek. Juliet hala içindeyken arabama binip bu şehri nasıl terk edeceğimi bilmiyorum ama onu güvende tutmalıyım ve bunu yapabilmemin tek yolu bu.

"Genel müdüre ulaşacağım. Kendisi aile dostumuzdur. Uyardığınız için teşekkürler," diyorum.

Başımı salladım ve kapıya doğru döndüm.

"Haynes," diyor ve masasının etrafında hızla yürüyor. "Tekrar vize başvurusu yapabildiğinde ABD'de bir takıma koçluk yapmak istersen Hawkeyes'i aklında tut, olur mu? İşin koçluk kısmına her zaman yetenek katmak isteriz ve Bex seni aramızda görmekten mutluluk duyacaktır."

Sam'in Hawkeyes'e kapıyı açık tutması benim için çok şey ifade ediyor.

Eve gitmeden önce son bir durağım var ve birkaç eşyayı toplayacağım.

"Günaydın efendim. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor Jerrin'in yeni tesisinin resepsiyonundaki kadın.

"Merhaba, evet... İçeri girip buradaki bir asistanınız için ön ödeme yapmak istiyorum. Bunu yapabilir miyim?" diye sordum.

"Elbette efendim. Sakinin adı nedir?" diye soruyor ve klavyesinin tuşlarına hızlıca basmak için benimle göz temasını kesiyor.

"Adım Jerrin Di Costa."

Bana bir gülümseme gönderiyor. "Jerrin'i burada çok seviyoruz. Buraya gerçekten çok iyi uyum sağladı ve günde bir kez gelip resepsiyonda bizim için o bebek kuyruklu çalgısıyla en güzel müzikleri çalıyor."

İyi görünmesine sevindim ve umarım tüm bunlardan Juliet'e bahsetmişlerdir. Umarım ortalık yatıştıktan sonra, hiç değilse son birkaç haftada yaşananların kardeşinin bu tesise girmesine değdiğini düşünmeye devam eder.

"Peki bugün hesabına ne kadar yatırmak istersiniz?" diye soruyor.

Yapabilseydim, sınırsız harcama siyah kartımda otomatik ödeme ayarlamasını ve aylık ödemeyi süresiz olarak ödemesini isterdim, ama nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok

Juliet ona gerçek nedeni söylemeden gitmemi kabul edecek ve onun hesap kurulumunu iptal edecek kadar üzülmesini göze alamam.

Bunun yerine, toplu bir ödeme yapacağım ve kredi kartı şirketimin herhangi bir geri ödemeyi reddettiğinden emin olacağım... her ihtimale karşı.

Onu terk ettiği için babası hakkında ne hissettiğini biliyorum. Beni farklı göreceğini düşünemiyorum.

"nmzdeki iki yıl için n ödeme yapmak istiyorum" dedim.

"Ah..." diyor, gözlerini bilgisayar ekranından benimkilere çevirerek. "Aylık ödemeyi tercih etmeyeceğinize emin misiniz? Ayda yaklaşık on bin-

" O cümlesini tamamlayamadan siyah kartımı masanın üzerinden kaydırıyorum. "Sorun değil. şimdilik iki yıl yeterli olacaktır. Teşekkür ederim," diyorum.

güven verici bir baş hareketiyle. "Tamam o zaman."

Yazmaya başlıyor ve sonra kartımı okuyucudan geçiriyor.

İki yıl sonra tekrar çalışma vizesine başvurmaya hak kazandığımda ne olacağını kim bilebilir? Hawkeyes'teki yerim o zamana kadar dolmuş olacak ve ben başka bir takımda oynamak istemiyorum. Geri dnmemin tek sebebi Juliet. Ama ondan beni beklemesini istemek mantıksız. Ona yaşattıklarım yüzünden onu kaybetmeyi hak ediyorum. O bundan daha iyisini hak ediyor.

Resepsiyon görevlisi kartımdan para çekmeyi bitirip Jerrin'in hesabına aktarırken, siyah ipeksi bir sa tutamı gözüme çarpıyor. Bu yönde yürüyenin kim olduğunu görmek için hızla başımı kaldırıyorum, Juliet'in burada olduğunu ve yaptığım şeyi yakalayacağını düşünerek paniğe kapılıyorum... ama o Juliet değil... Theresa, Juliet'in annesi.

Önlük giymiş ve resepsiyonda durduğumu fark edemeyecek kadar düşüncelerle meşgul görünüyor.

Yüzümü ona dönüyorum ve gözleri bana kayıyor. Benim olduğumu anlaması bir saniye sürdü ama anladığında yavaşladı ve bana verdiği küçük gülümsemeye şaşırdım. Beni görmemiş gibi davranıp yoluna devam etmesini bekliyordum.

"Ryker... bu bir sürpriz. Burada ne yapıyorsun?" diye sorar.

Kahretsin, Theresa beni burada görürse ve daha sonra Juliet'e beni kasabadan ayrılmadan dakikalar önce gördüğünü söylerse bunun ne anlama gelebileceğini düşünmedim. Juliet ne düşünür?

"Sadece bağış yapmak için geldim. Muhasebecim vergi sezonunda

bunları yapmam için sürekli başımın etini yiyor. Vergiden düşölüyor." diyorum, umarım kabul eder.

o.

Doğru olmadığından değil. Ben bir bağış yapıyorum... Juliet'in hayatını Artık her gün burada olamayacağım için elimden geldiğince kolay.

"Çok düşüncelisiniz. Kızıma ve oğluma yardım etmek için yaptıklarınızdan dolayı size teşekkür etme fırsatım olmadı. Kızımın profesyonel bir sporcuyla çıkması konusunda temkinli davrandığımı biliyorum ama siz çok şey yaptınız ve onu çok mutlu ettiniz."

Sözleri beni vurdu. Theresa'nın bana karşı olan gardını daha yeni kırmaya başlamıştım ve birkaç saat içinde eski kocasının ona yaptığını kızına da yaptığını düşünecekti. Bundan sonra onun güvenini bir daha asla kazanamayacağım, ama bu noktada bunun bir önemi olmayabilir.

"O benim için her şey demek ve ona bakmak ve onu korumak için her şeyi yaparım" diyorum ve kızı bugün onu gözyaşları içinde aradığında sözlerimin kulaklarında çınlamasını umuyorum.

Lanet olsun, Juliet'in gözyaşlarına sebep olma düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyor.

Resepsiyon masasının yanındaki küçük ofislerden birinin kapısı açılır ve bir kadın dışarı çıkar.

"Theresa, seni görmek ne hoş bir sürpriz," diyor güzel bir pantolon giymiş kadın, bize doğru yürürken.

"Seni görmek de güzel," diyor Theresa.

İsim etiketini görebileceğim kadar yaklaştı. Linda

Ottis, İnsan Kaynakları.

"Seni gitmeden önce yakaladığıma sevindim. Ergoterapist Asistanlığı pozisyonu için başvurunuzu aldım ve personel müdürüyle görüştüm. Ne yazık ki bu pozisyon için ya eğitimini tamamlamış olman ya da bu işe kabul edildiğin sırada kursa kayıtlı olman gerekiyor."

Theresa anlayışla başını sallar ama gözleri hayal kırıklığıyla bir an için yere iner.

"Anlıyorum, benim için araştırdığınız için teşekkür ederim. Denemeye değerdi," diyor Theresa.

"Sanırım önümüzdeki hafta enstitüde dersler başlıyor. Eğer kayıt yaptırabilirseniz, pozisyon için adınızı ringe atabilirim," diyor takım elbiseli kadın.

Linda paylaşacağı haberler için heyecandan gözleri parlıyor. Theresa'nın işi hakkında, Juliet'e bu evin aylık ödemelerinde yardımcı olacak kadar para kazanmadığı dışında pek bir şey bilmiyorum. Bilmiyorum.

bir İş Terapistinin ne kadar kazandığını bilmiyorum ama şu anda kazandığından daha fazla olmalı. Bu Theresa'nın Jerrin'in yanında çalışması için harika bir fırsat gibi görünüyor.

"Şu anda bunu karşılayamam," diyor ve parası olmadığını söylemekten çekinmiyormuş gibi davranmak için elini havaya kaldırıyor. "Belki bir dahaki sefere boş yeriniz olduğunda başvurabilirim."

"Tabii, doğru... Elbette. Sizin gibi yılların deneyimine sahip bir CNA'nın burada terapist olarak çalışmasını çok isteriz. Lütfen kaydınızı yaptırdıktan sonra tekrar denemeyi düşünün; bu iş için biçilmiş kaftansınız," diyor kadın ve Theresa'ya sıcak bir gülümseme veriyor.

"Evet, öyle yapacağım," diyor Theresa ama içinden bir ses tekrar denemeyeceğini söylüyor. Eğer şimdi parası yoksa, daha sonra nasıl parası olacak bilemiyorum. "Buradan gitsem iyi olacak. Vardiyam kırk beş dakika içinde başlıyor."

Theresa resepsiyonda konuştuğum kadına el sallıyor, sonra Linda'ya teşekkür ediyor ve binadan çıkmadan önce bana küçük bir el sallıyor.

Otomatik kapılar açılır açılmaz ve park yerine doğru yürür yürümez, Linda ofisinden ne yapmak için çıktıysa onu yapmaya geri dönmeye başlar.

"Linda," diye seslendim.

Durdu ve bana baktı.

"Evet, yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor profesyonel bir gülümsemeyle.

"Sanırım öyle. Bana Ergoterapi Asistanlığı kurslarını veren enstitünün adını söyleyebilir misiniz?"

"Bu WU bünyesinde bir program. Kayıt olmak için onlarla iletişime geçebilirsiniz."

Başımı sallıyorum. Menajerimin halledeceği kadar kolay olmalı. Gerçi bunu daha önce de düşünmüştüm ve şimdi sınır dışı ediliyorum. Bu onun kendini affettirme ve kıtanın bu tarafındaki işleri benim için halletme şansı.

"Yardımlarınız için teşekkürler. Theresa hafta sonuna kadar kaydını yaptırmış olacak." "Oh... tamam..." diyor, muhtemelen kim olduğumu ve nasıl

Theresa'yı bu kararı verecek kadar iyi tanıyorum.

Kartımı tekrar tezgâhın üzerine iten resepsiyon görevlisine bakıyorum.

"Ajansım James Potter'dan, hesaba daha fazla para eklemek için ara sıra haber alabilirsiniz. Bugünkü yardımınız için teşekkür ederim."

Gülümser ve başını sallar. "Sorun değil. Eminim Juliet ve Theresa hesaptaki krediden çok memnun kalacaklardır."

Linda önce resepsiyon görevlisine sonra da bana bakıyor, kim olduğumu anlamaya çalışırken tek kaşını kaldırıyor.

İkisine de "İyi günler," diyorum ve çıkışa doğru yöneliyorum.

Telefonumu çıkarıp James'in numarasını çeviriyorum.

"Haynes, lütfen bana iyi haberlerle aradığını söyle. Bu konuda bize yardımcı olabilecek bir avukat bulmak için tüm bağlantılarımı arıyordum."

Bu sabah ilk iş olarak Juliet'in kahvesini alırken James'i aradım ve içinde bulunduğum durumdan duyduğum öfkeyi dile getirdim. Yine de günün sonunda, bu planı gerçekleştirme kararını ben verdim ve Amelia'ya telefonu kayıttayken ne yaptığımı söyleyen de bendim.

Her ne kadar tüm suçu James'e atmak istesem de, nişanlı vizesini alma ve Juliet'e bu fikri teklif etme kararı sadece ve sadece bana aitti. Yine de kayıp çeki ömür boyu kafasına asabilirim... ve bunu planlıyorum.

"Bitti James, bırak gitsin. Ama bana borçlusun ve şimdi onu bozduruyorum." "Ne istersen. Neymiş o?"

"Vikings'in yeni bir baş antrenöre ihtiyacı var.

-"Bunu benim için mahvetme," diyorum

ona. "Batırmayacağım. Yemin ederim," diyor.

"Ve Juliet'e göz kulak olmanı istiyorum. Neye ihtiyacı olursa. Bunu gerçekleştirmek için benden ihtiyacın olan fona erişimin var. İsteddiği hiçbir şeyi sorgulama... bu senin işin değil. Neye ihtiyacı varsa ya da ne istiyorsa, bunu yerine getireceksin."

James bazı konularda benim adıma imza atabiliyor ve her zaman ortak bir emanet hesabında tuttuğum fonlara erişebiliyor.

Kiralarımın ödendiğinden, bağış yaptığım hayır kurumlarına çeklerin postalandığından ve NHL'nin bir parçası olarak üyesi olduğum hokey birliklerinin verdiği diğer idari ücretleri ve para cezalarını ödediğinden emin oluyor.

"Çatı katının kira kontratını Juliet Di Costa'nın üzerine geçirmeni ve ödemenin her ay yapılmasını sağlamanı istiyorum."

Ona bakmak için yanında olamayabilirim ama rahat yaşamasını sağlayacak kadar param var.

"Ne kadar süre için?"

"Süresiz olarak. Ya da kalmayı kabul ettiği sürece."

"Anladım," diyor, kalemin kâğıda sürtünme sesini duyabiliyorum.

Bunu yazıyor ve ciddiye alıyor. "Başka bir şey var mı?" diye soruyor.

"Evet. Getir Juliet'in Anne, Theresa, içine ve Mesleki WU'da Terapi Asistanlığı kursu ve ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olun."

"Her şeyi anladım ve bugün hepsini halledeceğim, size söz veriyorum."

"Ve James...?"

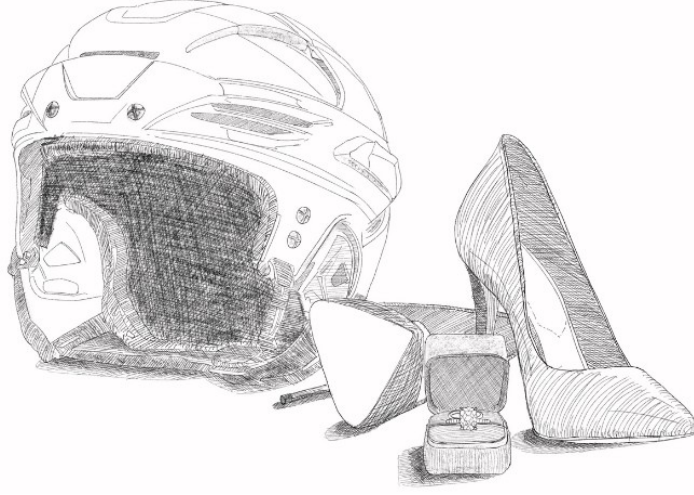
"Evet?"

"Bu boku kendin yap."

"Tamamdır, Haynes. Önce The Commons'ı arayacağım ve kira sözleşmesinin değiştirilmesi için gerekli işlemleri başlatacağım."

"Teşekkürler."

CHAPTER TWENTY-EIGHT

Juliet

Uzun ve başarılı bir brunch'tan sonra yorgunum ama bulutların üzerindeyim.

Marjorie, yirmi dört saat öncesinden haber vermemize rağmen ne kadar hızlı kurulduğumuzu ve her şeyin ne kadar harika göründüğünü anlata anlata bitiremedi. Bize verdiği bütçenin altında kaldığımızdan bahsetmiyorum bile. Bu kısım onun beklentisi değil, daha çok Shawnie ve benim hedeflediğimiz kişisel bir meydan okumaydı.

Kendimi sadece işi eline almış bir oyuncunun eşi değil, Marjorie'nin yapılmasını istediği görevleri yerine getirebilecek kadar yetkin biri gibi hissetmek harika.

Marjorie, "Ofisimizden çıktığınız andan itibaren doğru seçim olduğunuzu biliyordum," diyor.

"Bunun anlamı tahmin edebileceğinden çok daha büyük," diyorum ona. "Ryker'ın karısı olduğum için bu işi aldığımı düşünmüştüm."

"Kesinlikle hayır, canım. Sen zaten benim en iyi adayımdın ama Ryker'ın buzda evlenme teklif ettiğini görünce, cevap almak için seni bekletmeye gerek olmadığını düşündüm," diyor. "İşi yapabilecek yetkinlikte biri varsa, kendi içimizden birini işe almayı severiz. Şansımız varmış ki siz de aynı kişiymişsiniz."

Kalbim onun sözleriyle ısınıyor.

Tüm bu süre boyunca, pozisyona başvuran ilk beş aday arasına girmenin eşiğinde olduğumu düşünüyordum. Aykırı olduğumu düşündüm.

-Masaya en az teklifle gelen etkinlik firması. Ve şimdi ilk tercihinin biz olduğumuzu duymak... Bu duyguyu tarif edemem.

Kendimi diğerklerinden ayırdığım ve o toplantıda değermizi görebildiği için çok mutluyum.

Bu sabah brunch etkinliği için aldığı kiralık eşyaların son kutusunu almakta olan Shawnie'ye bakıyorum.

Konuşmaya kulak misafiri olarak bana kocaman gülümsüyor.

"Bu bizim için dünyalara bedel. Elite'e verdiğiniz fırsat için gerçekten minnettarız," diyorum, Shawnie'yi de dahil ederek, çünkü onsuz bunu yapamazdım.

Bu zaferi Shawnie ile birlikte kutladığım için ne kadar mutlu olsam da, bir kişi daha var ve onunla bir başka başarı haberini paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

Ryker.

Masadaki son birkaç eşyayı da aldım ve Shawnie'yle birlikte Hawkeyes binasından çıktık.

Araçlarımızı yüklüyoruz ve sonra vedalaşıyoruz.

İlk fırsatta çantamdan telefonumu çıkarıyorum ve saatin öğleden sonra üç olduğunu görüyorum. Sabah yedide evden çıktığım için Ryker'ı dün gecedan beri görmedim ve yağmur kontrolünü bekleyemiyorum.

Shawnie otoparktan çıkarken sürücü koltuğunda oturup telefonumu tekrar aramaya başladım ve Ryker'ı aradım.

"Üzgünüz, bağlantısı kesilmiş veya artık hizmet vermeyen bir numaraya ulaştınız. Bu kayda yanlışlıkla ulaştığınızı düşünüyorsanız, lütfen numarayı kontrol edin ve aramanızı tekrar deneyin."

Ne?

Bu olamaz.

Telefonu kulağımdan çekip son aramalar yerine rehberime giriyorum ve Ryker'ın adını tekrar seçiyorum.

Ama aynı hatayı alıyorum.

Baz istasyonlarında bir sorun olmalı çünkü cep telefonu faturasını ödemeyi unutmadığı sürece bunun bir anlamı yok. Bu aptalca bir dikkatsizlik gibi görünüyor, ama sanırım oluyor.

Arabamı vitesine takıp eve gidiyorum. Orada olup olmayacağından emin değilim ama arabası Hawkeyes otoparkında değil, bu yüzden burada çocuklarla çalışmadığını biliyorum.

The Commons'ın kapalı otoparkına girerken park yeri boştu. Arabasının stadyumda olmadığını biliyorum, burada da yok.

Ryker'ın düzenli olarak şehrin her yerinde toplantıları oluyor ama şimdi keşke ona bugün ne yapmayı planladığını sorsaydım diyorum. Belki de cep telefonu sorununu zaten biliyordur ve cep telefonu sağlayıcısına gidip çözmeye çalışıyordur.

Arabamdan indim ve üst kata çıktım. Artık tek yapabileceğim onun eve dönmesini beklemek.

Apartmana girerken, bugün sokağa park etmiş olma ihtimaline karşı adını seslendim.

"Ryker?"

Ama cevap yok.

Bir bardak su almak için mutfaka yöneldiğimde, adada gül vazosunun altına yerleştirilmiş, bu sabah orada olmayan bir not görüyorum.

Üst köşede adımı görüyorum.

Evet, telefonunun çalışmadığını biliyor olmalı ve bana bir not bırakmış. Rahatladım.

Nedense biraz endişelenmeye başlamıştım çünkü bütün gün aramaya ya da mesaj atmaya çalışmamıştı ki bu onun için alışılmadık bir durumdu. Ama sanırım çocukluk travması insana böyle yapıyor. İlk iletişim eksikliği sizi terk ettiklerine inanmanıza yol açıyor.

İçime temiz bir nefes çekiyorum ve sonra notayı alıyorum.

Juliet-

Bu mektuba nereden başlayacağımı bilemiyorum, o yüzden sadece üzgün olduğumu söyleyerek başlayacağım. Yapmayı planladığım son şey seni incitmekti.

Midem anında bulanıyor ve safra tadı boğazıma kadar yükseliyor. Mektubu alıyorum ve içgüdüsel olarak doğruca yatak odasına gidiyorum.

Kapıyı, duvarın arkasından sekecek kadar sert bir şekilde iterek içeri giriyorum ve güç kullanarak dolaba doğru yürüyorum.

Kalbim göğüs kafesime karşı çılgınca atıyor. Aynı göğüs kafesi kalbimi dış dünyadan korumak için tasarlanmıştı. Ama hiçbir kafesli kalp, bulmak üzere olduğumu bildiğim şeyden güvende değildir.

Gömme dolaba çarpıyorum ve tüm kıyafetlerinin asılı olması gereken tarafına baktığım anda aşırı nefes almaya başlıyorum - boğazımdan bir feryat kopuyor - tanımadığım bir ses. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başladı. İstesem de bunları tutamazdım.

Buna kandım.

Onun sözlerine kandım.

Annem yapmamamı söylediğinde gardımı indirdim ve içgüdülerim bana kaçmamı söyledi.

Gözyaşı dolu, bulanık gözlerim mektuba geri dönüyor, biraz önce adadan aldığım mektubun biraz daha kırıışmış bir versiyonu, şimdi elimde bir yaprak gibi titriyor. Gözyaşı damlaları mürekkebin bir kısmına bulaşmaya başlıyor, ama beni onun sözlerinden koruyacak kadar değil.

Vancouver Vikings bana baş antrenörlük pozisyonu teklif etti ve ben de kabul ettim. Hawkeyes sözleşmemden çıkmama izin verecek ve bu benim babamla geçiremediğim zamanı telafi etme şansım. Onun mirasını tamamlayacağım ve Vikinglere bir Stanley Kupası kazandıracağım.

Senin için en iyisini diliyorum ama bensiz de gayet iyi idare edeceğini biliyorum. Çatı katının kira kontratını senin adına değiştirdim ve James Potter ve Ortakları kira kontratının ve evin tüm bakım masraflarının her ay ödenmesini sağlayacak. Burada istediğin kadar yaşayabilirsin ve umarım yaşarsın. Aşağıda telefon numarasını vereceğim. İhtiyacın olan her şey için onu ara... her şey, Juliet.

Baban gibi bu şekilde ayrılmayı hiç istememiştim. Bu nedenle senin ve ailenin bakımını sağlamak için maddi katkıda bulunmak istiyorum.

Şu anda bunun bir önemi olmadığını biliyorum ve yaptığım şey düşünüldüğünde bu size pek bir anlam ifade etmeyecek ama işleri farklı şekilde yapabilseydim, yeşil kart için benimle evlenmeni istemezdim. O gece otoparkta sana ilk randevuyu teklif ederdim. Sana evlenme teklif etme şansımı satın almak yerine hak etmek için çalışırdım.

Sana sahte bir evlilik yaşattığım için özür dilerim. Her şey için özür dilerim.

O gitti... gerçekten gitti.

Yere çöküyorum ve eskiden eşyalarının bulunduğu boş beyaz gömme dolaplara bakıyorum.

Aranacak tek bir kişi var. Seni anlayacak tek kişi.

"Anne..." Cevap verirken sesimin titremesini engellemeye çalışarak söylüyorum. "O gitti."

"Emin misiniz? Az önce onu merkezde gördüm. OTA programının p a r a s ı n ı ödediğine dair bir telefon aldım. Bu hiç mantıklı değil."

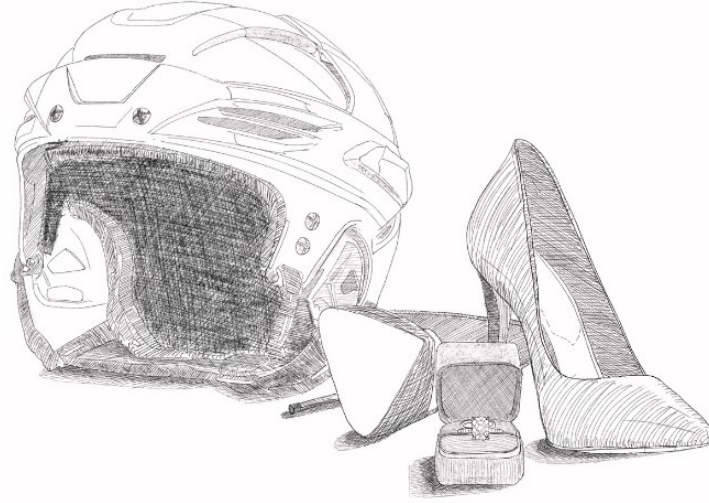
Sesindeki şok beni etkiledi. Tüm bunların başında bana söylediği tüm uyarılara rağmen... onun gittiğine o da inanamıyor.

"Eminim," diyorum, bir hıçkırık boğazımı parçalıyor.

Gözyaşlarımı duyunca sesi ve tonu hızla değişiyor.

"Amirime acil bir durum olduğunu söyleyeceğim. On dakika içinde orada olacağım, Juju Bean. Sakın kıpırdama. Olduğun yerde kal. Geliyorum bebeğim."

CHAPTER TWENTY-NINE

İki Ay Sonra

Juliet

"Bu sonuncusu mu?" diye soruyor annemin yeni erkek arkadaşı Felix, çatı katındaki son bavulu taşıırken.

Jerrin'le aynı merkezde bir oğlu olan bekar bir baba. Washington'da bir dizi kaya tırmanışı spor salonunun sahibi olan ve kendi işini iyi yapan iyi bir adam. Ve en iyi tarafı... anneme su üzerinde yürüyormuş gibi davranıyor. Yeniden aşkı bulmasının zamanı geldi ve onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

"Evet, bu sonuncusu," diyorum mekâna son bir kez bakarak.

Başını sallıyor ve hemen arkasında dizüstü bilgisayar çantamı taşıyan kardeşimle birlikte kapıdan çıkıyor. Jerrin'le her gün çalışan Ergoterapist onunla çok büyük bir ilerleme kaydetti. Jerrin benimle birlikte birkaç ev maçına bile geldi ki daha önce kalabalık ve gürültü konusundaki endişesi nedeniyle bunu yapamazdı. Hala devam eden bir çalışma ama ona verdikleri araçları aldığını ve bunları gerçek dünya durumlarında uyguladığını şimdiden görebiliyorum.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Tessa soruyor.

"Artık zamanı geldi. Geri gelmeyecek ve bu kadar uzun süre dayanmamalıydım," diyorum ve çatı katının anahtarını ona uzatıyorum.

Çatı katını devralmaya geldiğinde anahtarı ona vermesi için James'le koordine olacağını söyledi.

Lake'le birlikte koridorun karşısındaki çatı katında yaşadığından, Ryker gittiğinden beri şarap, film ya da akşam yemeğine geliyor.

Yakınlaştık ve hemen yanı başımızda olmaması üzücü olacak ama ayda en az iki kez Hawkeyes stadyumundayım. Ve Shawnie ve ben düzenli olarak Serendipity's Coffee Shop'ta kahve randevularına davet ediliyoruz.

Ayrıca, neredeyse sahip olduğum hayatın anılarıyla artık burada yaşayamam. Bu çok acı verici.

Onu bu dört duvar arasında her yerde görüyorum ve öpücüğünün kas hafızası hala çok canlı.

Cep telefonu bir daha asla çalışmadı, ancak bir hafta boyunca bir düzine kez ya da daha fazla aradım, sonunda denemeye devam edemeyecek kadar acınacak hale gelene kadar.

Ev sahibim eski evimi çoktan kiraya vermişti ama Ryker'ın ödemesi nedeniyle Jerrin'in kirası için ödemek zorunda olmadığım parayla aynı binada iki kat daha büyük iki yatak odalı bir ev kiraladım. Ayrıca Shawnie ve bana yardım etmesi için bir asistan tuttum ve Shawnie'ye büyük bir zam yaptım, üstlendiği bu kadar çok işle bunu hak ediyor.

Merkezden parayı geri göndermesini istedim ama annem beni göndermemeye ikna etti.

"Sana yeterince acı çektirdi Juliet. Bu avantajı kullan ve işinde ilerle. Geceleri daha rahat uyumasını sağlıyorsa kimin umurunda? Bizim de daha iyi uyumamıza yardımcı oluyor, değil mi?"

Sanki artık geceleri uyumanın nasıl bir his olduğunu biliyormuşum gibi. Ama tüm bunların sadece bir kabus olduğunu umarak ona uzandığım uykusuz geceleri ona anlatmayacağım. Yüzüğünü çıkarmamış olmam yeterince kötü. Her denediğimde, Vancouver'daki çocukluk evinin banyosunda yüzüğü asla çıkarmamam için bana yalvardığını hatırlıyorum... ve aptalca çıkarmayacağıma söz verdim.

Sanırım sözümü tutan bir tek ben varım.

Ben de onun önerdiğini yaptım ve parayı Jerrin'in hesabına bıraktım. Ancak, kardeşimin dairesinin kirasını, annemin OTA programı için aldığı dersleri ya da benim kalmam için çatı katının kirasını ödemekteki motivasyonunun ne olduğunu hala anlamış değilim. Ama her ne ise, umarım işi bitmiştir.

Telefonumu çıkarıp James'in ofisini son kez arıyorum. "James Potter ve Ortakları," diye cevap veriyor asistanı.

"James Potter lütfen, ben Juliet Di Costa."

"Elbette, Bayan Di Costa, bir dakika."

Beni aktarırken bekleme müziğini duyuyorum.

"Juliet." James'in gür sesini duyuyorum. Çatı katı hakkındaki fikrini mi değiştirdin? Neden her ihtimale karşı anahtarı sende tutmuyorsun? Belki orayı büyüyen işin için bir ofis alanı olarak kullanabilirsin," diyor, ben daha bir kelime bile edemeden beni etkilemeye çalışarak.

James'in kalmamı istemesinin nedenini bilmiyorum. Ryker ile iletişim halinde olduğumu varsayıyorum ama bunu hiç söylemedi ve ben de soramayacak kadar gururluyum. İster James kalmamı istesin, ister Ryker James'i kuklası olarak kullansın, her iki durumda da ikna olmayacağım. Gerçi Ryker'ın neden umursadığını da bilmiyorum.

Eğer umursasaydı, en azından bir not bırakmak yerine benden yüz yüze ayrılma nezaketini gösterirdi.

Ryker'ın ne istediği benim için önemsiz. Benim ne istediğim onun umurunda değildi.

"Yeni daireme çoktan taşındım ve ulaşmak için sekiz kat çıkmak zorunda kalmayacağım bir ofis alanı arıyorum. Ryker'a eğer bu konuyu daha fazla konuşmak isterse beni kendisinin arayabileceğini söyleyebilirsin. Tabii eğer nihayet bağlantısı kesilmemiş bir telefon numarası varsa," diyorum ve telefonu kapatıyorum.

James'in yüzüne telefonu öylece kapattığım için kendimi iyi hissetmiyorum ama tek yapacağı son birkaç aydır yaptığı gibi kalmamı sağlayacak şeyler söylemeye devam etmek. Ryker'a daha fazla bağlanmaya ihtiyacım yok.

Hala yasal olarak evli olmamız yeterince kötü.

Avukatlarından boşanma evraklarının gelmesini bekliyordum ama gelmedi.

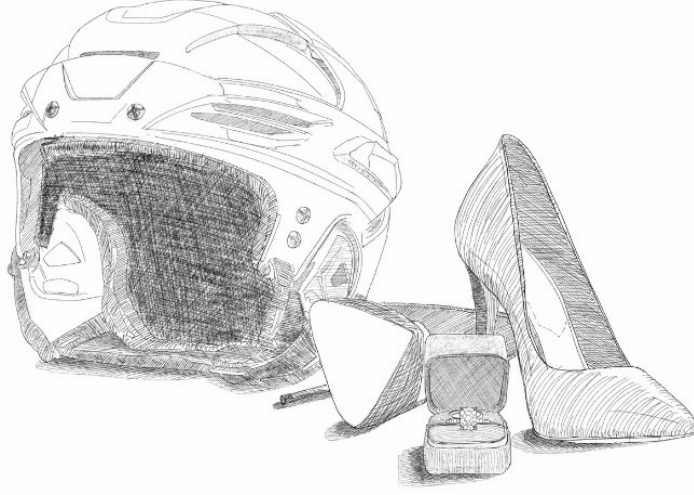
Biri kapıyı her çaldığında nefesimi tutuyorum, evrakları getiren bir kurye olmasını bekliyorum ama asla öyle olmuyor. Bu şekilde yaşayamam.

Ona boşanma belgelerini kendim gönderirdim ama ne zaman bir boşanma avukatını arayıp randevu almak üzere olsam, elimdeki elmas gözüme çarpıyor ve "ölene kadar" dediğimde her şey sahte olsa da, o zaman bile bu sözlerde ciddi olduğumu hatırlıyorum.

Ve keşke yapmasaydım diyorum.

Ama şimdi hala ciddiylim.

CHAPTER THIRTY

Juliet

Yeni dairemdeki ilk sabahım. Her şeyi dün taşıdığımızdan beri tek bir şey bile yerleştirmedim ve tüm bavullarım hala SUV'umun arkasında.

Bugün herhangi bir randevum olmadığı için günüm boş. İnternette sipariş ettiğim ve birkaç gün önce gelen mobilyalarla yepyeni ofisimi kurmayı düşündüm. Yepyeni dairemde ilk ev ofisimi kurmak beni neşelendirmezse, ne neşelendirir bilmiyorum.

Ama önce... kahve.

Mutfağıma ve annemin yeni dairem için bana aldığı ev sıcaklığındaki kahve makinesine yöneliyorum ve içine tek bir kapsül koyuyorum.

Kahve makinesi canlanıp fincanıma sıvı altın dökerken tıslıyor ve inliyor.

Bir fincan buzun üzerine döküyorum ve erimesi için bir dakika veriyorum. Telefonum bardağımın yanında çalmaya başladı.

Telefonuma programlanmış bir numara değil ama telefon numarasının altında alan kodu garip. Numaranın altına baktığımda bana numaranın Kanada'dan uluslararası bir telefon numarası olduğunu söylüyor.

Kalbim tam anlamıyla küt küt atıyor. Bir saniyeden kısa bir süre içinde, Ryker'ı terletmek için aramayı hem cevaplamayı hem de perdelemeyi tartışıyorum. Belki de nerede olduğumu ve neden cevap vermediğimi merak etmeli ama bunu yapamam. Söz konusu o olduğunda kendime yeterince hâkim olamıyorum ve hâlâ yanıtını istediğim pek çok soru var.

Mesela, neden bana şahsen söylemek yerine not bıraktın?

Neden seninle gelmemi istemedin?

Beni hiç düşündün mü?

Ve en sevmediğim ama geceleri beni uyutmayan... Biriyle görüşüyor musun?

Yeşil 'kabul et' düğmesine tıklıyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum.

"Alo?" "Merhaba, Juliet?"

Bu bir kadın sesi.

Kafam daha fazla karışamazdı.

Ama belki de Ryker'ın boşanma

avukatıdır? "Ah, evet. Kimsiniz?"

"Ben Harper, Ryker'ın kız kardeşi."

İçime bir rahatlama çöküyor ve hızla çarpan kalbimi biraz olsun yatıştırıyor. Yeni adresimi soran bir boşanma avukatı değil.

"Merhaba Harper.

Nasılsın?" Kardeşin

nerede? Neden beni terk

etti?

"Ben iyiyim. Şu anda Seattle'dayım ve bunun gerçekten son dakika olduğunu biliyorum ama patronumun bana 'işleri' istediğini söylediği bir etkinliğim var. Biraz sıkıştım. Benim için bir etkinlik düzenleyebilme şansınız var mı?"

Bir yanım evet demek istiyor çünkü bu, sanat galerilerine gelen müşterilerin gözüne girmek için harika bir fırsat olabilir ama diğer yanım da onu görüp gözyaşlarına boğulmadan durabilir miyim bilmiyor.

Doğam gereği ağlayan biri değilim ama konu Ryker olunca hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

"Gerçekten emin değilim-"

"Her şeyi öderiz. Patronum bunun hızlandırılmış bir durum olduğunu biliyor ama şirketimiz sadece sanat galerileriyle çalışmıyor. Büyük sanat konferanslarına ve büyük partilere ev sahipliği yapıyoruz. Eğer bunu gerçekleştirebilirseniz, patronumun daha fazla iş için size başvuracağını garanti edebilirim."

Shawnie'yi geciktirme taktiğim olarak kullanarak, "Bunu iş ortağımla görüşmem gerekecek," diyorum.

Bunu yapıp yapamayacağıma karar vermek için biraz zamana ihtiyacım var. Ryker'la diğer tüm bağlarımı koparmışken onun kız kardeşine bağlanmayı kaldırabilir miyim? Teknik olarak bu kadın hala benim baldızım.

"Tamam, onunla konuşup sonra benimle kahve içmek için buluşabilir misin? Cevabını o zaman verirsin."

"Ya hayırsa?" Ona soruyorum.

"O zaman en azından buradayken seni görebileceğim ve etkinlikte bana yardımcı olması için başka bir parti planlama ajansı aramaya devam edeceğim."

Bunu geri çeviremeyeceğimi biliyorum. Bu çok büyük bir fırsat. Ve eğer Shawnie büyük kız külotumu giyip eski sevgilimin kız kardeşiyle buluşmadığım için büyük bir dirsek sürme ve yönlendirme potansiyeli olan yeni bir müşteriye almadığımı öğrenirse... beni öldürür. Ayrıca Shawnie'ye Harper'la buluşmak üzere olduğumu söylememin imkanı yok. Bizi kafede yakalar ve Harper'a Ryker ve neden gittiği hakkında, çocukken kafasının üstüne düşüp düşmediği de dahil olmak üzere her türlü soruyu sorar.

Shawnie Ryker'a o kadar kızgın ki umarım ikimizin de bulunduğu hiçbir yere gelmez. Taşakları güvende olmaz.

"Tamam," diye kabul ediyorum, kızlardan hiçbirinin gitmediği bir kahve dükkânı düşünmeye çalışıyorum. Serendipity's Coffee Shop liste dışı. Tüm arkadaşlarımdan müdavimi olduğu bir yer.

Şehrin karşı tarafında bir yer düşünüyorum ve sonra ona adını veriyorum.

Kabul ediyor ve ben de kendime işlerin büyümesi nedeniyle buna değeceğini hatırlatarak görüşmeyi sonlandırıyorum. Ne de olsa James'e yalan söyledim, sekizinci katta inanılmaz şehir manzaralı bir çatı katı ofisi istiyorum.

Sadece Ryker'inkini istemiyorum.

Bir saat sonra küçük şirin bir kafeye giriyorum. Kahve ve kızarmış simit kokusu beni hemen çarpıyor ve dünyadaki en sevdiğim kokularla endişemi yatıştırıyor.

Dört duvarın ikisinde tavandan tabana pencereleri olan tuğla bir binada sevimli küçük bir köşe dükkânı. Aydınlık ve havadar ama sadece altı masayla küçük.

İçeri girdiğimde biraz kalabalıktı. Kapıdan geçer geçmez bir elin havalandığını ve bana el salladığını görüyorum.

Bakır düğmeli yeşil askeri tarz ceket, tasarım kot pantolonu ve platform topuklu ayakkabılarıyla gülümseyen Harper, onu gördüğümde emin olmak için koltuğundan kalkıyor. Onu böyle görmek garip çünkü Kanada'da yardım etkinliği sırasında hokey kıyafeti giymiş ve ardından kot pantolon ve

topuklu ayakkabı giymişti.

kızak yarışı için yağmur çizmesi. Ancak bu kadın bir sanat küratörü, dolayısıyla ihtiyaç duyduğunda nasıl daha şık giyineceğini bilmesi beni şaşırtmamalı.

O masadan uzaklaşırken ben de masaya doğru ilerliyorum, kollarını açıyor ve bana sarılıyor. Everett'in dediği gibi, onlar kucaklaşan bir aile.

Ben de kolumu ona doluyorum ve sarılıyorum. "Seni görmek çok güzel," diyor.

"Sen de," diyorum, ama onu gördüğüm anda kalbimin hızla çarpmaya başladığını hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Ryker'dan bahsedip Kanada'daki hayatıyla ilgili detayları anlatıp anlatmayacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Bunu yapmasını mı yoksa aileden hiç bahsetmeden bunu tamamen profesyonel bir şekilde sürdürmesini mi umduğumdan bile emin değilim.

"Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim. İşlerinizin son derece yoğun olduğunu biliyorum, bu yüzden en azından bize yardım etmeyi düşündüğünüz için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam."

"Size elimizden geldiğince yardımcı olmaya kesinlikle hazırız. Yakın zamanda fazladan yardım aldık, böylece daha fazla iş yapabiliyoruz."

"Bu harika bir haber. Bunun büyük bir istek olduğunu biliyorum, ancak bunun sizin için de çok büyük olabileceğini biliyorum. Büyük yardım etkinliklerine ev sahipliği yapan birçok müşterimiz, büyük partiler düzenleyen şirketlerimiz var ve müşterilerimizden biri de her yıl Super Bowl'u düzenleyen etkinlik planlayıcısı. Size büyük projeler gönderebilecek bu yüksek profilli müşterilerle tanışma fırsatını asla kaçırmamanızı sağlayacağım."

Bunun kabul etmem gereken önemli bir toplantı olacağını biliyordum. Sinirlerimin beni yenmesine izin vermediğim ve korkup kaçmadığım için mutluyum. Ryker'ın hayatımdaki başka hiçbir şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim.

"Nereye kaydolabilirim?" diye sordum. Güldü.

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim. Sanat sergisi on gün sonra ve bu çok büyük ve gelecek vaat eden bir sanatçı, bu yüzden büyük bir sıçrama istiyoruz. Bunun için bütçe yok. Sadece doğru yapılması gerekiyor."

Tabletimi çıkardım ve notlar almaya başladım. "Bu şov için ilham almakla ilgili düşünceleriniz var mı?"

Gülümsüyor. Bu soruyu seviyor.

"Sanatçının çok Parisli bir ilhamı var, o yüzden bununla devam edelim. Bariz bir Paris teması değil ama renk paleti, yemekler, bu tür şeyler."

"Mükemmel. Hiç sorun değil. Asistanım Shawnie, Paris estetiğini çok seviyor, bu yüzden onu bu işin başına getireceğim," diyorum ve notlar alıyorum.

Ben yazarken küçük bir sessizlik oluyor. Dikkatinin dağılıp dağılmadığını görmek için başımı kaldırıyorum ama sanki beni inceliyormuş gibi bana bakıyor.

"Bir sorun mu var?" diye sordum. "Yüzüğün."

Kahretsin.

Ellerim anında nemli hale geliyor ve kalp atışlarımı kulaklarımda duyuyormuşum gibi hissediyorum. Yakında eski kocamın kız kardeşi tarafından yakalandım.

İçeri girmeden önce cebime koymayı unutmuşum. Çıkarmamak artık beynime kazınmış durumda ve çıkarmaya bir türlü cesaret edemediğim için bundan nefret ediyorum.

Elimi kaldırıp parmaklarımı düzelterek, tutmadığım pek çok sözü temsil eden elmasa kilitleniyorum.

"Doğru, şey... henüz teknik olarak boşanmadık, o yüzden sanırım..."

Sonra ne diyeceğimi bilemiyorum. Aynı zamanda kayınvalideniz ve Ryker'ı muhtemelen eve geldiğinden beri karısı olmadan gören kadın olan neredeyse tamamen yabancı birine ne söylersiniz?

Ama bir yanımda ona biraz kızgın. O mutfakta oturdu ve kardeşine zarar verebilecek kişinin ben olduğum konusunda bana ders verdi. Kalbinin onu ezmeye yetecek kadarını elimde tuttuğumu düşünmesi şimdi neredeyse gülünç geliyor.

Ama bana aşık olduğunu söyledikten sonra ona kendimden daha fazla verdim. Onu kalbini bilecek kadar iyi tanıdığına inanıyordum. Görünüşe göre hiçbirimiz Ryker'ı tanı mıyormuşuz.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," diyor, sanki söyleyeceği şey hiç de söylemesi gereken bir şey değilmiş gibi dudağını ısırarak. "Ve ben de bu işe dahil olup olmamayı tartışıyordum..."

Gözlerini bana dikip biraz eğildiğinde ne kadar ciddi görüldüğünü görünce boğazımdaki tıkanıklığı yutmaya çalışıyorum.

"Ryker bunu sana söylersem beni öldürebilir ama bence bilmeyi hak ediyorsun..."

Tanrım, lütfen bana başka biriyle görüştüğünü söyleme. Kalbimin bunu kaldırabileceğini sanmıyorum.

Orada öylece oturmuş, bir yarı kamyon tarafından ezilmeyi ve bir gözleme gibi dümdüz edilmeyi bekliyorum.

"Tamam..." Söyleyeceklerini duymak isteyip istemediğimden tam olarak emin olmadığım için zar zor ciyaklıyorum.

"Size söylediği gibi Vikingler yüzünden ayrılmadı. Sınır dışı edildi."

"Ne?!" Sesim amaçladığımdan daha yüksek çıktı.

Kahve dükkanındaki insanların çoğu bize doğru bakıyor. Harper hepsine güven verici bir gülümseme veriyor ama ben gözlerimi ondan alamıyorum.

"K-1 vizesi var... sınır dışı edilemez," diyorum bu kez sesimi alçaltmaya çalışarak.

"Mesele de bu... artık yok."

"Anlamıyorum. Bana yazdığı mektupta bunu neden söylesin ki?" Daha fazla bilgiye ihtiyacım var ve hemen şimdi.

"Çünkü Amelia, ikinizin geçişini sağlayan göçmenlik memurunun amirine suçlayıcı görüntüler gönderdi. Sonra aynı memurun Hawkeyes'in Stanley Kupası'nı kazanması için parası olduğunu öğrendi ve bu yüzden başvurunuzu hızlı bir şekilde takip etti."

"Bunu Amelia mı yaptı?"

Birinin böyle korkunç bir şey yapabileceğine inanamıyorum bile. Ama sonra çatı katında olduğu o geceyi ve onu pişman olacağı konusunda nasıl uyardığını hatırlıyorum.

"Bu doğru ve eğer karma geçen ay iptal kültürü yoluyla onu sert bir şekilde vurmamış olsaydı, onu kapatır ve alabileceği tek işin el modeli olduğu için emin olurum. Yüzü halkın tüketimi için uygun olmazdı."

"Kültürü iptal etmek mi?" Ben soruyorum.

Amelia'yı takip ettiğimden değil ama Harper'ın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Duymadın mı? Bir hafta sonra bir aşevinde gönüllü çalışıyormuş gibi yaptı."

Ryker şehri terk etti ve bunun için kendisine seslenildiğinde, muhtaçların ve evsizlerin onun zamanını hak etmediğini çünkü bunun için para ödemediklerini söyledi," diyor Harper ve ardından kahvesinden bir yudum alıyor. "Görünüşe göre bu, izleyicileri arasında pek yankı bulmadı ve bir milyondan fazla takipçisinin tamamını kaybetti. Sosyal medya hesabı kapandı ve artık kimse ona modellik işi vermiyor."

Vay canına, bu çok hızlı oldu.

"Böyle şeyler olur mu?" Yaptığı şeyden sonra onun için hiç üzülmediğim halde soruyorum.

"Oh, evet. Ve bu daha iyi bir insanın başına gelemezdi."

Bana anlattığı tüm bilgileri kavramaya çalışırken gözlerim masaya düşüyor.

"Yine de Ryker neden bana göçmenlik memurundan ve Amelia'nın görüntülerinden bahsetmedi?"

"Ondan öğrenebildiğim kadarıyla, göçmenlik sorumlusu ilk mezunlar maçının olduğu gece gelmiş ve ona bir ültimatolmuş vermiş."

"Ne tür bir ültimatolmuş?" Ona bakarken kaşlarım birbirine dikilerek soruyorum.

"Sabah yola çıkması gerekiyordu ve nişanlı vizesi yüzünden sınır dışı edileceğini kimseye söyleyemedi."

"Neden?"

"Ryker bana söylemedi. Ama amirinin, itaat etmezse suç duyurusunda bulunacağını ve hapis cezasıyla karşı karşıya kalacağını söylediğini anlattı."

Açıklamasını duyunca midem bulandı.

Haklı olduğunu biliyorum... Bana karşı cezai suçlamalar Ryker için sınır dışı edilmekten daha ağır olurdu ama bunu bana neden söylemedi? Ve neden bana onunla gitme seçeneğini sunmadı?

Hala bir şeyler eksik.

"Bu hala bana onunla gitme seçeneği sunmadan neden gittiğini açıklamıyor."

Sanki bu onun için de kayıp bir halkaymış gibi başını sallıyor.

"Emin değilim. Ben de ondan bunu öğrenemedim. Ama Amelia'nın onu neden reddettiğini ve liseden beri neden hiç ciddi bir ilişki yaşamadığını sana hiç anlattı mı?"

Ayrıldıklarından bahsettiğinde bana ne söylediğini anlamak için beynimi zorluyorum.

İçimden bir ses bir yerde, bir şekilde çuvalladığımı söylüyor.

"Bana Kanada'da yaşamak istemediği için onu reddettiğini söyledi."

"Evet. Nişanlı vizeleri reddedilirse taşınmayı reddetti ve adam yine de sınır dışı edildi."

"Ama onun benimle ne ilgisi var?"

"Siz ikiniz hiç Kanada'ya taşınma konusunu konuştunuz mu?" diye soruyor, kaşlarını kaldırıyor, cevabımın bulmaya çalıştığı kayıp yapboz parçası olmasını umuyor.

Sonra Seattle'da olduğu son gece yaptığımız uykulu, zar zor anlaşılır konuşma aklıma geliyor.

"Tanrım, sanırım hasta olabilirim," diyorum, içim içimi yiyor. Kendimi fiziksel olarak iyi hissetmediğim için kolum karnımı kavırıyor.

"Ona kardeşimi ve annemi bırakamayacağımı söyledim. O sırada bana ihtiyaçları vardı. Emekli olduktan sonra bu konuyu tekrar konuşabileceğimizi söyledim."

Ama bana sınır dışı edileceğini söyleseydi, her şeyi yoluna koymanın bir yolunu bulurdum. Vancouver bir saatten daha kısa bir uçuş mesafesinde ve sınır kontrolünden sonra sadece üç saatlik bir sürüş mesafesinde. Hepsini yapmanın bir yolunu bulabilirdim... Sanırım.

Sormadı bile.

"Biraz iddialı konuşacağım ama aileniz ve kendisi arasında bir seçim yapmanızı istemediğini söyleyebilirim. Bu yüzden kendini denklemden çıkardı. Bunu bir kez daha reddedilmemek için mi yaptı, yoksa ailenin sana daha çok ihtiyacı olduğunu bildiği için mi... Bilmiyorum. Ama seni hâlâ sevdiğini biliyorum."

"Beni hâlâ sevdiğini nereden biliyorsun?" Gerçekten sağlam bir nedeni olduğunu umarak soruyorum çünkü geçen sefer ona inanmıştım.

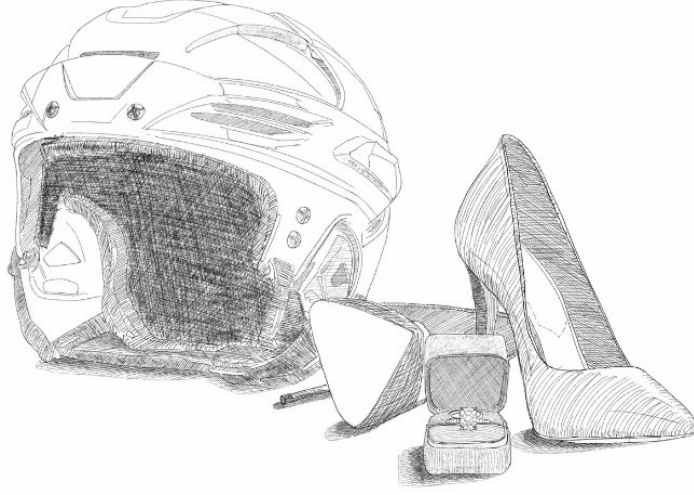
"Eve geldiğinden beri yüzüğünü çıkarmadı."

Tüm bedenim yeniden canlanıyor ve içimdeki kıpırtılar kelebeklere dönüşüyor. Bu nasıl mümkün olabilir?

"Şimdi ne yapacağım?" Ona soruyorum, çünkü beni yönlendirecek birine gerçekten ihtiyacım var. Beynim, yeterince hızlı işleyemediğim tüm bu yeni bilgilerle kısa devre yapıyor.

"Ben olsaydım..." Bana bakıyor ve ben de devam etmesini isteyerek başımı sallıyorum. "Buradan doğruca arabama biner, kapısını çalar ve cevap isterdim."

CHAPTER THIRTY-ONE

Ryker

Bugünkü antrenman iyiydi. Benim ve yardımcı antrenörlerin takımla yaptığımız birkaç değişiklikle Vikinglerin görünüşünü beğenmeye başladım.

Ofisimden ayrıлып kamyonetime doğru yola çıktığımda hava kararmış oluyor. Burada olabildiğince çok zaman geçiriyorum çünkü evde olmayı sevmiyorum. Düşüncelerimi meşgul edecek Vikings stadyumunun dikkat dağıtıcılığını sunmuyor. Ve eğer düşüncelerim bir sonraki maçımızı kazanmak için oyunlar ve taktikler üzerinde çalışmıyorsa, Juliet'in ve birlikte geçirdiğimiz her anın en önemli anlarına odaklanıyor.

Evimin garajına çekip içeri giriyorum, yiyecek bir şeyler hazırlasam mı yoksa yatağa mı gitsem diye düşünüyorum.

Saat dokuzu geçti, yani eve boş bir eve geldiğim için şu anda her iki tarafa da gidebilirim. En azından deplasman maçlarında, eski erkek arkadaşının tişörtünü çıkarıp benimkiyle değiştirdiğim ya da o uyurken yanında yattığım anılarımın olmadığı bir otelde kalabiliyorum.

O gece onu götürdüğüm bara bile giremiyorum çünkü aklıma aynı anda Seattle'da bir barda alyanssız olduğu geliyor. Benden başka biriyle eve gitme düşüncesi kanımı kaynatıyor ve onu arayıp başka biriyle görüşmemesi için yalvarmayı düşünüyorum. Ama bu yapabileceğim en aptalca hareket olurdu ve şu noktada telefonumu açacağını da sanmıyorum.

Onu terk ettiğimden ve telefon hizmetimi iptal ettiğimden beri değil. Telefonumu araması riskini göze alamazdım çünkü cevap vermemezlik edemezdim. Ve eğer cevap verseydim, sonunda yıkılır ve ondan taşınmasını isterdim.

Benim için Kanada'ya. Ama ondan taşınmasını istemek yapabileceğim en bencilce şey olurdu, çünkü eğer isteseydim bunu yapacağına inanıyorum. Bunu benim için yapardı... kendisi için değil.

Ayrılmadan önceki gece bana onun için neyin önemli olduğunu söylemişti ve sırf benimle birlikte olmak için bundan vazgeçmesine asla izin veremezdim.

Yatmayı tercih etmeye karar verdim. Hawkeyes'te oynarken yaptığım gibi hâlâ takımla birlikte antrenman yapıyorum, bu yüzden karbonhidrat ve proteinle yakıt ikmali yapmalıyım ama geç bir öğle yemeği yedim ve bu gece umursamayacak kadar yorgunum.

Kapının çalındığını duyduğumda merdivenlere yöneldim. Herhangi birinin burada olması için geç bir saatti ve her zamanki gibi gece geç saatlerde gelip beni soru yağmuruna tutan Harper Seattle'daydı... benim olmam gereken yerde.

Kapının tekrar çalındığını duydum.

"Geliyorum. Bekle," diyorum ve kapıya doğru yürüyorum.

Eğer bu gece geç saatte bira içmeye gelen kardeşlerimden biriye, kızlarına tekmeyi basarım ya da evin arkasındaki medya odasında dart oynayabilirler ama ben yatmaya gidiyorum.

"Bu gece misafir istemiyorum," diyorum kapının kilidini açıp sallarken.

Ve beklediğim son şeyi görüyorum.

Karım.

"Oh uh, tamam..." Juliet kaşlarını çatarak konuşuyor ve sonra gitmek için dönüyor.

"Dur bakalım. Bekle," diyorum, neredeyse evimden dışarı fırlıyor ve onu bana geri döndürmek için kolundan hafifçe kavıyorum.

Kahretsin, çok güzel görünüyor, ama bütün günü domuz bokunda yuvarlanarak geçirmiş olsa bile fark etmezdi, yine de her tarafımda olmasını isterdim.

Şu anda hissettiğim duygu selini denesem bile çözemezdim.

Onu kapımda gördüğüm için rahatladım ama boşanma kağıtlarıyla ya da başka biriyle tanıştığı için yüzüğümü geri vermek üzere burada olmasından korkuyorum.

James bana, anahtarı saklamasını ve burayı ofisine çevirmesini söylemesini istememe rağmen bugün çatı katından taşındığını söyledi. Yine de gitti. Bu beni ona bağlayan son ipti ve onu da kopardı.

Dönüp bana bakıyor ama beni gördüğüne benim onu gördüğüme sevindiğim kadar sevinmiş görünmüyor. Hâlâ kaşları çatık ve menekşe rengi gözleri benim için eskiden sahip oldukları ışıltıyı taşıyor.

Bunu hak ediyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Cevabın hoşuma gitmeyeceğinden endişelensem de soruyorum.

"Bugün kız kardeşini gördüm."

Harper Seattle'dayken Juliet'i görmeye gideceğini söylemedi. Yine de söyler miydi bilmiyorum. Juliet olmadan eve döndüğümde beri bana kızgın.

"Yaptın mı?"

"Evet. Bana her şeyi anlattı. Ya da... bildiği her şeyi."

Lanet olsun, çenemi kapalı tutmalı ve ona hiçbir şey söylememeliydim.

"Sana ne söyledi?" Soruyorum çünkü kız kardeşimin anlattıklarından daha fazlasını anlatmak istemiyorum.

Ona anlattığım her şeyi hatırlamıyorum bile. İlk döndüğümde bir gece beni sarhoş etti ve sorular sormaya başladı. Beni sarhoş etmek zor olmadı, buraya geldiğim ilk birkaç gece Juliet'i içmeyi denedim ama işe yaramadı. Hâlâ sarhoşken ya da ayıkken onu düşünüyordum ve otuz beş yaşından sonra akşamdan kalmalar farklı bir hayvan, bu yüzden işi bıraktım ve onun yerine kendimi işe verdim.

"Bana söylemediğin bir göçmenlik memurunun seni ziyaret ettiğini."

"Juliet, istedim, inan bana istedim. Ama şartının bir parçası da neden ayrıldığımı kimseye söylememem, sadece sınır dışı edileceğimi söylememdi."

"Ama bana söylediğin bu değildi. Bana Vikingler'den iş teklifi aldığını ve bunu geri çeviremeyeceğini söyledin. Sonra da sana ulaşamayayım diye telefon hizmetini iptal ettin."

Haklı olduğunu ve ona karşı her şeyi kötü idare ettiğimi biliyorum ama Juliet kardeşinin daha iyi bir merkezde olması için bir yabancıyla evlendi. O özverili biri ve sırf ben onu istiyorum diye değer verdiği her şeyden vazgeçmesine izin veremezdim.

"O gece bana Kanada'yı düşünmeyeceğini çünkü önce ailenin ihtiyaçlarını ve işini düşünmen gerektiğini söyledin ve ben de anladım. Listede olmamak çok acı vericiydi ama anlıyordum ve seni seçim yapmaya zorlamayacaktım."

Kara kirpiklerinin arasından bana bakarken kaşları çatılıyor.

"Beni seçmeye zorlamak mı? Bana bunu sorduğunda yarı uykuluydum ve karar vermek için on iki saatimiz değil, dört yılımız olduğunu sanıyordum. Ve karar vermek için

seni öncelikli olarak listeledim, buna ihtiyacım olduğunu düşünmedim. Bunun çok açık olduğunu düşündüm. Seninle aramızın iyi olduğunu sanıyordum..."

Kısa bir süre duruyor ve yenik bir iç geçiriyor ama sonunu tahmin edebiliyorum. "Aşık mısın?" diye soruyorum.

Yüzünü kapatıp başını sallıyor ve ben o zaman görüyorum.

Yüzüğünü.

Bunu takıyor ve bu bana küfretmek için burada olmadığının ilk göstergesi olabilir. Bu onun için bitmedi... tıpkı benim için bitmediği gibi.

"Yüzüğünü takıyorsun," diyorum.

Ellerini yüzünden çekip bana bakıyor. "Hiç çıkarmadım."

"Neden olmasın?" Ben soruyorum.

"Çünkü yapmayacağıma dair bana söz verdirdin ve evlilik lisansımızı geri çekmediler. Hâlâ evliyiz."

Elimi kaldırıyorum ve yemin ettiğimiz o mahkeme salonunda bana taktığından beri çıkarmadığım yüzüğümü gösteriyorum.

"Ben de öyle."

Bir an için elimdeki yüzüğü inceliyor. "Peki neden olmasın?" diye soruyor.

"Çünkü sana hâlâ aşığım."

Gözleri elimden kalkıp gözlerime ulaşıyor.

Arkasına baktığımda cipini kaldırımın kenarına park etmiş halde buluyorum. "Arabayla mı geldin? Neden?"

"Çünkü arabam zaten çatı katındaki tüm valizlerimle doluydu ve tüm eşyalarımı buraya uçurmak çok pahalıya mal olacaktı."

"Bütün eşyaların mı?" Gözlerim tekrar ona kayarak soruyorum.

"Shawnie ve ben üç saatlik yol boyunca konuştuk. Şirketin yarısını ona veriyorum ve ben Vancouver'da yeni bir şube açarken işleri o yürütecek."

Juliet'in Sevgililer Günü'nde Hawkeyes stadyumuna geldiği günden beri hissetmediğim bir umut duygusu kaplıyor içimi.

"Kalıyor musun? Benimle mi? Annen ve kardeşin ne olacak?"

Bencilce olsa da, şu an umurumda değil. Sadece benimle kalacağını söylemesini istiyorum.

"Birileri annemi okuttu ve şu anda iyi bir yaşam sürmesini sağladı ve haftanın beş gününü kardeşimle geçiriyor. Jerrin hiç şu an olduğundan daha iyi olmamıştı. Okulda çok başarılı.

aldığı destek," diyor ve onlardan bahsederken yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Elite'e yardım etmek için iki haftada bir buradan Seattle'a gidip gelmem gerekecek ama şimdilik Shawnie ve yeni asistanımız işin büyük kısmını üstlenebilir. Ve şehre geldiğimde kardeşimi görebileceğim."

Her şeyi halletti, böylece hiçbir şeyden vazgeçmek zorunda kalmadı ve şimdi ona en başından söyleseydim ne olurdu diye merak ediyorum. Son iki ayın ıstırabından kaçınabilir miydik?

"Kalıyor musun? Ben bu şekilde ayrıldıktan sonra bile mi?"

Beni bu kadar kolay affedebileceğini hayal etmek benim için çok zor.

"Seninle birlikte olmak için neler yapabileceğimi hafife aldın. Ama beni bir suç soruşturmasından korumak için her şeyden vazgeçtiğini biliyorum. Ve ailemi kendi başlarının çaresine bakabilecekleri şekilde düzenledin. Tek istediğim onların kendilerini güvende ve mutlu hissetmeleriydi ve şimdi hissediyorlar. Bunu bize sen verdin."

Bir adım daha yaklaşıyorum, iki aydır ilk kez umutlanıyorum. "Bir cevaba ihtiyacım var Juliet. Benimle mi kalacaksın?"

"Evet. Seninle kalıyorum," diyor.

Ona doğru hamle yaptım, onu kollarımın arasına aldım ve dudaklarımı onunkilere diktim.

Sıcaklığı, kokusu, sanki benim için yaratılmış gibi vücudunun benimkiyle kaynaşması.

Bu dünyada bundan daha iyi bir şey yok. Bir NHL takımında başlangıç pozisyonu yok.

Şampiyonluk yok.

Juliet tekrar vazgeçmeyeceğim tek şey. Uğruna savaşmaya değecek tek şey o.

Öpüşmemizden geri çekiliyorum. Bunu yapmak kolay bir şey değil ama birkaç sorum daha var.

"Sizi Kanada vatandaşı yapmak için burada nişanlı vizesi başlatmamız gerekecek.

Senin için sorun olur mu?" Ben soruyorum.

"Senin yaşadığın yerde yaşıyorum, yani evet." "Benimle evlenir misin?"

"Biz zaten evliyiz," diyor gülümseyerek.

"Vancouver'da. Benimle burada evlenir misin ve sana en başta yapmam gereken düğünü planlar mısın?"

"Evet, yapacağım."

Şimdi ihtiyacım olan tüm
cevaplara sahibim. Arkamı dönüp
kapıya yöneliyorum.

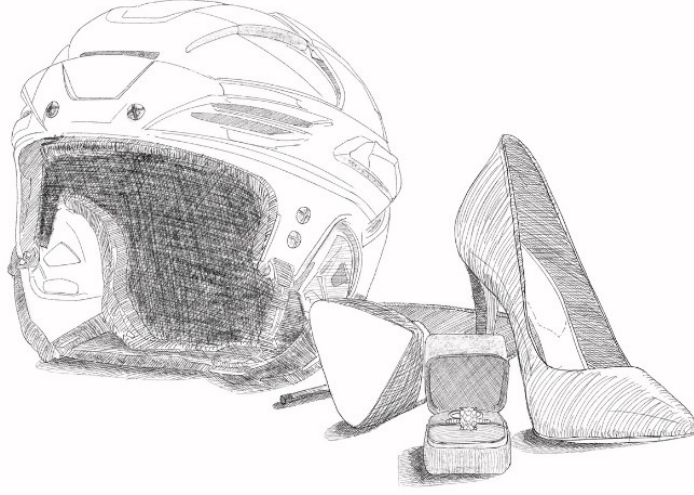
"Beni nereye götürüyorsun? Kıyafetlerime ihtiyacım var," diyor
kıkırdayarak. "Yatağımıza. Telafi etmemiz gereken iki ay var ve sen
bir süre bir şey giymeyeceğim."

Juliet'in dudakları tekrar dudaklarımdayken kapı çerçevesinden içeri
giriyorum.

Kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum, geri uzanıp kilitliyorum ve sonra
merdivenlere doğru ilerliyorum.

"Beni daha ne kadar yatağa taşımayı planlıyorsun?" diye
takılıyor. "Ölene kadar."

EPILOGUE

Üç yıl sonra

Ryker

Vancouver Vikings ile şampiyonluk maçı için Wisconsin'de olmak gerçeküstü. Babamı onurlandırmak için bu takımı şampiyonluğa taşımak gibi bir planım vardı ama bu kadar erken burada olacağımızı hiç beklemiyordum.

Eşim, annem, kardeşlerim Jerrin, Theresa ve Felix'in yanı sıra annemin kucağında oturan altı aylık kızımızla birlikte bu günü daha iyi kılacak tek şey babamın burada olup tüm bunlara tanıklık etmesiydi. Bir şekilde izlediğini biliyorum. Umarım sadece Vikingler'in sezon başarısıyla değil, aynı zamanda dönüştüğüm koca ve babayla da gurur duyuyordur.

Son birkaç saniyeyi izliyorum ve berabere kalıyoruz. Eğer bu golü atamazsak uzatmaya gideceğiz. Pivotumuz pakı sol kanadımıza geçiriyor, o da rakip oyuncuyu geçip buzu hızla yarıyor. Rakip tam ensesindeyken pisti zar zor geçiyor. Kaleye doğru yaklaşıyor ve şutunu atmak istiyor, ancak rakip oyuncu bir anda ortaya çıkıyor ve onu yan direğe çarptırıyor - pakı orta sahaya geri gönderdikten hemen sonra. Pivot topa sahip oluyor, kalenin etrafında kayıyor ve son saniyede şutunu çekerek pakı kaleye sokuyor.

Sayı!

Biz

kazandık

!

Stanley Kupası'nı kazandık! Tüm Viking oyuncularını buza koşuyor.

Ama dikkatim doğrudan Juliet'e kayıyor, oturduğu yerden zıplıyor, ellerini çırpıyor ve beni işaret ediyor.

Ağzını bana doğru çevirdiğini görebiliyorum.

"Başardın! Başardın!" Her şeye değdi.

Juliet ve beni buraya getiren her şey.

Sahte evlilik-sınır dışı edilme-birbirimizi kaybetmek ama birbirimizin önceliği olduğumuzu fark etmek. Hepsine değdi.

Ve şimdi babamı onurlandırmak için yapmam gerekeni yaptım.

Bu, babamla aramda kapatabileceğim bir sayfa gibi geliyor. Kaçırdığım o yılları asla geri getiremeyeceğim ama son üç yıldır takımına koçluk yapmak, vefatından bu yana ona karşı hissetmediğim bir yakınlık duymamı sağladı. Bu bana başarabileceğimi düşünmediğim bir iyileşme getirdi.

Güvenlik görevlilerinden biri, "Haynes'im, bir ziyaretçin var," dedi.

Juliet olduğunu varsayarak, onu ve yanında kimi getirdiğini görmek için soyunma odasından çıkıyorum. Ama kapıdan çıkar çıkmaz Sam Roberts'ı görüyorum.

"Sam," diyorum, takımı oynamadığı zamanlarda onu Wisconsin'de görünce gözlerim açılıyor.

"Harika bir maçtı Haynes," diyerek yanıma geldi ve elimi sıktı. "Hedeflediğin şeyi başardın. Ailen seninle gurur duyuyor olmalı."

Bunu söylediğini duymak çok şey ifade ediyor. Yıllarca Sam'i örnek aldım.

"Teşekkür ederim ama itiraf etmeliyim ki sizi burada gördüğüme biraz şaşırdım."

"Stanley Cup'ı kazanmanızı izlemeye ve Hawkeyes'te koçluk yapmanızı teklif etmeye geldim. Gelecek sezon baş antrenörlük pozisyonu olmayacak ama Koç Bex emeklilikten bahsediyor. Yerine güvenilebileceği birini bulana kadar ayrılmak istemiyor."

Sam bana koçluk mu teklif ediyor?

Çok cazip, bunu inkar edemem. Artık ABD'de çalışma vizesine başvurabildiğime ve Juliet'le birlikte, Juliet'in Seattle'da çalışırken kullandığı çatı katına sahip olduğumuza göre, bu kolay bir geçiş olacak.

"Bu cazip bir teklif, Sam. Bu gerçekten düşünmem gereken bir şey ve Juliet'in de bu karara katılması gerekiyor."

Bir keresinde eşim olmadan büyük bir karar verdim ve bu karar neredeyse birbirimize geri dönemeyecek olmamızla sonuçlandı. Onun katkısı olmadan bir daha böyle bir karar vermeyeceğim.

"Elbette. Anlıyorum. Acele etmeyin ve galibiyetinizin tadını çıkarın. Bunu hak ettin. Eğer almaya karar verirsen pozisyon orada olacak. Sen koçsun.

Bex'in ilk seçimi," diyor.

Juliet'in kucağında Enes bebek ve yanında annemle koridorda ilerlediğini görüyorum.

"Sam?" Juliet sesleniyor.

"Ben de tam gidiyordum," diyor Enes'e gülümseyerek ve sırtını sıvazlayarak. "İkinizin çok güzel bir ailesi var ve her şeyin yolunda gitmesine çok sevindim. İlk günden beri sizi destekliyordum."

"Öyle olduğunu biliyorum," diyor Juliet.

Sam bana döndü. "Unutma, sadece bir telefon uzağındayım."

"Bunu düşüneceğim," diyorum ve Enes'e uzanıp onu kollarıma alıyorum.

Sonra Sam başını sallar ve koridora geri döner.

"Sam maçı izlemeye mi geldi?" Juliet kocaman gözlerle soruyor. O da şaşırmişti.

Ben eğilip eşimin alnından öperken Enes kordonumla oynuyor.

Ona ve anneme "Bana Hawkeyes'te yardımcı koçluk teklif etti" dedim.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye soruyor annem geniş bir sırıtışla. "Her şey dönüp dolaşıp aynı yere geliyor, değil mi?"

"Onu alacak mısın?" Juliet soruyor.

"Bilmiyorum. Bunu ikimiz konuşmalıyız. Ama şu anda Vikinglere ve bu akşamki galibiyetimize odaklanmak istiyorum."

"Elbette, bu senin için büyük bir gece. Bekleyeceğiz ve hazır olduğunda konuşacağız," diyor Juliet.

Annem kolumu okşayarak, "Bu çok heyecan verici bir haber ve seninle gurur duyuyorum tatlım," diyor.

"Ailemizin yanına dönsek iyi olur. Sadece bir dakikalığına seni görmek istedim," diyor Juliet.

"Geldiğine sevindim," diyorum ona, eğilip dudaklarına bir öpücük kondurarak. "Birazdan görüşürüz çocuklar."

Juliet Enes'i geri götürüyor ve üçü koridorda geri dönerken benim kafamda bu gece olan her şey dönüyor.

Soyunma odasının kapısını açmadan hemen önce annemin sesinin yankısını duyuyorum.

"Haynes'ler Seattle'a geri dönüyor."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.